Maurice Leblanc

Domnişoara cu ochii verzi

La Demoiselle Aux Yeux Verts, 1927

CUPRINS: CAPITOLUL I … Şi englezoaica cu ochii albaştri … 1
CAPITOLUL II – Investigaţii… 20
CAPITOLUL III – Un sărut în noapte … 37
CAPITOLUL IV – Spargere la vila B … 62
CAPITOLUL V – Şantajul … 78
CAPITOLUL VI – În frunziş … 96
CAPITOLUL VII – Una din gurile infernului … 122
CAPITOLUL VIII – Manevre şi dispoziţii de luptă … 139
CAPITOLUL X – Vorbe care preţuiesc cât nişte acte … 185
CAPITOLUL XI – Tocmeală la sânge … 204
CAPITOLUL XII – Apa care urcă… 229
CAPITOLUL XIII – În întuneric… 252
CAPITOLUL XIV – Fântâna tinereţii … 271

CAPITOLUL I

… Şi englezoaica cu ochii albaştri.

Raoul de Limézy se plimba vesel pe bulevard, ca un bărbat fericit care nu are decât de privit pentru a se bucura de viaţă, de peisajele încântătoare şi de veselia pe care o oferă Parisul în unele zile luminoase de aprilie.

De talie mijlocie, avea un trup subţire dar puternic. În dreptul bicepşilor, mânecile hainei erau umflate, pieptul îi era lat şi bombat, mijlocul suplu, şoldurile înguste. Croiala şi culoarea hainelor arăta că era vorba de un bărbat cu gusturi alese care ştie să se îmbrace elegant.

Trecând prin faţa Gimnaziului, avu impresia că un domn care mergea alături urmărea o doamnă, impresie care se transformă imediat în certitudine.

Nimic nu i se părea lui Raoul mai amuzant decât un bărbat urmărind o femeie. Aşa că-l urmări şi el pe domnul care urmărea doamna şi toţi trei,

unul în spatele celuilalt, la o distanţă, convenabilă, porniră cu sârg de-a lungul bulevardului zgomotos.

Trebuia să ai experienţa baronului de Limézy pentru a ghici că domnul cu pricina urmărea o doamnă, căci domnul făcea uz de cea mai mare discreţie pentru ca doamna să nu observe. Baronul de Limézy grăbi pasul ca să-i poată vedea pe cei doi.

Văzut din spate, domnul se distingea printr-o cărare dublă care-i despărţea în două părul negru şi pomădat şi printr-o ţinută elegantă care-i punea în valoare umerii laţi şi talia înaltă. Văzut din faţă, avea o figură agreabilă, împodobită cu o barbă îngrijită, un ten proaspăt şi trandafiriu. Să tot fi avut vreo treizeci şi ceva de ani. Dar părea un tip care-şi dădea prea multă importanţă, avea o puternică notă de vulgaritate, prea multe inele pe degete, iar în gură un portţigaret cu capăt de aur.

Raoul se grăbi să vadă şi femeia. Era înaltă, cu o înfăţişare nobilă, părea o fiinţă hotărâtă şi plină de aplomb, avea picioare frumoase şi glezne delicate. După aspect părea a fi englezoaică. Avea un chip deosebit de frumos, luminat de doi ochi mari albaştri şi de o masă grea de păr blond. Bărbaţii se opreau şi întorceau capul după ea. Dar doamna părea total indiferentă la acest omagiu spontan al lor.

„Ei, drăcie, îşi zise Raoul, ce aristocrată!

Nu-l merită pe pomădatul care se ţine după ea!

Cine să fie? Un soţ gelos? Un pretendent respins? Mai curând cred că un înfumurat în căutare de aventuri. Omul are dealtfel mutra unui fante care se crede irezistibil.”

Femeia străbătu Piaţa Operei fără să-i pese de vehicolele care treceau. Când o căruţă îi tăie calea, ea prinse frâiele calului şi îl opri. Furios, căruţaşul coborâ de pe locul lui şi se apropie amenințător de ea. Ea îi trase un pumn în faţă spărgându-i nasul. Un agent de poliţie ceru explicaţii: ea se întoarse şi se îndepărtă impasibilă.

Pe Rue Auber doi băieţi se băteau, îi luă de gulere şi-i tara câţiva paşi. Apoi le aruncă două monezi de aur.

Ajungând în bulevardul Haussmann, intră într-o patiserie şi Raoul o văzu aşezându-se la o masă. Domnul care o urmărea rămase afară.

Raoul intră şi se aşeză la o masă mai în fund în aşa fel încât cel de afară să nu-l vadă.

Blonda comandă un ceai şi patru sanvişuri pe care le devoră cu dinţii ei albi şi superbi.

Vecinii o priveau cu admiraţie Ea rămase imperturbabilă şi comandă să i se mai aducă încă patru sanvişuri.

Dar iată că o altă tânără, aşezată puţin mai departe, îi atrase atenţia lui Raoul. Blondă ca şi englezoaica, îmbrăcată mai modest, dar cu acel bun gust care trăda parizianca, era înconjurată de trei copii vagabonzi pe care-i îndopa cu prăjituri şi cu limonadă. Îi întâlnise la uşă şi-i trata cu dulciuri numai pentru simpla plăcere de a le vedea ochii strălucind şi obrajii plini de frişca. Ei nu îndrăzneau să vorbească şi îşi umpleau gura. Dar mai copil decât ei, ea se amuza teribil, vorbindu-le cu voce tare: „Ce spuneţi domnişoarei? … Mai tare… Nu am auzit… Nu, nu sunt doamnă… Trebuie să spuneţi: Mulţumesc domnişoară…”

Raoul de Limézy fu în curând cucerit de două lucruri: de veselia ei firească de copil şi de doi ochi mari, verzi, de culoarea jadului, striaţi cu auriu şi de la care – dacă se uita la tine – nu-ţi mai puteai desprinde privirea.

Astfel de ochi sunt de obicei stranii, melancolici sau gânditori; dar cei ai domnişoarei ofereau în acel moment o bucurie intensă, ca şi restul figurii, ca şi gura cu buze senzuale, ca şi obrajii cu gropiţe surâzătoare.

„Bucurie extremă sau durere excesivă, nu există cale de mijloc pentru astfel de fiinţe”, îşi zise Raoul de Limézy, care simţea în el dorinţa de 4 a participa la bucurii sau de a combate tristeţile.

Apoi se întoarse spre englezoaică. Aceasta era într-adevăr deosebit de frumoasă, o frumuseţe puternică, făcută din echilibru, din proporţii perfecte şi din seninătate. Dar domnişoara cu ochi verzi îi plăcea mai mult. O admira pe una, dar dorea de fapt s-o cunoască pe cealaltă şi să pătrundă taina existenţei sale.

Când vânzătoarea veni să facă socoteala pentru prăjiturile consumate, baronul ezită. Pe care din ele s-o urmărească? Să se ducă după ochii verzi? Sau după ochii albaştri? Se ridică repede, aruncă banii pe tejghea şi ieşi. Îl atrăseseră ochii verzi.

În stradă însă nimeri peste un spectacol neprevăzut: discuta pe trotuar cu pomădatul care, cu o jumătate de ceas mai înainte, o urmărise pe englezoaică precum un îndrăgostit timid sau gelos. Discuţie aprinsă şi dintr-o parte şi dintr-altă, care aducea mai curând a ceartă. Era vizibil că tânăra încerca să treacă şi că pomădatul o împiedica. Raoul fu gata să intervină, dar nu mai avu când, căci un taxi se opri în faţa patiseriei.

Un domn coborâ din el şi, văzând scena de pe trotuar, dintr-o lovitură făcu să-i zboare cât colo pălăria înfumuratului. Acesta o ridică de jos, apoi se

năpusti furios asupra intrusului fără să-i pese de lumea care se adunase.

— Eşti nebun, domnule? strigă el.

Noul venit, care era mai bătrân, ridicând bastonul, strigă:

— Ţi-am interzis să vorbeşti cu această fată. Sunt tatăl ei şi ţi-o spun încă o dată că eşti doar un ticălos, un mare ticălos!

Lumea începu să vocifereze. Injuriatul se pregăti să sară la bătaie, dar fata îl luă pe bătrân de braţ şi-l duse spre taxi. Reuşi astfel să-i despartă, când iată că pomădatul se trezi nas în nas cu un necunoscut care clipea nervos din ochiul drept şi în a cărui gură strâmbată de o grimasă ironică se afla o ţigară.

— Un foc, vă rog!

Cerere într-adevăr inoportună. Ce-l apucase pe tânărul ăsta? Pomădatul se supără…

— Lasă-mă dracului în pace! N-am nici un foc!

— Ba da! Adineauri v-am văzut fumând, i se adresă baronul de Limézy, căci el era intrusul.

Ieşindu-şi din sărite, celălalt încercă să-l îndepărteze. Dar brusc îşi simţi mâinile strânse ca într-o menghină. Iar intrusul repetă cu o voce tenace, obsedantă:

— Un foc, vă rog! Ar fi păcat de dumneavoastră să-mi refuzaţi un foc ca să-mi aprind ţigara!

Lumea din jur începu să râdă. Exasperat, pomădatul strigă:

— Dar du-te, domnule şi lasă-mă în pace!

Ţi-am spus că n-am nici un foc!

Domnul îşi înălţă capul cu un aer melancolic.

— Sunteţi nepoliticos! Nu se refuză niciodată un foc cuiva care vrea să-şi aprindă ţigara. Dar din moment ce daţi dovadă de atâta rea-credinţă, mă rog…

Îi dădu drumul din menghina mâinilor.

Pomădatul se întoarse uitându-se după maşină, dar aceasta plecase ducând cu sine adversarul înarmat cu baston şi pe superba domnişoară cu ochi verzi.

Văzându-l alergând zadarnic după maşină, Raoul îşi spuse: „Am făcut-o pe Don Quijote pentru o necunoscută cu ochii verzi care a şters-o fără să-mi dea nici numele, nici adresa.

N-o mai pot găsi! Atunci ce-mi rămâne?”

Îi rămăsese englezoaica pe care se hotăra so urmărească. După ce asistase la toată tevatura, frumoasa cu ochi albaştri o luase din loc.

Raoul de Limézy se luă după ea până la gară şi mai apoi în trenul rapid Paris-Lyon de

9.30. Pentru cincizeci de franci în plus, angajatul de la casa de bilete îi dădu bilet în acelaşi vagon şi compartiment cu tânăra blondă, şi mai mult, îi spuse şi numele: Lady Bakefield, care călătorea la Monte-Carlo.

Faptul de a se afla singur într-un compartiment cu o necunoscută deosebit de frumoasă, de a petrece noaptea alături de ea, i se păru un fel de anomalie mondenă. Raoul se amuza teribil şi ajuns lângă ea se hotărî să nuşi piardă timpul cu lectura, meditaţia sau privirile furişe. Se mai apropie cu un loc.

Englezoaica, deşi văzuse că acel companion al ei ar fi vrut să-i adreseze un cuvânt, indiferentă, tăcu din gură. Atunci Raoul se văzu nevoit să ia iniţiativa.

— Oricât de nepoliticos vi s-ar părea, am să vă cer totuşi permisiunea de a vă aduce la cunoştinţă un lucru care s-ar putea să vă intereseze, îmi îngăduiţi să rostesc câteva vorbe?

Ea alese o altă bucată de ciocolată şi, fără a întoarce capul, zise:

— Dacă e vorba doar de câteva cuvinte, mă rog…

— Iată, doamnă…

Ea rectifică:

— Domnişoară…

— Iată, domnişoară, am văzut din întâmplare că aţi fost toată ziua urmărită în mod echivoc de un domn care se ascundea de dumneavoastră şi care…

Ea îl întrerupse:

— Demersul dumitale e de o nepoliteţe care mă miră din partea unui francez. Nu aveţi misiunea de a supraveghea oamenii care mă urmăresc.

— Mi s-a părut suspect comportamentul…

— Pe domnul în cauză îl cunosc, căci cel puţin el a avut delicateţea de a se prezenta anul trecut. Se numeşte Marescal, m-a urmărit de la distanţă şi a avut bunul simţ să nu dea buzna în compartimentul meu.

Înciudat, Raoul se înclină:

— Bravo, domnişoară! Punct ochit, punct lovit! Nu îmi rămâne decât să tac!

— Într-adevăr, nu vă mai rămâne decât să tăceţi până la prima staţie unde vă sfătuiesc să coborâţi.

— Regret enorm, dar am treburi urgente la Monte-Carlo.

— Aveţi treburi acolo de când aţi auzit că şi eu merg la Monte-Carlo.

— Nu, domnişoară, ci de când v-am văzut în patiseria de pe bulevardul Haussmann, răspunse Raoul.

Riposta fu promptă.

— Inexact, domnule! Admiraţia dumneavoastră pentru o domnişoară cu nişte magnifici ochi verzi v-ar fi determinat s-o porniţi după ea, dacă, după scandalul care a urmat, aţi mai fi putut s-o ajungeţi. Neputând, v-aţi luat după mine, mai întâi până la hotelul „Concordia”, apoi până la bufetul gării.

Raoul se amuză copilăreşte.

— Sunt flatat că niciuna dintre faptele mele nu v-au scăpat!

— Mie nu-mi scapă nimic, domnule.

— Mi-am dat seama, în curând, mă aştept să-mi spuneţi şi cum mă cheamă.

— Raoul de Limézy, explorator, reîntors din Tibet şi Asia centrală.

Raoul nu-şi ascunse mirarea.

— Sunt din ce în ce mai flatat. Aţi făcut deci o anchetă în ce mă priveşte…

— Nici o anchetă. Dar când o doamnă vede un tânăr năpustindu-se într-un compartiment, în ultimul moment şi fără bagaje, e de datoria ei să-l observe. Or, dumneavoastră aţi tăiat două sau trei pagini din broşura pe care o aveţi în mână, cu o carte de vizită. V-am citit numele pe ea şi mi-am amintit de un interviu recent în care Raoul de Limézy vorbea despre ultima sa expediţie. E foarte simplu.

— Da, e foarte simplu, dar înseamnă că aveţi nişte ochi de vultur, dacă aţi putut vedea ce scria pe cartea de vizită.

— Ai mei sunt cât se poate de buni.

— Totuşi, n-aţi ridicat privirea din cutia cu bomboane. Acum mâncaţi a optsprezecea bucată.

— N-am nevoie să mă uit în jur ca să văd, nici să reflectez ca să ghicesc.

— Ca să ghiciţi de pildă, ce?

— Ca să ghicesc că numele dumitale adevărat nu e Raoul de Limézy.

— Nu se poate!

— Ba se poate, dacă iniţialele din fundul pălăriei dumitale n-ar fi un H şi un V. Doar dacă nu cumva porţi pălăria vreunui prieten.

Raoul începu să se impacienteze. Nu-i plăcea ca adversarul să aibă atâtea avantaje.

— Şi ce înseamnă, după dumneavoastră, H. V.? Întrebă el.

După ce ronţăi cea de-a nouăsprezecea ciocolată, domnişoara cu ochi albaştri răspunse pe un ton indiferent:

— Horace Velmont.

— Şi cine e acest Horace Velmont?

— Horace Velmont este unul din pseudonime sub care se ascunde…

— Sub care se ascunde?!

— Arsène Lupin.

Raoul izbucni în râs.

— Deci, eu aş fi Arsène Lupin?

Ea protestă.

— Ce idee! Ţi-am spus doar ce-ar putea să însemne iniţialele din fundul pălăriei dumitale… Şi mi-am spus că numele dumitale de Raoul de Limézy seamănă mult cu Raoul d'Andrésy pe care-l poartă adesea Arsène Lupin.

— Foarte bune răspunsuri, domnişoară.

Dar dacă aş fi avut cinstea să fiu Arsène Lupin, crede-mă că n-aş fi fost chiar atât de lipsit de spirit, cum sunt eu acum în faţa dumneavoastră. Cu câtă indiferenţă vă bateţi joc de bietul Limézy!

Ea îi întinse cutia cu bomboane.

— Serviţi o ciocolată, domnule, ca să suportaţi mai uşor înfrângerea şi lăsaţi-mă să dorm.

— Cum, discuţia noastră se vă opri aici?

— Nu, răspunse ea. Dacă nevinovatul de Limézy nu mă interesează, află că mă interesează alţi oameni ale căror nume m-au intrigat întotdeauna. Motivele? De ce se deghizează? Sigur, o curiozitate puţin cam perversă, dar…

— O curiozitate pe care şi-o poate îngădui o lady Bakefield. După cum vedeţi, domnişoară, uite că şi eu vă cunosc numele.

— Dar mi-l cunoaşte şi controlorul de bilete, zise ea râzând.

— Deci, spuse Raoul, sunt învins. Dar îmi voi lua revanşa cu prima ocazie.

Şi pentru prima oară îl privi drept în ochi cu ochii ei superbi de un albastru ceresc.

— Pe cât de frumoasă, pe atât de misterioasă! îşi zise Raoul…

— Câtuşi de puţin misterioasă! Ripostă ea, ca şi cum i-ar fi ghicit gândul. Mă numesc Constance Bakefield şi mă duc la Monte-Carlo să mă întâlnesc cu tatăl meu, lordul Bakefield, care mă aşteaptă ca să jucăm golf… În afară

de golf, care-mi place la fel de mult ca şi alte sporturi, scriu în jurnale diverse articole ca sămi câştig traiul şi să-mi păstrez independenţa.

Meseria mea de reporter îmi îngăduie să am acces la informaţii de mâna întâi despre toate personajele celebre: oameni de stat, generali, patroni din industrie, mari artişti şi hoţi „iluştri". Noapte bună, domnule!

Şi trăgându-şi peste faţă cele două capete ale şalului, îşi vâra capul blond în pernă, se acoperi cu pledul şi-şi întinse picioarele pe banchetă.

Raoul, care tresărise auzind cuvântul „hoţ", mai spuse câteva cuvinte, care însă nu mai primiră nici un răspuns. Bătea, cum s-ar spune, la o uşă închisă. Cel mai bine era să tacă şi să aştepte să-şi ia revanşa.

Se retrase deci în colţul său, deconcertat, dar în fond încântat şi plin de speranţă.

Superbă făptură, originală şi captivantă, enigmatică şi atât de sinceră! Şi ce spirit de observaţie! Cum văzuse ea cele două iniţiale din fundul pălăriei? Îşi luă pălăria, îi smulse căptuşala de mătase şi o aruncă pe una din ferestrele coridorului. Apoi reveni în compartiment şi se aşeză între două perne.

Viaţa i se părea plină de farmec. Era tânăr.

În buzunar avea o mulţime de bilete de bancă pe care le câştigase cu uşurinţă, îşi făcu unele planuri ingenioase şi rodnice pentru viitor. Apoi se gândi că a doua zi dimineaţă avea să aibă în faţa ochilor spectacolul tulburător al unei femei frumoase care se trezeşte din somn.

Deşi pe jumătate adormit, nu vedea decât albastrul încântător şi frumuseţea ochilor vecinei sale. Dar pe neaşteptate, albastrul se schimbă într-un verde de culoarea jadului şi în somn nu-şi mai dădu seama dacă în faţa lui se afla englezoaica cea cu ochii albaştri sau franţuzoaica cea cu ochii verzi.

Ca orice om cu conştiinţa curată, Raoul se lăsă purtat pe aripile visului fără să-şi fi luat unele măsuri de precauţie, mai ales atunci când călătoreşti noaptea cu trenul aproape gol.

Aşa că nu auzi nici când se deschise uşa de la capătul coridorului, nici când se apropiară cu paşi de lup, trei personaje mascate, îmbrăcate în nişte bluze lungi, cenuşii, care se opriră în faţa compartimentului său. Altă greşeală: lăsase lumina aprinsă. Dacă ar fi stins-o, s-ar fi trezit când cei trei ar fi aprins-o.

Aşa că dormind dus, nu auzi şi nu văzu nimic. Unul dintre cei trei, cu revolverul în mână, rămase pe coridor de pază. Ceilalţi doi intrară în

compartiment. Unul îl pocni în cap pe Raoul. Celălalt se năpusti spre englezoaica acoperită cu pledul.

Din clipa aceea, Raoul se prăbuşi în cele mai negre tenebre. Nu-şi mai veni în fire decât atunci când începură să-l lege zdravăn. Apoi îi puseră un căluş în gură şi-i acoperiră capul cu o cârpă aspră. Cineva îl buzunări şi-i luă banii.

— Bună treabă! Şopti o voce. Dar asta e doar „gustarea". L-ai legat şi pe celălalt?

— Nu-i nevoie. Lovitura de măciucă l-a năucit…

Dar se pare că lovitura de măciucă n-o prea năucise pe domnişoara Bakefield, fiindcă Raoul auzi nişte înjurături, zgomotul unei lupte înverşunate, apoi ţipetele fetei.

— Ei, drăcie! Bărbatul e o muiere! M-a zgâriat, m-a muşcat… Căţeaua, cine mama dracului o fi curva?

— Fă-o să tacă!

Celălalt o făcu într-adevăr să tacă. Ţipetele slăbiră şi se transformară în horcăituri. Limézy, legat fedeleş, avea impresia că trăieşte un coşmar. Dar brusc totul luă sfârşit. Cea de a treia voce, cea de pe coridor, strigă:

— Ce dracu! Încă nu i-aţi venit de hac?

— Ba mă tem că da! Răspunse o voce de bărbat.

— Ieşiţi repede şi în linişte…

Şi cei doi ieşiră din compartiment. Raoul, care începuse să-şi vină în fire şi să se mişte, auzi:

— Da… Se pare că sunt în alt compartiment…

Cel din capăt… Repede într-acolo! Să nu vină controlorul!

Şi cei trei se năpustiră spre capătul opus, spre compartimentul unde Limézy observase că se aflau doi călători. De îndată ce scăpă de agresori încercă să-şi desfacă legăturile. Reuşi ca prin câteva mişcări ale maxilarului, să scape doar de căluş. Alături de el, englezoaica gemea din ce în ce mai slab. Încercă să se elibereze ca s-o salveze pe fată, dar legăturile erau solide. Izbuti cu chiu cu vai să-şi dea jos din cap bucata de pânză care-i acoperise ochii.

Atunci o văzu pe englezoaică în genunchi, cu coatele sprijinite pe banchetă, privindu-l cu nişte ochi care nu mai vedeau. Din capătul coridorului răsunară câteva împuşcături. Probabil că bandiţii şi călătorii atacaţi se băteau pe viaţă şi pe moarte.

După câteva clipe, unul dintre bandiţi trecu în goană pe coridor, cu o valiză mică în mâna. După un minut sau două trenul încetini. Se făceau probabil nişte reparaţii la şinele de cale ferată, moment pe care şi-l aleseseră şi bandiţii pentru atac.

Raoul era disperat. Neputându-se cu nici un preţ dezlega, îi spuse fetei, după ce scăpase de căluş:

— Încearcă să rezişti… Te implor… Ce ai? Ce te doare?

Bandiţii o strânseseră prea tare de gât şi probabil i-l rupseseră, fiindcă chipul fetei era vânăt şi prezenta grave simptome de asfixie.

Raoul îşi dădu imediat seama că era pe moarte.

Gâfâia şi tremura din cap până în picioare.

Printre gâfâieli şi horcăituri, izbuti să articuleze câteva cuvinte:

— Sunt pierdută… Ascultă-mă…

Făgăduieşte-mi că ai să iei geanta cu hârtii…

Tata nu trebuie… Să ştie nimic…

Apoi căzu pe spate şi muri.

În clipa aceea, pe coridor trecură şi ceilalţi doi infractori. Spre ghinionul lor se întâlniră cu controlorul. Omul încercă să-i oprească, dar o lovitură zdravănă în cap îl potoli. Cum trenul îşi încetinise aproape de tot mersul, cei trei se năpustiră spre uşă cu intenţia vădită de a coborâ.

Dar în încăierarea cu controlorul, cel mai pricăjit dintre cei trei bandiţi făcu o mişcare greşită şi masca i se agăţă de un cârlig de pe coridor. O smulse şi şi-o puse la loc într-o secundă. Dar Raoul avu vreme, spre stupoarea lui, să zărească chipul adorabil, speriat şi palid şi ochii mari de jad verde ai tinerei franţuzoaice din patiseria de pe bulevardul Haussmann.

CAPITOLUL II.

Investigaţii.

Moartea domnişoarei Bakefield, atacul sălbatec al celor trei personaje mascate, asasinarea celor doi călători, probabil pierderea banilor, toate acestea la un loc nu-l impresionaseră pe Raoul de Limézy cât îl impresionase apariţia în acel loc, la acea oră şi în acea companie, a domnişoarei cu ochii verzi!

Cea mai graţioasă şi mai seducătoare femeie pe care o întâlnise vreodată se dovedise a fi o criminală! Cel mai strălucitor chip, ivindu-se de sub masca îngrozitoare a hoaţei şi a ucigaşei!

Domnişoara cu ochi de jad de care bărbatul din el se simţise atras încă din primul minut şi pe care o reîntâlnise într-o bluză cenuşie, pătată de sânge, în

compania a doi ucigaşi înfricoşători, jefuind, ucigând şi semănând, împreună cu ei, moartea şi spaima!

Deşi viaţa lui aventuroasă îl întărise, făcându-l să suporte cu sânge rece, cele mai cumplite spectacole, Raoul (vom continua să-l numim astfel, fiindcă sub acest nume Arsène Lupin şi-a jucat rolul său în acea dramă), Raoul de Limézy rămase cufundat într-o realitate pe care-i era cu neputinţă s-o conceapă. Faptele îi depăşeau imaginaţia.

Afară se auzea gălăgie. Din gara cea mai apropiată, gara din Beaucourt, dăduseră năvală slujbaşii, precum şi un grup de muncitori care lucrau la calea ferată. Se auziseră nişte strigăte şi toţi voiau să afle din ce parte veniseră.

Controlorul îi tăie legăturile lui Raoul ascultând explicaţiile lui, apoi deschise o fereastră de pe coridor şi făcu semn câtorva funcţionari.

— Aici, aici! Veniţi încoace!

Apoi întorcându-se spre Raoul îi zise:

— Tânăra femeie e moartă, nu-i aşa, domnule?

— Da… A fost sugrumată… Şi asta nu e tot… Se pare că au mai fost ucişi doi călători în partea cealaltă a vagonului.

Se duseră cu toţii în compartimentul de la capătul vagonului. Într-adevăr, acolo alte două cadavre. Nici o urmă de luptă, în plasele de deasupra, nimic. Nici valize, nici pachete.

În acel moment, funcţionarii gării încercau să deschidă uşa prin care se putea trece în vagonul de alături. Dar uşa fusese blocată, ceea ce îl făcu pe Raoul să priceapă de ce trebuiseră cei trei tâlhari să se întoarcă pe acelaşi coridor şi să fugă pe cealaltă uşă, care fu într-adevăr găsită deschisă. Câţiva oameni urcară în tren, alţii coborâră, când iată o voce puternică rosti pe un ton imperios:

— Nimeni să nu atingă nimic. Nu, domnule, lăsaţi revolverul acolo unde se află. E o piesă convingătoare extrem de importantă. Şi apoi ar fi de preferat ca toată lumea să plece.

Vagonul unde s-au comis crimele va fi curând detaşat, iar trenul va pleca mai departe. Nu-i aşa, domnule şef de gară?

În momentele de mare zăpăceală e de ajuns ca cineva să vorbească răspicat şi să ştie ce vrea pentru ca toţi să se plece în faţa lui şi să-l considere şef. Ori omul se exprima cu vehemenţă, ca cineva care e obişnuit să fie ascultat. Raoul îl privi şi rămase stupefiat, căci în persoana omului care vorbise îl recunoscu pe individul care o urmărise pe miss Bakefield şi o abordase pe,

pe individul căruia el îi ceruse un foc, pe scurt, pe înfumuratul pomădat căruia domnişoara Bakefield îi spusese domnul Marescal. În picioare, în uşa compartimentului unde zăcea englezoaica, bara calea curioşilor, punându-i pe goană.

— Domnule şef de gară, strigă el, mi se pare că datoria dumitale e să ai grijă de mersul trenurilor, nu? Şi te rog să iei cu dumneata pe toţi slujbaşii care-şi fac de lucru pe aici! Ar trebui de asemenea să dai un telefon la cea mai apropiată jandarmerie, să ceri să vină un medic şi să anunţi Parchetul din Romillaud. După cum vezi, ne aflăm în faţa unei crime.

— A trei crime, rectifică controlorul. Cei doi bărbaţi mascaţi care m-au lovit au fugit…

— Ştiu, răspunse Marescal. Muncitorii de la calea ferată au văzut nişte umbre alergând printre şine şi au pornit în urmărirea lor.

Deasupra taluzului se află o pădurice. Probabil că fugarii au luat-o într-acolo. Dacă-i vor prinde, ni-i aduce aici.

Vorbea apăsând cu duritate cuvintele, însoţindu-le de gesturi seci şi autoritare.

Raoul se miră din ce în ce mai tare, dar brusc îşi regăsi sângele rece. Ce-şi tot dădea aere pomădatul ăsta? Şi ce anume îl făcea să aibă un asemenea aplomb? Nu se întâmplă de atâtea ori ca aplombul unor astfel de personaje să se datoreze faptului că au ceva de ascuns dincolo de faţada lor strălucitoare?

Cum putea Raoul să uite că individul o urmărise toată după-aniaza, pe miss Bakefield.

O pândise înainte de a se urca în tren şi cum se găsea acum aici? Fusese desigur în compartimentul numărul patru înainte de a se săvârşi crima. Apoi, dintr-un compartiment în altul, ajunsese la pasarelă, da, la pasarela pe unde o şterseseră cei trei bandiţi. Nu cumva Marescal era unul dintre ei, întors înapoi, care acum începuse a da ordine?

Compartimentul se golise. Nu mai rămăsese decât controlorul. Raoul încercă să ajungă la locul său, dar nu i se îngădui.

— Cum, domnule, zise el sigur că Marescal nu-l recunoscuse, aici am stat când am fost atacat şi nu pot să revin la locul meu?

— Nu, domnule, ripostă Marescal. Orice loc unde s-a săvârşit o crimă aparţine justiţiei şi nimeni nu poate pătrunde aici fără autorizaţie.

Controlorul interveni.

— Acest călător a fost una dintre victimele atacului. L-au legat burduf şi i-au furat toţi banii.

— Regret, zise Marescal, dar ordinele sunt ordine.

— Ale cui ordine? Întrebă Raoul iritat.

— Ale mele.

Raoul îşi încrucişa braţele.

— Dar, domnule, în numele cui vorbeşti dumneata? Ai venit aici şi dai ordine pe care alte persoane poate că sunt dispuse să ţi le accepte, dar eu nu sunt.

Înfumuratul îi întinse cartea de vizită scandând cu voce pompoasă:

— Sunt Rodolphe Marescal, comisar în Serviciul Cercetărilor Internaţionale, ataşat pe lângă ministrul de interne.

În faţa unor asemenea titluri, Marescal avea acum să-i spună că nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să se încline…

După o scurtă pauză, adăugă:

— Am preluat conducerea acestei anchete de comun acord cu şeful gării, cât şi pentru faptul că asta mi-e profesia.

Deşi cam iritat, Raoul se abţinu de la orice fel de comentarii. Numele de Marescal, căruia mai înainte nu-i dăduse atenţie, deşteptă subit în memoria lui amintirea confuză a unor afaceri unde se pare că acest comisar dovedise merite şi o clarviziune remarcabilă, în orice caz ar fi fost absurd să-l înfrunte.

„E greşeala mea, îşi zise el. În loc să fiu alături de englezoaică şi să-i îndeplinesc ultima dorinţă, mi-am pierdut timpul după fetişcana mascată. Totuşi, am să te trag pe sfoară, pomădatule şi nu mă voi lăsa până nu-mi voi bate joc de tine. Până atunci să ne purtăm frumos!”

Şi pe un ton plin de respect, ca şi cum ar fi fost foarte sensibil la înaltele funcţii ale lui Marescal, spuse:

— Scuzaţi-mă, domnule. Oricât de puţin parizian aş fi pentru că locuiesc mai mult dincolo de hotarele Franţei, notorietatea dumneavoastră a ajuns totuşi până la urechile mele… Îmi amintesc, între altele, de o întâmplare cu nişte cercei…

Marescal se umflă în pene.

— Da, cerceii prinţesei Laurentini, zise el.

O afacere interesantă. Dar astăzi vom încerca să facem o treabă şi mai bună şi mărturisesc că, înainte de sosirea jandarmilor şi mai ales a

judecătorului de instrucţie, mi-ar plăcea să duc ancheta până la punctul în care…

— Până la punctul în care, completă Raoul, acei domni nu vor mai avea nimic de făcut.

Aveţi perfectă dreptate, iar eu nu-mi voi continua călătoria decât mâine, dacă socotiţi că prezenţa mea v-ar putea fi utilă.

— Extrem de utilă şi vă mulţumesc. După ce spuse ce ştia, controlorul plecă. Între timp, vagonul fusese tras pe o linie moartă, iar trenul plecase.

Marescal îşi începu investigaţiile, apoi, cu intenţia vădită de a scăpa de Raoul, îl rugă să dea o fugă până la gară şi să caute nişte cearceafuri ca să acopere morţii. Raoul coborâ grăbit, o luă de-a lungul vagonului, iar apoi se ridică pe vârfuri în dreptul celei de-a treia ferestre a culoarului.

„Exact cum mi-am închipuit, îşi spuse.

Pomădatul a vrut să rămână singur. Probabil vreo mică maşinaţie preliminară.”

Într-adevăr, Marescal ridicase puţin trupul englezoaicei şi-i descheiase mantia de călătorie.

În jurul taliei, fata purta un cordon de care era agăţată o geantă mică din piele roşie. O scoase din cordon, o luă şi o deschise. În ea se aflau nişte hârtii pe care comisarul începu să le citească.

Raoul, care nu-l vedea decât din spate şi nu putea, să-şi dea seama, după expresia chipului, ce impresie îi făcuse lectura, plecă bombănind.

— Ehei, drăguţule, îşi spuse el, hârtiile astea mi-au fost lăsate mie şi nimeni altul nu are dreptul asupra lor.

Îşi îndeplini misiunea pe care i-o dăduse comisarul şi, când se înapoie, însoţit de nevasta şi de mama şefului de gară, care ţineau să vegheze morţii, află de la Marescal că doi dintre criminali fuseseră încolţiţi în pădure.

— Nici un alt amănunt? Întrebă Raoul.

— Niciunul, răspunse Marescal, decât că unul dintre cei doi şchiopăta şi că lucrătorii au găsit în urma lui tocul unui pantof de damă.

— Deci nici o legătură cu crima.

— Niciuna. O întinseră pe englezoaică pe banchetă. Raoul se uită pentru ultima oară la frumoasa şi nefericita companioană de călătorie şi murmură ca pentru sine:

— Te voi răzbuna, miss Bakefield. Dacă nam ştiut să veghez asupra dumitale şi să te salvez, îţi jur că, cei care te-au ucis vor fi pedepsiţi!

Se gândi la şi repetă în sinea lui jurământul de răzbunare.

Apoi, închizând ochii fetei, o acoperi cu cearşaful.

— A fost într-adevăr o femeie frumoasă. Nu ştiţi cum o chema? Întrebă Raoul.

— De unde să ştiu? Declară Marescal, ascunzându-i adevărul.

— A, dar iată o mică geantă… strigă Raoul.

— Nu poate fi deschisă decât în prezenţa Parchetului, zise Marescal care şi-o puse în taşca de pe umăr, adăugând: E de mirare că bandiţii nu i-au furat-o!

— Conţine probabil acte fără valoare…

— Vom aştepta Parchetul, repetă Marescal.

Dar mi se pare ciudat că bandiţii, care te-au jefuit pe dumneata, fetei ăştia nu i-au furat nimic. Nici ceasul-brăţară. Nici broşa, nici colierul de perle…

Raoul povesti ce se petrecuse, de la început, cu ei doi şi cum ar fi vrut să dea o mână de ajutor la descoperirea criminalilor.

Dar încet, încet, din motive ştiute doar de el, denaturând anumite fapte, nu scoase o vorbă despre cel de-al treilea complice şi nu dădu despre ceilalţi doi, decât nişte semnalmente aproximative, fără să dezvăluie… prezenţa unei femei printre ei.

Marescal ascultă şi puse câteva întrebări, apoi lăsând un paznic lângă moartă, îl luă pe celălalt cu sine în compartimentul unde zăceau, morţi, cei doi bărbaţi.

Semănau bine între ei, deşi unul era mai

: tânăr. Amândoi aveau însă aceleaşi trăsături vulgare, aceleaşi sprâncene dese şi aceleaşi haine gri prost croite. Cel mai tânăr fusese împuşcat în frunte. Celălalt în gât.

Marescal îi examină îndelung fără să-i mişte din poziţia lor, le cercetă buzunarele şi-i acoperi cu acelaşi cearşaf.

— Domnule comisar, zise Raoul care observase cât era de vanitos şi plin de ifose Marescal, cred că v-aţi şi croit drum către adevăr. Se vede maestrul din dumneavoastră. E cu putinţă să fi dat atât de repede de urma firului călăuzitor?

— Şi de ce nu? Întrebă Marescal intrând împreună cu Raoul în alt compartiment.

Jandarmii nu vor întârzia, iar medicul nici atât.

Adevărul e că sunt gata să expun oricui rezultatul primelor mele investigaţii.

„Laudă-te, pomădatule, îşi zise Raoul. Nici nu-ţi puteai alege un confident mai bun decât mine!”

Făcu pe uimitul. Vai, ce onoare pe el şi ce bucurie! După ce îl rugă să se aşeze, comisarul începu:

— Domnule, fără a mă lăsa influenţat de unele contradicţii, mici, ne-am pierde în detalii, ţin să scot în evidenţă două fapte primordiale.

Care, după modesta mea părere, sunt de o importanţă considerabilă. Primul, că tânăra englezoaică. – după cum văd că îi spui dumneata – a fost victima unei erori. Da, domnule, a unei erori. Nu protesta! Am dovezi!

La ora când se ştia că trenul îşi va încetini mersul, te-au atacat, ţi-au luat banii, au atacat-o pe vecina dumitale încercând s-o lege… Apoi brusc, au lăsat totul baltă şi s-au dus în ultimul compartiment.

„De ce această întoarcere de o sută optzeci de grade? Pentru că s-au înşelat, pentru că tânăra era ascunsă sub pled, pentru că ei au crezut că s-au năpustit asupra a doi bărbaţi şi, când colo, au văzut că cel de-al doilea bărbat era de fapt o femeie. De aici şi spaima lor. „Ei drăcie, iată o muiere!” şi au plecat imediat.

Cercetând compartimentele, au dat peste cei doi pe care-i căutau. Numai că cei doi s-au apărat. Criminalii i-au ucis şi le-au luat tot ce aveau. Valize, pachete, totul a dispărut. Până şi şepcile. Hm, ce părere ai?”

Raoul era surprins nu de ipoteză, pentru că el o admisese încă de la început, ci de logica şi de acuitatea lui Marescal.

— Punctul doi, continuă poliţistul pe care admiraţia interlocutorului său îl făcuse să se umfle în pene, uite ce-am găsit pe banchetă: Şi îi arătă lui Raoul o micuţă cutie de argint, foarte fin cizelată.

— O tabacheră.

— Da, o tabacheră veche, dar nu pentru tutun, ci pentru ţigări. Şapte ţigări cu tutun blond, pentru o femeie…

— Sau pentru un bărbat, ziseRaoul surâzând, fiindcă aici n-au fost decât bărbaţi.

— Ba pentru o femeie, domnule, insist.

— Imposibil!

— Ia miroase tabachera.

Marescal o duse la nasul lui Raoul. Acesta, după ce o mirosi, îi dădu dreptate.

— Într-adevăr, e parfum de damă. O damă care-şi pune tabachera în geantă la un loc cu batista, cu pudra şi cu sticluţa de colonie.

— Atunci…

— Atunci nu mai înţeleg nimic. Doi bărbaţi morţi şi alţi doi care i-au omorât şi care au fugit.

— De ce nu un bărbat şi o femeie…

— Hm! O femeie! Adică unul dintre cei doi bandiţi să fi fost femeie…

— Şi tabachera asta…

— Nu-i o probă concludentă.

— Mai am una.

— Care?

— Tocul de la pantof. Acel toc găsit în pădurice. Crezi că-mi trebuie mai mult ca să-mi dau seama că cei doi agresori au fost unul bărbat şi celălalt femeie?

Perspicacitatea lui Marescal îl agasa pe Raoul. Se feri însă să-i arate acest lucru şi spuse tare:

— Sunteţi teribil, domnule! Apoi adăugă: Asta-i tot? Nu mai există şi alte descoperiri?

— Ei, zise celălalt râzând, lasă-mă să răsuflu!

— Cred că nu aveţi intenţia să lucraţi toată noaptea!

— În orice caz până ce-mi vor fi aduşi cei doi fugari, fac de veghe. Nu vor întârzia prea mult, dacă lucrătorii îmi vor urma întocmai instrucţiunile.

Raoul ascultase dizertaţia lui Marescal cu aerul unui om de treabă care, nepricepându-se la astfel de lucruri, lasă altora grija de a descurca o afacere din care el nu pricepe mare lucru. Ridicându-şi capul, întrebă căscând:

— Distraţi-vă, domnule comisar. În ce mă priveşte, vă mărturisesc că toate aceste emoţii m-au dat gata şi că un ceas sau două de somn…

— Du-te, domnule şi te odihneşte, îl aprobă Marescal. Du-te în orice compartiment vrei.

Iată, de pildă, ăsta. Voi veghea ca să nu te deranjeze nimeni. Şi când voi isprăvi ancheta, voi veni şi eu să mă odihnesc la rândul meu.

Raoul se încuie în compartiment, trase draperia şi aprinse lumina. În acel moment nu avea o idee precisă despre ceea ce urma să facă. Evenimentele foarte complicate, nu se pretau încă la o soluţie precisă, aşa că-şi spuse că se va mulţumi să-l spioneze pe Marescal.

„Tu, pomădatule, eşti ca şi corbul din fabulă. Lăudându-te, te voi obliga să deschizi ciocul. Vorbeşti cam mult, ăsta-i cusurul tău!

M-aş mira peste poate să-i prinzi pe frumoasa cu ochii verzi şi pe complicele ei. De treaba asta mă voi ocupa eu personal.”

Chiar în aceeaşi clipă dinspre gară se auzi un zgomot de voci care se înteţi. Raoul trase cu urechea. Marescal se aplecase pe una dintre ferestrele culoarului şi-i întrebă pe cei de afară:

— Ce s-a întâmplat? A, au venit jandarmii?

Perfect!

Cineva i-a răspuns:

— Da, sunt şeful unei patrule călare domnule comisar. Şeful de gară m-a trimis la dumneavoastră.

— Dumneata eşti, domnule brigadier? Ai izbutit să arestezi pe cineva?

— O singură persoană, domnule comisar.

Unul dintre cei doi s-a prăbuşit pe drum din pricina oboselii, la vreun kilometru de aici.

Celălalt ne-a scăpat.

— Şi medicul?

— Va fi aici în vreo patruzeci de minute.

Trebuia să-i pună unui bolnav piciorul în ghips.

— Pe care l-ai prins, brigadiere? Pe cel pirpiriu?

— Da. Pirpiriu şi palid. Cu o şapcă mai mare decât capul… Şi care plânge şi spune că vă mărturisi tot. Dar numai judecătorului…

— L-ai lăsat pe cel prins în gară?

— Da! Sub pază bună.

— Mă reped până acolo!

— Dacă nu vă deranjează, domnule comisar, aş dori s-o văd şi eu pe englezoaica moartă. Se zice c-ar fi grozav de frumoasă.

— Nu mă deranjează. Urcă…

Brigadierul urcă împreună cu un jandarm.

Marescal îi luă în primire şi-i conduse la compartimentul unde se afla moarta.

— Lucrurile merg cât se poate de bine, zise încet Raoul, care nu pierduse nici un cuvânt din acel dialog. Dacă pomădatul le va ţine ăstora o prelegere, e perfect. Aş avea o mulţime de timp la dispoziţie.

Acum vedea clar ce avea de făcut, fără să-şi poată însă explica ce anume îl determina să procedeze astfel. Stinse becul, coborâ încet geamul şi se uită să vadă dacă se afla cineva pe linie. Nimeni Şi nici o licărire de lumină.

Sprijinindu-se în mâini, sări.

CAPITOLUL III.

Un sărut în noapte.

Gara Beaucourt e situată în plin câmp, departe de orice aşezare. Un drum perpendicular pe calea ferată leagă gara de satul Beaucourt, apoi de Romillaud, unde se află jandarmeria, apoi de Auxerre de unde erau aşteptaţi să sosească magistraţii. Gara e tăiată în unghi drept de drumul naţional care merge vreo cinci sute de metri de-a lungul căii ferate.

Peronul fusese luminat cu tot ce se putea găsi: lămpi, lumânări, lanterne, felinare, fapt ce-l obligă pe Raoul să înainteze cu infinită precauţie. Şeful de gară, un impiegat şi un muncitor discutau cu un jandarm a cărui siluetă înaltă se profila în faţa uşii deschise a unei camere plină de colete, rezervată serviciului de mesagerie.

În semiobscuritatea acelei camere se vedeau stive de lăzi, de pachete şi de coşuri de toate felurile. Lui Raoul i se păru că zăreşte, stând pe una din lăzi, pe cineva aplecat şi nemişcat.

„Trebuie să fie domnişoara cu ochi verzi! Îşi zise el. Iată o închisoare practică, fiindcă paznicii stau grămadă în faţa singurei ieşiri posibile dacă nu cumva o mai fi existând una.”

Situaţia i se păru avantajoasă, cu condiţia să nu se împiedice de nişte obstacole menite să-l deranjeze, mai ales că Marescal şi brigadierul puteau apărea dintr-un moment într-altul. Făcu deci un înconjur şi ajunse în spatele gării, fără să fi întâlnit pe nimeni.

Trecuse de miezul nopţii. Nici un tren nu mai oprea până dimineaţă în acea gară şi în afară de grupul celor care sporovăiau pe peron, nu mai era nimeni în preajma gării.

Intră deci în sala de bilete, în stânga, o uşă, apoi un vestibul din care pornea o scară, în dreapta vestibulului, altă uşă. Pentru un om ca Raoul o uşă încuiată nu era un obstacol demn de luat în seamă. Avea întotdeauna asupra lui patru sau cinci instrumente cu care venea de hac celor mai îndărătnice broaşte. Uşa cu pricina se deschise într-o clipă încă de la prima încercare. Oamenii de afară nu putuseră nici să-l vadă, nici să-l audă. Uşa dădea în camera plină cu colete unde domnişoara cu ochii verzi stătea pe o ladă şi plângea amarnic.

Afară, muncitorul le istorisea celorlalţi, cum prinsese „vânatul”.

— Cum am pus mâna pe el golănaşul a început să se lamenteze şi să plângă ca o muiere. Mă tot întraba cu glasul lui subţire de fată:

— Unde-i judecătorul? Numai lui îi voi spune totul. Du-mă în faţa judecătorului.

Auditoriul izbucni în râs. Raoul profită de ocazie şi se strecură înăuntru, şoptind:

— Nu te teme.

Cum fata tăcea, el adăugă:

— Nu-ţi fie teamă. Sunt un prieten…

— Guillaume? întrebă ea în şoaptă. Raoul pricepu că era vorba de celălalt fugar, aşa că răspunse:

— Nu, e cineva care vrea să te salveze din mâinile jandarmilor.

Temânduse probabil de vreo capcană, fata nu scoase o vorbă. Raoul insistă:

— Eşti în mâna justiţiei. Dacă nu mă urmezi ştii ce te aşteaptă: puşcăria, Curtea cu juri…

— Nu! şopti ea. Judecătorul mă vă elibera.

— Nu te vă elibera. Doi bărbaţi morţi, o fată sugrumată. Bluza dumitale pătată de sânge.

Hai vino! Dacă mai şovăi fie şi o secundă, eşti pierdută!

Fata murmură:

— Am mâinile legate. Aplecându-se, Raoul îi tăie legăturile cu un briceag, apoi întrebă:

— Crezi că acum cei de afară te văd?

— Numai jandarmul când întoarce capul şi nici atunci prea bine, pentru că e foarte întuneric. Ah, stai puţin… Ascultă…

Pe peron se auzeau nişte paşi venind, apoi vocea lui Marescal. Atunci Raoul şopti:

— Stai unde eşti şi nu fă nici un gest! Iată că vin mai repede decât mă aşteptam, îi auzi?

— Un bărbat brunet care a vrut să mă reţină sau mi se pare că vroia asta. Doamne, oare să fie cu putinţă?

— Da, şopti el, e vocea lui Marescal, duşmanul dumitale. Dar nu trebuie să-ţi fie frică. Adu-ţi aminte că pe bulevardul Haussmann cineva s-a interpus între dumneata şi el. Acel cineva am fost eu. Te rog, nu-ţi fie frică…

— Dar vă veni şi… Dacă vine, ce fac? Cum procedez?

— Prefă-te că dormi sau că ai leşinat.

Pune-ţi capul pe braţ şi rămâi nemişcată.

— Şi dacă vrea să-mi vadă faţa? Dacă mă recunoaşte?

— Nu-i răspunde. Orice s-ar întâmpla, să nu scoţi nici un cuvânt. Marescal nu vă acţiona imediat. Se va mai gândi…

În realitate, Raoul nu era câtuşi de puţin liniştit. Era sigur că Marescal va vrea să se convingă dacă presupunerea lui fusese exactă şi cel de-al doilea bandit era într-adevăr o femeie. Aşa că mai mult ca sigur că-i va lua un interogatoriu imediat şi va vrea de asemenea să se convingă cât era de sigură acea închisoare improvizată. Într-adevăr, de îndată ce ajunse, comisarul spuse bine dispus:

— Ei bine, domnule şef de gară, am auzit că unul dintre asasini se află aici, prizonier. În curând, gara din Beaucourt va deveni celebră.

Brigadier, locul mi se pare foarte bine ales şi sunt convins că nici nu puteai găsi unul mai bun. Numai că dintr-un exces de prudenţă vreau să mă asigur că e într-adevăr aşa…

Zicând acestea, Marescal o porni spre magazia de colete, exact cum prevăzuse Raoul.

Câteva gesturi, câteva cuvinte şi domnişoara cu ochi verzi va fi iremediabil pierdută. Raoul fu gata să bată în retragere. Nu se îndură totuşi so părăsească pe sărmana captivă.

Marescal intră în magazia de colete continuând să le vorbească oamenilor de afară.

Raoul era bine ascuns atât de întuneric, cât şi de lăzile după care se pitise. Comisarul se opri şi spuse cu glas tare:

— Se pare că doarme. Hei, băiete, nu vrei să stăm puţin de vorbă?

Şi scoţându-şi din buzunar lanterna, apăsă pe buton şi îndreptă fascicolul de lumină către făptura ghemuită pe ladă. Nevăzând decât o şapcă şi două braţe încrucişate peste ea, îi îndepărtă braţele şi-i scoase şapca.

— Deci e aşa cum am bănuit. O femeie. O femeie blondă. Hai drăguţ-o, ia arată-ţi mutrişoara!

Şi apucând-o de cap, o întoarse cu faţa spre el. Dar ceea ce văzu părea atât de neverosimil, încât îi fu greu să accepte realitatea.

— Nu, murmură el, nu-i cu putinţă! Se uită spre uşa de la intrare nedorind ca cineva dintre cei de afară să vină după el.

— Ea, ea! murmură el. Sau eu am vedenii sau… Doamne, nu-i cu putinţă ca tocmai ea să fie o ucigaşă…

Captiva nu se clinti. Gâfâind, Marescal şopti:

— Dumneata, aici?! Prin ce întâmplare?

Deci ai ucis! Şi jandarmii, care vor veni dintr-o clipă într-alta…

Ai fi zis că într-adevăr fata dormea.

Marescal şopti din nou:

— Foarte bine… Rămâi aşa… Mă duc să-i îndepărtez pe ceilalţi şi mă întorc, într-un ceas voi fi înapoi şi vom sta de vorbă. Ah, acum vă trebui să accepţi, drăguţo…

Oare ce voia să spună? Să-i fi propus vreun târg josnic? Practic (ghici Raoul), Marescal nu ştia exact ce şi cum. Evenimentele l-au luat prin surprindere, iar Raoul se întreba ce avantaje ar putea avea acum.

Marescal puse şapca pe scăfârlia blondă, o controlă în buzunare fără să găsească nimic.

Emoţia era atât de mare că nu mai controlă încăperea şi uşile.

— Un puştan dat dracului! Spuse el ieşind afară. Cred că n-are nici optsprezece ani. Un mucos, pe care complicele lui l-a tras în piept.

Continuă să vorbească, dar era cu mintea aiurea.

— Cred, zise el, că mica mea anchetă preliminară nu va fi lipsită de interes pentru cei de la Parchet. Aşteptându-i, voi sta de pază aici cu brigadierul. Sau mai bine singur, fiindcă probabil vrei şi dumneata să te odihneşti un pic, nu-i aşa? …

Între timp, Raoul luă un sac care era cam de culoarea bluzei cu care era îmbrăcată fata. Îl ridică murmurând:

— Întinde picioarele către mine… Mişcă-te încet, ca să pot pune sacul ăsta în locul dumitale. Aşa…

Apoi o apucă de mâna îngheţată, şoptindu-i:

— Te rog, fă ce-ţi spun… Marescal e în stare de orice… L-ai umilit… Aşa că se va răzbuna… Acum vino încet spre mine…

Fata se mişcă atât de încet, încât ai fi zis că stătea nemişcată. După trei, patru minute în locul ei se afla o momâie ale cărei contururi dădeau iluzia unei forme omeneşti, iluzie menită să-i liniştească pe jandarm şi pe Marescal.

— Hai, şopti Raoul, profită de o clipă când se întorc cu spatele sau când vorbesc mai tare şi vino spre mine…

O apucă de mână şi o trase spre uşa întredeschisă. Abia în vestibul se îndreptară amândoi de spate. Încuie uşa la loc, trecură prin sala de bilete şi ieşiră afară. Dar când dădu de aer curat, fata avu o senzaţie de leşin, i se înmuiară genunchii şi fu cât pe ce să cadă.

— Oh, nu voi putea niciodată să… murmură ea.

Fără cel mai mic efort, Raoul o luă în braţe şi se îndreptă în grabă spre pâlcul de arbori ce indicau drumul spre Romillaud şi Auxerre.

Simţea o adâncă satisfacţie la gândul că ucigaşa domnişoarei Bakefield nu mai putea să-i scape. Ce va face cu ea? Încă nu ştia. În acel moment Raoul era călăuzit doar de spiritul de dreptate; pedeapsa va căpăta forma pe care i-o vor dicta împrejurările.

După vreo două sute de metri, se opri nu fiindcă şi-ar fi pierdut răsuflarea, ci ca să tragă cu urechea dacă nu cumva aude vreun zgomot.

Dar nu distinse decât foşnetul uşor al frunzelor şi undeva, foarte departe, tropotul unui cal.

— Oare cine-o fi? se întrebă fata cu spaimă.

Raoul mai făcu vreo trei, patru sute de metri cu fata în braţe până când ajunse la drumul naţional.

— Ascultă-mă cu atenţie ce vreau să-ţi spun. Văd că vine o trăsură. E a doctorului pe care îl aşteaptă Marescal. Am să-l leg pe bietul om de un copac, iar noi ne vom urca în trăsură şi vom merge toată noaptea până vom da de o altă cale ferată.

Fata nu răspunse. El se îndoi că auzise ce spusese. Acum mâna îi ardea ca focul. Bângui în şoaptă:

— N-am ucis… Eu n-am ucis…

— Taci! Îi spuse Raoul cu bruscheţe. Vom vorbi mai târziu…

Tăcură amândoi. Pacea imensă a câmpului adormit întindea în jurul lor spaţii de tăcere şi de siguranţă. Doar tropotul calului se auzea din când în când în întuneric. De două, trei ori văzură la oarecare distanţă felinarele trăsurii care luceau ca nişte ochi larg căscaţi. Dinspre gară, nimic. Nici strigăte, nici larmă.

Raoul se gândi la situaţia stranie în care se afla. Iar dincolo de acest lucru, la ucigaşa a cărei inimă bătea atât de tare, încât o auzea şi el. Îşi aminti de parizianca văzută cu opt sau nouă ore mai devreme, fericită şi fără griji. Cele două imagini atât de diferite una de cealaltă se suprapuneau totuşi în mintea lui. Amintirea superbei făpturi pe care o admirase atenua ura împotriva celei care o ucisese pe englezoaică.

Dar oare chiar o ura? Se agăţă totuşi de acest cuvânt.

„O urăsc. Orice mi-ar spune, a ucis.

Englezoaica a murit din vina ei şi a complicilor ei. Da, o urăsc. Miss Bakefield vă fi răzbunată!”

Totuşi nu spuse nimic, iar când vorbi, vorbi calm şi măsurat:

— Nenorocirea te loveşte când nu te aştepţi, nu-i aşa că eşti fericit, trăieşti şi hop, crima! Dar până la urmă totul se aranjază. Aşa că te rog să ai încredere în mine…

Avu impresia că încet, încet fata se linişteşte. Nu mai tremura din cap până în picioare, aşa cum se întâmplase mai înainte.

Raoul era încântat de influenţa, de puterea lui oarecum magnetică asupra unor fiinţe pe care împrejurările le năuceau, cărora el reuşea să le redea echilibrul şi îi făcea să uite pe moment înfricoşătoarea realitate.

Dealtfel, el se detaşase de dramă.

Englezoaica moartă se ştersese din memoria sa, iar el nu strângea la piept o femeie într-o bluză pătată de sânge, ci pe franţuzoaica elegantă şi radioasă pe care o văzuse la Paris. „O voi pedepsi! Va suferi…” îşi spuse, dar în acelaşi timp îi simţi răsuflarea proaspătă ce ieşea dintre buzele sale pline şi frumos modelate.

Ochii lanternei se măriră, deci în câteva minute doctorul avea să ajungă.

„Va trebui s-o las jos şi să acţionez, îşi spuse şi acesta va fi sfârşitul. Nu vă mai exista poate niciodată între mine şi această fată o clipă de o atât de mare intimitate.”

Se aplecă şi mai mult peste uşoara povară din braţele sale. Era sigur că închisese ochii şi că se lăsase în grija lui. Dar iată că brusc o sărută îndelung pe buze. Ea încercă să se zbată, oftă, apoi răspunse sărutului său. Acest lucru dură doar câteva secunde, căci iată, tresări plină de revoltă. Se zbătu în braţele sale şi, sărind jos, cu o energie surprinzătoare, spuse ofuscată:

— Oh, ce ruşine! Lasă-mă! Ceea ce faci e o josnicie!

Furios, Raoul vru să-i spună ceva care s-o usture. Dar nu-şi găsi cuvintele şi, în timp ce ea îl împinse cât colo, el spuse încet:

— Ei. Da! Acum te-a găsit pudoarea! Ce ţiam făcut? Doar n-am săvârşit o crimă!

Între timp, fata dispăruse în întuneric.

Înjurând începu s-o caute, furios că fusese astfel tras pe sfoară. Dar iată că auzi nişte strigăte venind din drum. Părea ca strigătele veneau din trăsură!

După o cotitură, văzu într-adevăr felinarele trăsurii, dar avu impresia că aceasta întoarce în loc şi o ia înapoi. Alergă într-acolo, dar trăsura se îndepărta în goană şi nu mai auzi tropăitul monoton al calului, ci un galop îndrăcit stimulat de nişte strigăte şi de nişte lovituri zdravene de bici. Îndreptându-se spre locul unde se auziseră strigătele, Raoul văzu în întuneric silueta unui om care vocifera în mijlocul unui tufiş de mărăcini.

— Sunteţi doctorul din Romillaud? Întrebă el. M-au trimis de la gară în întâmpinarea dumneavoastră. Ce s-a întâmplat? Aţi fost atacat?

— Da. Un trecător m-a întrebat care-i drumul înspre… N-am înţeles prea bine spre ce anume. Eu am oprit trăsura, el m-a apucat de gât, m-a legat şi m-a aruncat în mărăcini.

— Şi a fugit cu trăsura dumneavoastră?

— Da…

— Singur?

— Nu, cu încă unul care l-a ajuns din urmă.

— Bărbat? Femeie?

— N-am putut vedea. Au schimbat doar câteva cuvinte în şoaptă.

Imediat după plecarea lor am început să strig.

— Nu v-a legat? Întrebă Raoul.

— Ba da, dar nu prea bine… Am reuşit să mă dezleg.

— Cu ce v-a legat?

— Cu fularul meu…

— Cum v-a legat? Aşa? Întrebă Raoul care îl trânti pe doctor şi începu să-l lege temeinic.

Fiţi liniştit, nu vă fac nici un rău. Sunt dezolat, dar n-am încotro. Apoi eu n-am să vă arunc nici în spini, nici în urzici. Iată un loc unde nu veţi petrece o noapte chiar atât de proastă.

Muşchiul e cald datorită soarelui care l-a bătut toată ziua, e moale şi uscat. Nu, doctore, nu-mi mulţumiţi. Credeţi-mă că, dacă m-aş fi putut dispersa de treaba asta, aş fi făcut-o cu plăcere…

În clipa aceea, baronul de Limézy nu se gândea decât cum să facă să-i ajungă pe fugari.

Turba de furie că fusese tras pe sfoară.

Doamne, că prost mai fusese! O avusese în mâna pe ucigaşa aceea frumoasă şi, în loc s-o strângă de gât, el o sărutase! Dar parcă mai poţi să mai judeci în astfel de situaţii? Numai că în noaptea aceea Raoul de Limézy una gândea şi alta făcea. De îndată ce l-a părăsit pe doctor, în loc să se ducă după fugari, s-a îndreptat spre gară. Îi venise ideea să fure calul unui jandarm şi călare, să se ducă după cei doi.

Observase că sub o şură se aflau trei cai înşeuaţi, păziţi de un bărbat. Când ajunse în faţa şurii, văzu că omul dormea dus, vegheat de un felinar. Scoase un briceag cu intenţia de a tăia frânghia unuia din caii legaţi la o iesle. Dar se răzgândi şi tăie chingile şeilor celor trei cai.

Aşa că acum nimeni n-o mai putea urmări pe, când Marescal vă băga de seamă că fugise.

„Cred că nu-s în toate minţile, îşi spuse Raoul reintrând în compartimentul său. Mi-ar fi plăcut grozav s-o dau pe demoazelă pe mâna justiţiei şi să răzbun moartea englezoaicei. Când colo, eu mă strădui de zor s-o salvez. De ce?”

Dar din păcate cunoştea perfect de bine răspunsul la această întrebare. Dacă fata îl preocupase mai înainte numai pentru că avea ochi de culoarea jadului, cum să n-o protejeze acum, când o ţinuse în braţe, strângând-o la piept şi mai ales după ce-o sărutase cu atâta patimă? Mai poţi să dai pe mâna justiţiei o femeie pe care o săruţi astfel? Ucigaşă? Poate!

Dar răspunsese sărutului său, aşa că de acum încolo era de datoria lui s-o apere faţă de ceilalţi. În ce-l privea, sărutul pătimaş din acea noapte trecea înaintea oricărei drame şi oricăror hotărâri pe care judecata sa ar fi încercat să le ia.

Trebuia deci să reia legătura cu Marescal ca să afle rezultatul cercetărilor sale şi să pună neapărat mâna pe geanta roşie în care se aflau hârtiile englezoaicei.

Peste două ceasuri, Marescal, zdrobit de oboseală, se trânti pe bancheta din compartimentul unde Raoul îl aştepta liniştit.

Prefăcându-se că se trezeşte brusc, aprinse lumina, dar văzând chipul descompus al comisarului şi mustaţa sa pleoştită, strigă:

— Ce s-a întâmplat, domnule comisar?

Sunteţi de nerecunoscut!

Marescal bâigui:

— Cum, nu ştii? N-ai auzit nimic?

— Nu. De când m-aţi încuiat aici şi până acum am dormit. Ce să aud?

— A evadat.

— Cine?

— Asasinul.

Deci l-aţi prins?

— Da.

— Pe care din ei?

— Pe femeie.

— Deci era şi o femeie?

— Da.

— Păi aşa de bine au păzit-o?

— Au păzit-o. Numai că…
— Numai că?
— În locul ei au găsit un sac şi nişte boarfe.
Renunţând la urmărirea fugarilor, Raoul se supusese între altele şi dorinţei acute de răzbunare. Batjocorit, voia şi el, la rândul lui, să batjocorească pe altul şi îi căşunase pe Marescal pe care nu-l putea suferi, pe Marescal de la care trăgea nădejde să smulgă cât mai multe amănunte.
— E o adevărată catastrofă, zise comisarul.
— Şi n-aveţi nici un indiciu?
— Niciunul.
— Nici o urmă a complicelui?
— Ce complice?
— Păi cel care a ajutat-o să fugă.
— Niciuna. Am descoperit urmele pantofilor de damă prin pădure. Doar la ieşirea din gară, pe o porţiune mai noroioasă, am văzut alături de urmele pantofilor de damă şi urmele unor ghete bărbăteşti cu vârful ascuţit.
Raoul îşi vârî sub bancă picioarele încălţate cu ghetele pline de noroi, apoi întrebă curios:
— Atunci înseamnă că a mai existat cineva care a ajutat-o…
— Indubitabil. Şi acel cineva a fugit cu ucigaşa folosindu-se de trăsura doctorului.
— De trăsura doctorului?!
— Da. Complicele l-a văzut pe doctor venind, l-a aruncat din trăsură, cei doi i-au luat locul şi au şters-o englezeşte.
— Dar o trăsură se poate urmări…
— Cum?
— Cu jandarmii călare.
— Am dat fuga sub şură unde erau adăpostiţi caii şi am sărit în spatele unuia din ei. Dar şeaua s-a răsucit şi am căzut grămadă pe partea cealaltă, cu tot cu ea.
— Ce spuneţi!
— Omul care păzea caii aţipise şi în vremea asta cineva a tăiat chingile. Cred că-ţi dai seama că în condiţiile astea era cu neputinţă să urmăreşti trăsura.
Raoul se abţinu să nu râdă.
— Ei, drăcie! Iată un adversar demn de dumneavoastră.
— Un maestru, domnule…

Raoul fu nemilos.

— Sigur că e o adevărată catastrofă. Mai ales dacă această arestare v-ar fi putut fi de folos mai târziu…

— Aşa e, domnule, răspunse abătut Marescal pe care înfrângerea sa îl predispunea la confidenţe. Am duşmani puternici la minister şi prinderea acestei femei m-ar fi ajutat enorm.

Gândeşte-te şi dumneata. Scandalul cu criminala deghizată în băiat… O tânără frumoasă… Scandalul pe care l-ar fi dezlănţuit ziarele. Şi apoi…

— Şi apoi?

Marescal avu o uşoară ezitare. Dar există ceasuri în care-ţi dai totuşi drumul la gură, chiar daca mai târziu, vei regreta.

— Şi apoi acest lucru ar fi dublat, ar fi triplat importanţa victoriei pe care pentru a doua oara aş fi repurtat-o pe terenul advers.

— O a doua victorie? zise Raoul cu admiraţie.

— Da, şi definitivă.

— Definitivă?

— Sigur! Nimeni n-ar mai fi putut să mi-o smulgă. Şi apoi mai este şi problema moartei…

— Cine? Tânăra englezoaică?

— Da, tânăra englezoaică.

Fără a renunţa la aerul lui puţin cam neghiob şi ca şi cum ar fi cedat dorinţei de a-şi admira companionul, Raoul spuse:

— Nu prea înţeleg. N-aţi vrea să-mi explicaţi?

— De ce nu? La urma urmei, vei fi informat cu două ceasuri înaintea judecătorului. Asta-i tot.

Istovit de oboseală, cu mintea năucă, Marescal comise imprudenţa, contrar obiceiului său, de a sporovăi ca un novice. Aplecându-se spre Raoul, spuse:

— Ştii cine era de fapt englezoaica?

— Dac-aş şti, nu v-aş mai întreba. Deci dumneavoastră o cunoaşteţi, domnule comisar…

— Dacă o cunoşteam! Eram chiar buni prieteni. De şase luni trăiam în umbra ei, pândind-o şi căutând dovezi s-o pot închide.

— Pe englezoaică?

— Da, pe englezoaică. Pe faimoasa lady Bakefield, care pe de o parte era fiica mult iubită a Lordului Bakefield, pair al Angliei şi multimilionar, iar pe de alta era o hoaţă internaţională, şoarece de hotel şi şef de bandă şi toate

acestea numai din plăcere şi diletantism. Dar şi ea, târfa, mă dibuise şi când îi vorbeam, o simţeam mult prea sigură pe ea.

Hoaţa, da, îmi prevenise şefii…

Dar cum să pun mâna pe ea? Fusesem Înştiinţat de cineva din serviciul nostru că miss Bakefield primise ieri, la Nisa, planul unei vile unde urma să facă o spargere. Vila B. Cum o desemnase ea într-o misivă aflată în geanta de piele roşie unde se află dealtfel o grămadă de documente compromiţătoare. De asta am şi plecat după ea… S-o prind asupra faptului, adică în flagrant delict. Dar iată că bandiţii miau dat-o pe tavă cu documente cu tot!

— Dar gentuţa?

— Am aici geanta ei, zise Marescal bătându-se peste buzunarul pardesiului. Am aruncat o privire peste acele hârtii care sunt mai mult decât acuzatoare. Am dat şi peste planul vilei B. Şi peste scrisoarea unde ea a notat cu creionul data de 28 aprilie. Oh, 28 aprilie e poimâine, miercuri…

Raoul simţi o oarecare decepţie. Deci frumoasa lui companioană de-o seară fusese o hoaţă! Decepţia era cu atât mai mare, cu cât nu putea protesta împotriva acestei acuzaţii dovedită cu hârtiile din geantă. Abia acum îşi explica privirea ei mult prea ageră în ceea ce-l privea. Şefă a unei bande internaţionale, englezoaica poseda despre diverse persoane, informaţii preţioase care-i îngăduiseră să vadă dincolo de persoana lui Raoul de Limézy silueta lui Arsène Lupin.

— Păi, domnule comisar, zise Raoul, asta va însemna dezonoarea familiei Bakefield!

— Ce pot face? Răspunse Marescal.

— Nu vă e greu să faceţi aşa ceva? Şi tot în ideea asta. Nu vă e greu să daţi pe mâna poliţiei pe femeia care a fugit? Căci din câte înţeleg, e tânără.

— E tânără şi deosebit de frumoasă. Dar în ciuda acestor consideraţii, nimic nu mă împiedică să-mi fac datoria.

Rosti aceste cuvinte ca un om care aşteaptă răsplata meritelor sale, dar a cărui conştiinţă profesională e mai puternică decât orice.

— Foarte bine, domnule comisar, aprobă Raoul, observând că Marescal părea să confunde datoria cu multe alte lucruri printre care se numărau mai ales ranchiuna şi ambiţia.

Marescal se uită la ceas şi văzând că avea timp să se odihnească înainte de sosirea Parchetului, se trânti pe canapea şi peste puţin, adormi. Raoul îl contemplă vreme de câteva minute. Brusc îşi aduse aminte de mutra acestui

poliţist intrigant, dornic să se Îmbogăţească şi care făcea pe poliţistul mai mult pentru a-şi rezolva interesele şi pasiunile sale. Era totuşi un om înstărit, dar un mare fustangiu, lipsit de scrupule şi pe care femeile îl ajutaseră să facă o carieră rapidă. Dealtfel se şi spunea că intrase până şi în familia ministrului său a cărui nevastă nu era deloc străină de unele favoruri nemeritate.

Raoul luă carnetul poliţistului şi scrise următoarele: „Observaţii privitoare la Rodolphe Marescal.

Agent remarcabil. Plin de iniţiativă şi luciditate.

Dar prea vorbăreţ. Se încrede în primul venit fără să ştie cine e şi nici să-i vadă ghetele pline de noroi.

Destul de prost-crescut. Dacă întâlneşte pe bulevard o tânără care iese dintr-o patiserie, o acostează imediat. Dacă o vede peste câteva ceasuri, deghizată, cu o bluză pătată de sânge, păzită de un jandarm, nu verifică dacă nu mai există o uşă pe unde poate fugi.

Aşa că să nu se mire dacă un oarecare, profitând de greşelile lui grosolane, hotărât să-şi păstreze anonimatul, a preluat această afacere, 60 dornic să apere memoria domnişoarei Bakefield şi s-o pedepsească pe necunoscuta cu ochi verzi, neîngăduind nimănui să se atingă nici măcar de un fir din pletele sale blonde.”

Ca semnătură, Raoul desenă un cap de bărbat cu o ţigară în colţul buzelor, iar dedesubt scrise: „N-ai un foc, Rodolphe?”

Comisarul sforăia. Raoul îi aşează carnetul pe genunchi, apoi destupă un mic flacon pe care i-l puse sub nas. Un miros puternic de cloroform se răspândi în compartiment. Capul lui Marescal se înclină şi mai mult. Atunci Raoul îi deschise încet pardesiul, scoase din buzunarul hainei geanta roşie a englezoaicei şi o vară în buzunarul vestonului său. Chiar în clipa aceea intră în gară un mărfar. Raoul deschise geamul şi sări fără să fie văzut. Apoi se instală confortabil sub coviltirul unui vagon cu mere.

„O hoaţă care a murit, îşi spuse el, o ucigaşă de care mi-e silă, iată care sunt «distinsele» persoane cărora le-am acordat protecţie. De ce dracu m-oi fi vârât în aventura asta?”

CAPITOLUL IV.

Spargere la vila B

„Există un principiu căruia i-am rămas fidel, îmi spuse Arsène Lupin după mai mulţi ani, când mi-a relatat povestea domnişoarei cu ochii verzi, apoi el constă în faptul că nu caut niciodată soluţia unei probleme înainte de a-i fi

venit ceasul. Ca să poţi dezlega unele enigme, trebuie să aştepţi ca întâmplarea sau abilitatea ta să-ţi dea un număr suficient de fapte concrete. Nu trebuie să înaintezi pe drumul adevărului decât pas cu pas, cu multă prudenţă, în deplin acord cu evenimentele.”

Raţionament cu atât mai just într-o afacere, ca cea de faţă, unde nu existau decât contradicţii, absurdităţi, acte izolate pe care nimic nu părea să le lege, şi nici un indiciu călăuzitor. Deducţii, intuiţii, analize, cercetări, toate nişte capcane de care trebuia, să te fereşti ca să nu cazi în ele.

Aşa că Raoul rămase toată ziua sub coviltirul său în vreme ce mărfarul se îndrepta spre sud, printre câmpiile însorite. Rodea mere ca să-şi potolească foamea şi făcea tot felul de ipoteze în legătură cu crimele domnişoarei cu ochii verzi, dar mai ales gândindu-se la buzele ei calde şi catifelate şi la sărutul lui pătimaş, ăsta fiind unicul fapt de care ţinea seamă.

Explorând geanta englezoaicei, nu izbutise să afle prea mare lucru. O listă cu complici, o corespondenţă asiduă cu hoţi din diverse ţări.

Din păcate, Miss Bakefield era într-adevăr o hoaţă, după cum dovedeau toate acele hârtii pe care săvârşise imprudenţa să nu le distrugă.

Alături de ele, scrisorile lordului Bakefield, în care era dezvăluită toată tandreţea şi onestitatea unui tată iubitor. Dar nimic care să indice legătura fetei cu cei care o omorâseră sau măcar cu, Raoul găsi şi scrisoarea despre care pomenise Marescal, în care era vorba despre furtul de la vila B.

„ Veţi găsi vila B. Pe dreapta, pe drumul ce duce de la Nisa la Cimiez, dincolo de arenele romane. E o clădire masivă aşezată în mijlocul unei grădini cu măslini şi cu duzi.

În cea de a patra miercuri a fiecărei luni, bătrânul conte de B. Se aşează în fundul caleştii sale şi descinde la Nisa împreună cu servitorul şi cu cele două slujnice – menajera şi bucătăreasa – ca să facă tot soiul de cumpărături. Deci între orele trei şi cinci după masă, casa e pustie. Daţi un ocol duzilor din grădină până spre valea măslinilor. Acolo se află o portiţă de lemn, roasă de cari, a cărei cheie v-o trimit prin acelaşi mesager.

Există certitudinea că domnul conte de B, care nu se înţelegea cu nevastă-sa, n-a izbutit să găsească nici până azi pachetul masiv cu acţiuni pe care l-a ascuns ea. Dar într-o scrisoare pe care defuncta i-a trimis-o unei prietene, face aluzie la o cutie stricată de vioară, cutie ce se află într-un fel de debara unde au fost înghesuite toate obiectele vechi. Planul casei arata că sus, în capătul scării interioare, se află debaraua cu pricina, care e aproape o ruină. Cercetarea ei necesită două persoane dintre care una va trebui să stea la

pândă căci există o vecină – spălătoreasă – care intră adesea pe o altă portiţă a grădinii, o portiţă cu grilaj a cărei cheie o are.

Fixaţi data – pe marginea scrisorii fusese scris cu un creion albastru: 28 aprilie – şi anunţaţi-mă, ca să ne întâlnim la hotel. Semnat: G.” „Post-scriptum: Informaţiile mele despre subiectul pe care l-am vorbit sunt încă destul de vagi. Este ca o comoară considerabilă, un secret ştiinţific? Nu ştiu încă. Excursia care o voi face va fi decisivă. Intervenţia dumneavoastră va fi utilă atunci! … „

Raoul nu dădu atenţie acelui post scriptum ciudat. Furtul de la vila B îl acaparase în cel mai înalt grad. Şi cum Raoul pornise spre sud, îşi spuse că ar fi păcat să piardă o asemenea ocazie. Aşa că în noaptea următoare părăsi mărfarul care ajunsese în oraş şi se urcă întrun expres din care coborâ în dimineaţa zilei de miercuri 28 la Nisa arătând ca un burghez de treaba deghizat cu câteva boarfe pe care îşi îngăduise să şi le cumpere împreună cu o valijoara şi să tragă la hotelul „Majestic” din oraş. Îşi luă micul dejun citind în ziarele locale nişte reportaje mai mult sau mai puţin fanteziste despre crimele din rapidul care se îndrepta spre Monte-Carlo.

La ora două după-amiază, ieşi din hotel atât de schimbat şi la chip şi la îmbrăcămite, încât lui Marescal i-ar fi fost cu neputinţă să-l recunoască. Dar cum ar fi putut bănui comisarul că cel care-i făcuse figura în tren, ar mai avea tupeul să se substituie domnişoarei Bakefield la jaful de la vila B?

„Când un fruct s-a copt, îşi spuse Raoul, îl culeg. Or, acesta mi se pare copt şi ar însemna să fiu laş să-l las să putrezească. Acea sărmană domnişoară nu mi-ar ierta aşa ceva.”

Vila Faradoni este la capătul drumului şi domină un vast teren deluros plantat cu măslini. Poteci pietruite înconjoară celelalte trei laturi ale clădirii. Raoul ajunse la locul cu pricina, ocoli grădina cu duzi, văzu portiţa de lemn mâncată de cari, iar ceva mai departe, portiţa din fier forjat. Peste drum văzu o căsuţă care trebuie să fi fost a spălătoresei. Se întoarse chiar în clipa în care o caleaşcă o pornise din loc îndreptându-se spre Nisa. Contele Faradoni şi slujitorii lui plecaseră după provizii. Avea trei ore.

„Casa e goală, îşi spuse Raoul. Nu-mi vine a crede că cel care i-a trimis scrisoarea domnişoarei Bakefield, aflând ce i s-a întâmplat acesteia, să mai aibă curajul să comită o spargere. Deci, haidem după cutia de vioară!”

Se întoarse la portiţa de lemn şi se opri într-un loc unde zidul, nu prea înalt, avea unele asperităţi care-i îngăduiră să sară cu uşurinţă în grădină. Apoi se îndreptă spre casă printr-un loc acoperit de buruieni! Toate uşile cu

fereastră de la parter erau deschise ca şi uşa de la vestibul unde era scara care ducea deasupra, unde se afla acea debara plină cu vechituri. Dar cum puse piciorul pe prima treaptă o sonerie electrică începu să sune.

„Ei, drăcie, îşi zise Raoul, deci domnul conte şi-a luat unele măsuri de prevedere!”

Soneria care zbârnia întruna în vestibul, scoţându-l din sărite, se opri brusc când Raoul luă piciorul de pe treaptă. Curios din fire, o cercetă cu atenţie. Văzând că era fixată pe perete sus, aproape de tavan, urmări firul subţire care mergea paralel cu ornamentele de ipsos din partea de sus a peretelui, ieşind apoi afară. Deci declanşarea soneriei nu se datorase greşelii sale, ci se datora cuiva de afară. Ieşind din casă, văzu că firul trecea din creangă în creangă ducând până în fundul grădinii.

„Deci, îşi spuse Raoul, soneria începe să sune când se deschide portiţa de lemn. Prin urmare cineva a vrut să intre, apoi auzind soneria, a renunţat”.

Raoul se dădu puţin înapoi până ajunse în dreptul unui tufiş de unde putea vedea casa, o anumită parte a zidului şi poarta de lemn.

Aşteptă. Şi iată că avu loc a doua tentativă. Un bărbat încălecă zidul tot pe acolo pe unde sărise şi el, se ridică o secundă pe creasta lui, apucă firul soneriei şi-l tăie lăsându-l să cadă.

Pe urmă, descuie fără nici o grijă poarta şi o femeie păşi înăuntru.

Hazardul joacă adesea un rol malefic sau benefic în viaţa marilor aventurieri, dar oricât de capricios ar fi el, Raoul nu şi-ar fi închipuit niciodată că ar putea să i-o mai scoată în cale pe. Repeziciunea cu care fugise împreună cu complicele ei, intruziunea în acea grădina, la acea dată 28 aprilie – toate aceste îi dovedeau lui Raoul că cei doi erau la curent cu afacerea şi că urmăreau acelaşi scop ca şi el? Dacă Raoul îşi frământase mintea căutând o legătură între englezoaica ucisă şi franţuzoaica ucigaşă, acum o găsise.

Bărbatul care o însoţea pe tânăra cu ochi verzi, era slab, complet ras, având aerul unui actor antipatic, ţinea în mâna un plan şi mergea cu grijă, uitându-se în toate părţile.

Tânăra… Ei bine, deşi Raoul ştia perfect de bine că era ea, abia o recunoscu. Cât de mult se schimbase acel chip fericit şi surâzător pe care-l admirase atâta cu câteva zile mai înainte în patiseria din bulevardul Haussmann! Nu mai era nici faţa tragică zărită pe culoarul trenului, ci un biet chip temător, îndurerat, care-ţi inspira milă. Purta o rochie gri, simplă, fără nici un fel de podoabe şi o pălărie mică de pai care-i ascundea pletele.

Tocmai când ocoleau tufişul după care se pitise Raoul, acesta văzu ivindu-se peste gard capul unui bărbat, fără pălărie, cu părul negru şi ţepos ca o perie şi cu o faţă lată şi vulgară. Totul nu dură decât o secundă.

Să fi existat un al treilea complice postat în stradă?

Perechea din curte se opri în locul unde se întâlneau cele două poteci care duceau spre cele două portiţe: cea de lemn şi cea de fier forjat. Guillaume se îndreptă în goană spre casă lăsând-o singură pe fată.

Raoul, care se afla cam la cincizeci de paşi de ea, o privi cu aviditate, gândindu-se că probabil celălalt bărbat, cel de afară, o privea la fel prin crăpăturile porţii. Ce să facă? S-o prevină? Să o smulgă din acel loc aşa cum făcuse în gara din Beaucourt, ca s-o ferească de cine ştie ce primejdie?

Dar curiozitatea fu mai puternică decât orice. Voia să afle, voia să vadă… În mijlocul acestui amestec unde iniţiativele se anulau reciproc, unde atacurile se întretăiau, îşi dorea să găsească un fir care să-i permită să vadă clar, să aleagă un drum, fără a se mai lăsa la mâna hazardului, prizonier între sentimentul de milă şi dorinţa de răzbunare.

Fata, sprijinită de un copac, se juca distrată, cu fluierul în care trebuia să sufle în caz de alertă. Avea un obraz ca de copil şi probabil că era încă un copil, fiindcă nu părea să aibă mai mult de nouăsprezece-douăzeci de ani. Părul, vârât sub pălărioara de pai, strălucea de parcă ar fi fost de metal, făcându-i un fel de aureolă în jurul capului.

Timpul trecea. Raoul auzi portiţa de fier scârţâind şi văzu intrând în curte o femeie simplă, care se îndrepta spre casă purtând sub braţ un coş cu rufe. Auzind-o, domnişoara cu ochi verzi se piti după copac, ghemuindu-se în ierburile înalte.

Oare ce va face Guillaume când va da nas în nas cu spălătoreasa? Dar exact cum se întâmplă în unele filme, spălătoreasa intră în casă pe uşa de serviciu exact în momentul în care Guillaume, cu cutia de vioară în mână, ieşea pe uşa din faţă. Când îl văzu, fata se ridică şi-i spuse ceva. Guillaume se albi la faţă, clătinându-se. Apoi cei doi, livizi şi îngroziţi, se îndreptară spre poartă.

„Da, da, daţi fuga! îşi spuse Raoul. S-ar putea ca în dosul zidului să vă aştepte Marescal şi oamenii săi! Şi bine ar face să vă înhaţe pe amândoi!”

Dar se pare că în ziua aceea, evenimentele aveau de gând să-i dejoace toate planurile lui Raoul, obligându-l să acţioneze aproape împotriva voinţei sale în orice caz fără să aibă timp să se gândească prea mult. Căci la vreo zece paşi de poartă, omul al cărui cap îl văzuse privind peste gard îi trase un

pumn năpraznic în bărbie lui Guillaume scoţându-l din luptă, înşfăcă fata cu o mâna şi cutia de vioară cu cealaltă şi ţâşni pe poartă.

Raoul ieşi la rândul lui din tufiş, sări gardul şi se luă după cel de-al treilea bandit.

Ascuns după un copac gros, îl văzu îndreptându-se către o maşină mare care staţiona pe o alee dosnică. În timp ce omul ţepos pornea motorul, Raoul sări în maşina decapotabilă şi se ascunse în spate sub o mantie largă aflată pe canapea.

Grăbit, agresorul nu întoarse nici măcar o clipă capul, preocupat să iasă cât mai repede de pe drumul bolovănos şi să intre în şoseaua asfaltată. Când ajunse la şosea, încetini o clipă şi, punându-i fetei o mâna mare şi ciolănoasă în gât, îi spuse:

— Dacă scoţi o vorbă, eşti pierdută! Te strâng de gât, aşa cum am strâns-o şi pe cealaltă! Ştii ce vreau să spun, nu? Dealtfel fie vorba între noi, cred că n-ai nici un interes să strigi, nu-i aşa, frumuşico?

Maşina o luă spre Nisa. Fata nici nu crâcni.

În toiul acelor încurcate peripeţii care păruseră până atunci să nu aibă nici o legătură între ele, Raoul îşi dădu dintr-o dată seama că urâtul cu părul ţepos trebuia să fi fost cel de-al treilea bandit din tren, cel care o strânsese de gât pe „cealaltă”, adică pe englezoaică.

„Asta e, îşi spuse el… Şi iată şi dovada că există o legătură între afacerea Bakefield şi furtul de la vila B. Sigur că Marescal are dreptate să pretindă că englezoaica a fost ucisă din greşeala, dar iată că cei trei bandiţi au venit la Nisa urmărind acelaşi lucru, furtul din vila B. Oare acest furt a fost pus la cale de Guillaume, autorul scrisorii semnată simplu G.

De la Guillaume, care face parte din amândouă bandele şi care urmărea, împreună cu englezoaica şi furtul din vilă şi dezlegarea enigmei de care vorbeşte în acel post-scriptum al scrisorii! Acum, englezoaica murind, Guillaume vrea să săvârşească totuşi furtul.

Atunci o ia cu el pe prietena sa cu ochii verzi, fiindcă mai are nevoie de încă cineva care să stea de pază. Sigur că lovitura i-ar fi reuşit, dacă cel de al treilea bandit, care-şi supraveghea complicii, n-ar fi profitat de ocazie ca să răpească «ochii verzi». Dar în ce scop? Să existe vreo rivalitate amoroasă între cei doi? Mă rog. Deocamdată să ne mulţumim doar cu ce am aflat!”

După câţiva kilometri maşina o luă la dreapta, angajându-se pe drumul în serpentină, apoi se îndreaptă spre Levens, unde se putea ajunge fie printre dealurile din Var, fie prin munţi. Şi după aceea?

„Da, ce voi face după aceea, dacă maşina se opreşte în vreo cloacă a bandiţilor? Dacă mă voi vedea înconjurat de vreo şase puşcăriaşi cu care va trebui să lupt ca să pun mâna pe «ochii verzi»?”

O tentativă neaşteptată a fetei îl făcu să se hotărască brusc. Într-un acces de disperare, domnişoara încercă să fugă cu riscul de a-şi frânge gâtul. Dar bărbatul o înşfăcă imediat cu mâna sa implacabilă.

— Fără prostii! Dacă va trebui să mori, ai să mori de mâna mea, când ţi-o suna ceasul!

Cred că n-ai uitat ce v-am spus în tren, ţie şi lui Guillame, înainte să-i curăţăm pe cei doi fraţi. Aşa că te sfătuiesc să…

Înainte de a apuca să-şi isprăvească fraza, zări capul şi bustul unui bărbat interpunânduse între el şi fată.

— Noroc, amice! Ce mai faci?

Omul rămase interzis. O mişcare greşită a volanului era cât pe ce să-i arunce pe toţi trei în prăpastie.

— Fir-ar a dracului de treabă! Cine mai e şi fazanul ăsta? De unde a ieşit?

— Ei, cum? Chiar nu mă recunoşti? Dacă tot vorbeşti de rapid nu se poate să nu-ţi aduci aminte de mine! Eu sunt tipul pe care l-ai altoit în tren şi căruia i-ai şterpelit douăzeci şi trei de mii de franci. Domnişoara m-a recunoscut, nu-i aşa, domnişoară, că recunoşti în persoana mea pe domnul care te-a dus în braţe în noaptea aceea şi pe care l-ai părăsit cu atâta gentileţe?

Tânăra tăcu făcându-se mică în colţişorul ei. Cel de la volan bâigui din nou:

— Cine mai e şi caraghiosul ăsta? De unde a apărut?

— De la vila B, unde eram cu ochii pe tine.

Şi acum fă bine şi opreşte ca să coboare domnişoara… Individul nu răspunse.

— Faci pe surdul? Greşeşti, amice. Ar fi trebuit să vezi în ziare că te-am menajat. N-am suflat o vorbă despre tine şi rău am făcut, fiindcă iată, acum sunt acuzat că eu aş fi şeful bandei. Eu, călătorul nevinovat care nu se gândeşte decât cum să-i salveze pe cei din jur.

Hai, amice, opreşte, fiindcă altfel s-ar putea săţi pară rău.

Drumul şerpuia printr-un defileu îngust uneori lipit de peretele unei stânci, iar în cealaltă, apărat de un parapet, dincolo de care se căsca o prăpastie pe unde curgea un torent.

Un drum îngust pe unde mai trecea şi linia unui tramvai. Aplecat pe jumătate între cei doi călători, Raoul abia aştepta să vadă apărând tramvaiul. Dar iată că tocmai când se aştepta mai puţin, banditul îşi simţi mâinile ţintuite pe volan. Deconcertat, bâigui:

— Eşti nebun, domnule? Vrei să cădem în prăpastie? Lasă-mă dracului în pace, brută ce eşti!

Încercă să-şi desprindă mâinile din braţele care-l strângeau ca o menghină, dar Raoul îi spuse râzând:

— Alege, amice: ori cădem în prăpastie, ori ne zdrobim de tramvaiul pe care-l aud venind.

Iată-l! A şi sosit! Opreşte, altfel vei fi lovit din faţă!

Dându-şi seama de primejdie, omul opri drept în faţa tramvaiului care se oprise şi el…

— Fir-ar a dracului! Cine-i individul ăsta?

Ai să mi-o plăteşti!

— Vezi să nu uiţi să faci socoteala! Ai un stilou? N-ai! Ei, dacă n-ai de gând să adormi pe linia tramvaiului, atunci eliberează locul!

Între timp, fata sărise jos din maşină.

Călătorii din tramvai începură să vocifereze, vatmanul începu să strige, în sfârşit, maşina se urni de pe linie şi tramvaiul plecă. Raoul, care-l ajuta pe bandit să împingă maşina, îi spuse poruncitor:

— Ai văzut cum lucrez eu, nu-i aşa, amice?

Ei bine, dacă te mai agăţi de domnişoara, te dau pe mâna justiţiei. Iar judecătorii te vor condamna atât pentru lovitura din tren cât şi pentru cea pe care ai strâns-o de gât nevinovată.

Omul se întoarse spre el. Faţa ridată îi era albă ca varul. Bâigui:

— Minciună! Nici măcar n-am atins-o…

— Ba da, ai atins-o atât de zdravăn, încât ai omorât-o. Am dovezi. Dacă nu te astâmperi, ai să te vezi pe eşafod. Şi acum, cară-te! Lasămi mie droaga asta, ca s-o duc pe fată la Nisa.

Cu un pumn zdravăn, îl aruncă pe individ din maşină şi se aşează la volan, luându-i cutia viorii. Uitându-se după fată, trase o înjurătură.

— Iar a şters-o, îşi zise.

Profitând de disputa celor doi adversari, se urcase în tramvaiul care o pornise în direcţie opusă.

Furios, Raoul îşi descarcă nervii pe omul căzut.

— Cine eşti? O cunoşti pe fata aia? Cum o cheamă? Dar pe tine? Ce ai? Ţi-a pierit glasul?

Individul, la fel de furios, vru să-i smulgă cutia de vioară, când iată că apăru şi al doilea tramvai. Raoul se năpusti în vagon, în vreme ce individul se căznea să pornească maşina.

Ajuns la hotel, Raoul, deschise cutia.

Înăuntru se afla o vioară amărâtă burduşită cu ziare vechi.

— Ghinion pe toată linia! Spuse el.

Adevărul e că demoazela asta cu ochii verzi începe să mă enerveze! Ce aşteaptă? Să-i mai fur un sărut? Năzuroasa!

CAPITOLUL V.

Şantajul.

Vreme de o săptămână, Raoul citi cu atenţie ziarele care vorbeau despre tripla crimă din tren. Văzând cam la ce anume se reduceau rezultatele anchetei, Raoul de Limézy şi le notă astfel:

1. Cel de-al treilea complice rămânând în umbră, adică bruta din mâinile căreia am salvat-o pe, cum nimeni nu ştie de existenţa lui, în ochii poliţiei eu sunt instigatorul acestei afaceri. Marescal mă vă transforma într-un personaj diabolic şi omnipotent, care domină întreaga dramă.

Victimă aparentă a amicilor mei, pe care i-am pus să mă lege burduf, îi călăuzesc, veghez la salvarea lor şi dispar în întuneric fără a lăsa alte urme decât cele ale ghetelor mele.

2. Ceilalţi doi complici au şters-o cu trăsura doctorului. Dar până unde au fugit?

Fiindcă în zori, calul aducea singur trăsura, scurtând drumul şi luând-o peste arătură, în orice caz. Marescal vă spune că i-a smuls cu mâna lui masca unui bandit, denunţând-o fără milă pe tânăra şi frumoasa franţuzoaică ale cărei semnalmente văd totuşi că nu le dă, rezervându-şi astfel meritul unei arestări apropiate şi senzaţionale.

3. Cei doi bărbaţi asasinaţi au fost identificaţi. E vorba de fraţii Arthur şi Gaston Loubeaux, cu domiciliul la Neuilly, asociaţi în lansarea unei mărci de şampanie.

4. Un lucru important revolverul cu care cei doi fraţi au, fost înpuşcaţi şi scăpat din mâna pe culoarul vagonului furnizează o indicaţie sigură. Fusese cumpărat cu cincisprezece zile mai înainte de un tânăr înalt şi slab, căruia amica sa, o tânăra voalată, îi spunea Guillaume.

5. În sfârşit, domnişoara Bakefield. Contra ei nici o acuzaţie. Neavând probe, Marescal nu îndrăzneşte să rişte şi atunci, prudent, tace. O plimbăreaţă mondenă, foarte cunoscută la Londra şi pe Riviera, fata urma să se întâlnească cu tatăl ei, la Monte-Carlo. Asta-i tot. Să fi fost omorâtă din greşeală? Tot ce se poate. Dar cei doi Loubeaux de ce-au fost ucişi?

Şi aici ca şi în rest, întuneric şi contradicţie.

„Dar cum eu n-am obiceiul să-mi sfărâm mintea cu astfel de probleme, să lăsăm poliţia să şi-o sfărâme ea."

Dacă Raoul gândea astfel, înseamnă că ştia în ce sens să acţioneze. Căci iată ce publicară ziarele din regiune: „Distinsul nostru oaspete, lordul Bakefield, după ce a asistat la înmormântarea sărmanei sale fiice, s-a întors printre noi şi a petrecut acest sfârşit de sezon, ca de obicei, la hotelul «Bellevue», din Monte-Carlo."

În aceeaşi seară, Raoul de Limézy lua la „Bellevue" o cameră aflată alături de cele trei camere ale lordului. Toate acele încăperi, ca dealtfel toate camerele de la parter, dădeau spre o grădină vastă, fiecare având o ieşire separată şi câte o mica terasă.

A doua zi de dimineaţă, Raoul auzi uşa de la camera lordului şi ieşi pe terasa la timp ca să-l vadă în momentul în care acesta ieşea din odaia sa. Era un bărbat încă tânăr, dar îndurerat, ale cărui tristeţe şi disperare se manifestau prin mişcările sale bruşte, nervoase.

După două zile, exact când Raoul se pregătea să-i trimită cartea sa de vizită dorind să ceară o întrevedere, văzu pe cineva pe coridor care bătea la uşa de alături. Cine era?

Marescal?!

Faptul nu-l miră din cale-afară. I se păru cât se poate de firesc ca Marescal să vrea să afle unele lucruri de la tatăl domnişoarei Constance Bakefield.

Deschise deci unul dintre cele două batante al uşii duble şi capitonate care-l despărţea de camera vecinului său, dar nu auzi nimic.

A doua zi la fel a treia zi la fel. Cei doi interlocutori vorbeau atât de încet, încât Raoul nu putea distinge nimic. Pierdu astfel trei zile pe care comisarul şi englezul le folosiră în nişte conciliabule care-l intrigară grozav pe Raoul.

Oare ce urmărea Marescal? Să-i dezvăluie lordului că fiica să fusese o hoaţă? Nu putea crede acest lucru.

În sfârşit, într-o dimineaţă, Raoul – care până atunci nu reuşise să audă decât telefonul sunând – izbuti să prindă sfârşitul unei discuţii:

— Ne-am înţeles, domnule. Ne întâlnim în grădina hotelului, astăzi la ora trei. Banii sunt pregătiţi şi secretarul meu vi-i va înmâna în schimbul celor patru scrisori despre care vorbiţi… „Patru scrisori, bani! îşi zise Raoul. Asta miroase a şantaj. În cazul de faţă, ciripitorul nu e cumva Guillaume, care, probabil, că dă târcoale prin împrejurimi şi care fiind complicele domnişoarei Bakefield încearcă astfel să valorifice corespondenţa ei…

Reflectând astfel, căpăta încredere în această presupunere şi-l puseră într-o altă lumină pe Marescal. Chemat, desigur, de lordul Bakefield pe care probabil că Guillaume îl ameninţase, comisarul îi întinse o capcană în care tânărul răufăcător urma să cadă. Mă rog, el n-avea decât să cadă. Dar dacă domnişoara cu ochii verzi era şi ea vârâtă în această combinaţie?

În ziua aceea, lordul Bakefield îl reţinu pe comisar la masă. După ce isprăviră de mâncat, ieşiră în grădină şi o înconjurară de mai multe ori, discutând cu multă însufleţire. La ora trei fără un sfert, poliţistul intră în apartamentul lordului. Domnul Bakefield se aşeză pe o bancă, la vedere, nu prea departe de grilajul larg deschis pe unde se ieşea afară din grădină.

Raoul pândea de la fereastra să.

„Dacă vine demoazela, cu atât mai rău pentru ea! N-am să mişc un deget ca s-o ajut!”

Se simţi uşurat când îl văzu pe Guillame singur, înaintând cu precauţie către grilajul grădinii.

Întâlnirea dintre cei doi oameni fu scurtă, căci condiţiile fuseseră fixate dinainte. Amândoi se îndreptară imediat către apartamentul lordului, în uşă englezul spunând nervos:

— Intră, domnule. Nu vreau să mă amestec în toate murdăriile astea! Dacă scrisorile conţin ceea ce afirmi dumneata, secretarul meu care e la curent cu această problemă, îţi va plăti suma cerută.

Intrară.

Raoul îşi lipi urechea de uşa capitonată.

Aştepta o lovitură de teatru, dar îşi dădu imediat seama că Guillaume nu-l cunoştea pe Marescal şl că acesta fusese luat de sărmanul naiv drept secretarul lordului. Poliţistul rosti răspicat:

— Iată cei cincizeci de mii de franci şi un cec pentru aceeaşi sumă care poate fi încasat la Londra. Ai scrisorile?

— Nu, răspunse Guillaume…

— Cum nu? Păi în acest caz, n-am făcut nimic! Am primit instrucţiuni precise: îmi dai, îţi dau!

— Am să vi le trimit prin poştă.

— Eşti nebun, domnule, sau încerci să mă tragi pe sfoară?

După o ezitare, Guillaume spuse:

— Ei bine, scrisorile există, dar nu sunt la mine.

— Dar la cine?

— La unul din prietenii mei.

— Şi unde e prietenul dumitale?

— La hotel. Mă duc să-l caut.

— Nu mai are rost, rosti Marescal care, bănuind despre ce era vorba, bruscă lucrurile.

Sună. Veni o cameristă căreia îi spuse:

— Adu-o pe tânăra care aşteaptă pe coridor. Spune-i că o cheamă domnul Guillaume.

Guillaume tresări. Cum, îi cunoştea numele?

— Ce înseamnă asta? Protestă el. E contrar înţelegerii mele cu lordul Bakefield! Persoana care aşteaptă nu are nici un amestec în treaba asta!

Dădu să iasă. Dar Marescal îl împiedică să plece şi deschizând uşa, o pofti înăuntru pe, care intră şovăind şi care scoase un strigăt de spaimă când uşa se închise cu zgomot în spatele ei, cheia se răsuci în broască iar o mâna o apucă brutal de umăr.

— Marescal!

Înainte ca ea să fi apucat să rostească acest nume, Guillaume, profitând de zăpăceala creată, o lua la goană prin grădină, fără ca Marescal să se mai ocupe de el. Comisarul nu se mai gândea decât la fata care, clătinându-se, tremura în mijlocul odăii, în vreme ce el îi smulgea geanta din mână, spunând:

— Ah, pungăşoaico, de data asta nimeni şi nimic nu te mai poate salva! Ai căzut, în sfârşit, în cursă!

Răscolindu-i prin geantă, bombăni:

— Unde sunt scrisorile? Acum, te-ai apucat de şantaj? Iată unde ai ajuns! Ce ruşine!

Tânăra căzu pe un scaun. Negăsind nimic, Marescal ţipă la ea:

— Scrisorile! Dă-mi imediat scrisorile! Unde sunt? În sân?

O apucă de bluza pe care i-o sfâşie, plin de ură, împroşcând-o cu tot soiul de vorbe murdare, pregătindu-se să o pipăie, când iată că se opri brusc, stupefiat, cu ochii larg căscaţi, în faţa unui bărbat, care clipea dintr-un ochi şi care avea o ţigară în colţul gurii.

— Ai un foc, Rodolphe?

Aceeaşi frază năucitoare pe care o mai auzise şi la Paris şi pe care o citise şi în carnetul său de notiţe. „Ce înseamnă asta?

Cum de-şi permite acest om să-l tutuiască?”

— Cine eşti, domnule, cine eşti? Omul din tren? Cel de al treilea complice? Să fie oare cu putinţă?

Marescal nu era un mototol. Dăduse de multe ori dovadă de un curaj ieşit din comun şi când fusese cazul, nu ezitase să se bată şi cu doi sau trei adversari dintr-o dată.

Dar cel din faţa lui era un adversar cum nu mai întâlnise încă; acţiona folosindu-se de mijloace speciale faţă de care el se simţea tot timpul în stare de inferioritate.

Rămase deci în defensivă în vreme ce Raoul, foarte calm, îi spuse fetei pe un ton sec:

— Pune cele patru scrisori pe colţul şemineului… Sunt toate patru în plic? Ia să văd… Una, două, trei, patru… Bun. Acum şterge-o repede pe coridor şi adio! S-ar putea să nu ne mai întâlnim niciodată. Adio şi mult noroc!

Tânăra plecă fără să scoată un cuvânt.

Raoul reluă:

— După cum vezi, Rodolphe, o cunosc prea puţin pe această persoană cu ochii verzi.

Nu sunt nici complicele ei, nici asasinul care să-ţi inspire spaimă. Nu. Sunt un simplu călător căruia scăfârlia ta pomădată i-a displăcut din prima clipă şi căruia i-a făcut plăcere să-ţi smulgă din gheare victima. În ce mă priveşte, fata asta nu mă interesează câtuşi de puţin şi sunt hotărât să n-o mai văd niciodată. Fiecare cu drumul lui: al tău, la dreapta, al ei, la stânga, al meu, la mijloc, înţelegi ce spun, Rodolphe?

Rodolphe schiţă gestul de a duce mâna la buzunarul revolverului. Dar Raoul îl scoase imediat pe al său şi-l privi pe Marescal cu o asemenea expresie implacabilă, încât comisarul renunţă.

— Să trecem în camera de alături, Rodolphe, vom putea discuta în linişte. Cu revolverul în mână, îl împinse pe Marescal în odaia lui şi închise uşa. Dar de îndată ce intră În cameră, Raoul trase o cuvertură groasă de pe masă şi i-o aruncă în cap comisarului întocmai ca pe o glugă uriaşă. Comisarul rămase încremenit. Să cheme în ajutor, să strige, să se zbată? La ce bun, când ştia că riposta va fi năpraznică? Se lăsă deci înfofolit în cuverturi,

cearşafuri şi draperii, pe jumătate sufocat şi care nu-i mai îngăduiau nici o mişcare.

— Asta a fost! Zise Raoul după ce isprăvi.

Cred că vei fi eliberat abia mâine dimineaţă, pe la ora nouă, ceea ce ne dă timp suficient, ţie să reflectezi, demoazelei, lui Guillaume şi mie, să ne punem la adăpost.

Îşi făcu valiza fără să se grăbească şi o închise. Apoi, îşi aprinse o ţigară şi în timp ce fuma, arse cele patru scrisori ale englezoaicei.

— Încă un cuvânt, Rodolphe. Nu-l mai năuci pe bietul lord Bakefield. Dimpotrivă, pentru că nu mai ai nici o dovadă împotriva fiicei sale şi nu vei mai avea niciodată, fă o faptă bună şi dă-i jurnalul fetei lui pe care l-am găsit în geanta de piele roşie şi pe care ţi-l las aici. Tatăl va fi convins că fata sa a fost cea mai onestă şi mai nobilă dintre femei. Vei face o faptă bună, ceea ce e mare lucru. Cât despre Guillaume şi despre complicea sa, spune-i englezului că te-ai înşelat, că era vorba de un şantaj ordinar, care nu avea nici o legătură cu crima din tren şi că le-ai dat drumul celor doi derbedei. Dealtfel, în principiu, renunţă la această afacere, care e mult prea complicată pentru tine. Adio. Rodolphe!

Raoul încuie uşa, se duse la recepţie şi cerând nota de plată, zise:

— Păstraţi-mi camera şi mâine. Plătesc înainte, în caz că nu mă voi putea înapoia diseară.

Odată ieşit afară, îşi dădu seama că rolul lui se terminase. Fata nu avea decât să se descurce cum va şti. Acest lucru nu-l mai privea.

Hotărârea lui era atât de categorică, încât, văzând-o în expresul de Paris în care se urcă şi el la ora trei şi cincizeci de minute, nu încercă s-o revadă, ba chiar se ascunse ca să nu fie văzut.

La Marsilia, demoazela se dădu jos şi se urcă în trenul de Toulouse, în compania unui grup ce părea a fi alcătuit din actori. Binenţeles că Guillaume se amestecă în acel grup.

„Călătorie sprâncenată! zise Raoul în sinea lui. Sunt încântat că nu mai am nici o legătură cu perechea asta nefastă!”

Totuşi, în ultimul moment, sări din compartiment şi luă acelaşi tren ca şi fata. Şi ca şi ea, coborâ a doua zi la Toulouse.

Crimele din tren, furtul din vila Faradoni, şantajul de la hotelul „Bellevue”, toate erau episoade forţate, neprevăzute, tablouri dintr-o piesă proastă, care nu dădeau spectatorului răgazul de a înţelege toate faptele. Un al treilea tablou trebuia realizat cu ceea ce Lupin l-a numit mai târziu

Tripticul Salvatorului, care, la fel ca şi celelalte două avea acelaşi caracter aspru şi brutal.

La Toulouse, Raoul s-a informat de hotelul unde trăsese fata cu tot grupul care o însoţea şi a aflat că toţi acei călători făceau parte din trupa aflată în turneu a cântăreţei Léonide Balli, care, în aceeaşi seară, cânta în opereta Veronique la Teatrul Municipal.

La ora trei, tânăra ieşi din hotel, foarte agitată, uitându-se în dreapta şi în stânga, ca şi cum s-ar fi temut să n-o spioneze careva.

Oare se ferea de Guillaume? Se duse până la poştă unde începu să scrie de trei ori, aceeaşi telegramă.

După plecarea ei, Raoul luă din coşul de hârtii una din foile mototolite şi citi: „Hotel Miramare, Luz (Hautes-Pyrénées). –

Voi sosi mâine dimineaţă cu primul tren.

Preveniţi casa." „Ce dracu face la munte pe vremea asta?

Murmură Raoul. Preveniţi casa… Oare familia ei să locuiască la Luz?"

Îşi continuă urmărirea, cu precauţie şi o văzu intrând la Teatrul Municipal, desigur, pentru a asista la repetiţia trupei.

În restul zilei, Raoul supraveghe teatrul, dar fata nu mai ieşi de acolo. Seara, se strecură în fundul unei loje şi de îndată ce cortina se ridică, Raoul scoase o exclamaţie de uimire: actriţa care cânta în rolul lui Veronique nu era alta decât!

„Léonide Balli! … îşi spuse el. Oare ăsta să fie numele ei? Să fie cântăreaţă de operetă în provincie?"

Raoul nu-şi credea ochilor. Acest lucru întrecea tot ce-şi închipuise el în legătură cu domnişoara cu ochii de jad. Tânăra pariziancă, se dovedi a fi o foarte bună comediană şi o încântătoare muzicantă, deosebit de generoasă, o actriţă discretă, emoţionantă, plină de tandreţe şi de veselie, de seducţie şi de pudoare. Era plină de har şi de graţie, iar lipsa ei de obişnuinţă cu scena îi dădea un farmec în plus. Îşi aminti de impresia pe care i-o făcuse când o văzuse prima oară pe bulevardul Haussmann şi se gândi la cele două destine atât de ciudate ale acelei fete a cărei mască era când veselă, când tragică şi totuşi atât de copilărească.

Raoul petrecu în acel teatru trei ceasuri pline de încântare. Nu se mai sătura să admire ciudata făptură pe care o văzuse rând pe rând veselă, speriată, îngrozită. Acum era cu totul altă persoană, plină de bucurie, de veselie, de armonie. Şi cu toate acestea, era aceeaşi care luase parte la trei crime şi la un jaf şi la un şantaj. De fapt, era complicea lui Guillaume.

Pe care din cele două imagini diferite s-o considere cea adevărată? Culmea e că peste cele două imagini se suprapunea o a treia – plină de viaţă şi de tandreţe – imaginea eroinei interpretată cu atâta talent de domnişoara cu ochi verzi, imaginea tinerei Veronique.

„Trebuie să fi avut din nou necazuri!" Îşi spuse Raoul. „Probabil că între douăsprezece şi trei s-a întâmplat ceva grav care a determinat-o să se ducă la poştă şi să dea acea telegramă.

Mai mult ca sigur că întâmplarea e legată de Guillaume, de acel caraghios de Guillaume care a dispărut pe neaşteptate."

Ovaţii îndelungi o răsplătiră pe tânăra artistă după spectacolul care se termină. După ce cortina s-a lăsat în faţa scenei, apăru şi salută publicul. O mulţime de oameni curioşi so vadă de aproape se înghesuiră la intrarea artiştilor.

În faţa uşii principale a teatrului, staţiona un landou închis, la care fuseseră înhămaţi doi cai. Singurul tren care-i îngăduia să ajungă dimineaţa la Pierrefitte-Nestalas, staţia cea mai apropiată de Luz, pleca la orele douăzeci şi patru şi cincizeci de minute. Sigur că de la teatru, fata se ducea direct la gară, după ce-şi trimisese mai înainte bagajele. Doar tot la fel procedase şi Raoul cu valiza sa.

La douăzeci şi patru şi un sfert fata se urcă în landoul care o porni încet din loc. Guillaume încă nu-şi făcuse apariţia. Dar în treizeci de secunde lui Raoul îi veni brusc o idee: începu să alerge după landou şi izbuti să se agaţe de bine de rău, de bara din spate.

Şi iată că lucrul la care se gândise el se Întâmplă întocmai. În loc să se îndrepte spre gară, vizitiul dădu colţul spre dreapta, biciui caii şi o luă spre aleile pustii din Grand-Rond şi Jardin des Plantes. Goana nu fu prea lungă.

Oprind brusc, vizitiul se dădu jos de pe capră, deschise portiera şi intră în landou.

Raoul auzi strigătul fetei, dar nu se grăbi.

Convins că agresorul nu era altul decât Guillaume, vru mai întâi să-şi dea seama de ce anume se certau. Doar când se păru că agresiunea ia un aspect periculos, se hotăra să intervină.

— Vorbeşte! strigă Guillaume. Voiai s-o ştergi şi să mă laşi mască. Hai vorbeşte, gură cască, ce aştepţi? Hai, dă-i drumul, că dacă nu…

Raoul se sperie. Îşi aminti de gemetele domnişoarei Bakefield. O lovitură mai puternică şi bruta putea s-o omoare. Deschise uşa şi-l înşfăcă pe bătăuş scoţându-l afară.

Celălalt, furios, încercă să-l atace, dar cu o mişcare bruscă Raoul îi frânse braţul.

— Şase săptămâni de odihnă, îi zise el, iar dacă te mai agăţi de domnişoara, ţi-l rup şi pe celălalt! Cine are urechi de auzit, să audă!

Se întoarse la landou, dar fata se topise în întuneric.

„Degeaba fugi, frumoaso! îşi zise el. Ştiu încotro te duci, aşa că n-ai să-mi scapi. Când o pornesc pe un drum, merg întotdeauna până la capăt, iar capătul eşti tu, cu ochii tăi verzi şi buzele tale ademenitoare…”

Părăsindu-l pe Guillaume, Raoul se îndreptă spre gară. Trenul tocmai sosea. Se urcă repede în aşa fel încât să nu fie văzut de fată. Îi despărţeau două compartimente pline de lume.

Coborând la Pierrefitte-Nestalas, staţia terminus, o văzu pe fată coborând. De îndată ce puse piciorul pe peron, un grup de tinere, toate îmbrăcate la fel – în nişte rochii cafenii cu pelerine, mărginite de o panglică lată, albastră – se năpustiră spre ea, urmate de o călugăriţă cu o cometă mare, pe cap.

— Aurélie! Aurélie! Iat-o! strigară toate.

Domnişoara cu ochi verzi îşi trecu braţul pe după gâtul călugăriţei care o strânse la piept cu multă afecţiune şi bucurie.

— Draga mea Aurélie, ce plăcere să te văd!

Cred că vei rămâne la noi cel puţin o lună, nu-i aşa?

Un autobuz, care făcea drumul dintre Pierrefitte şi Luz, aştepta în staţie. Domnişoara cu ochii verzi urcă împreună cu călugăriţa şi cu toate celelalte. Autobuzul porni. Raoul, care stătuse deoparte, închirie o trăsură să-l ducă până la Luz.

CAPITOLUL VI În frunziş „Domnişoară cu ochii verzi, frumoasă domnişoară cu ochii verzi, îşi zise Raoul în vreme ce trăsura începuse a urca panta, de acum încolo eşti captiva mea! Complice a unui asasin, escroc şi turnător, poate că tu însăţi ucigaşă, tânără din lumea mare, cântăreaţă de operetă şi musafiră la mânăstire, oricine ai fi, n-ai să-mi mai aluneci printre degete!

Încrederea e o închisoare de unde nu mai poţi să evadezi şi oricât de mult m-ar fi subjugat buzele tale, te voi determina să ai încredere în cel care vrea să te salveze atunci când te afli pe marginea prăpastiei. Până la urmă va trebui săţi iubeşti câinele, chiar dacă te-a muşcat o dată de mâna.

Deocamdată nu te socot nici criminală, nici o redutabilă aventurieră, nici măcar cântăreaţă de operetă şi nu-ţi voi spune Léonide Balli, ci te voi numi

simplu, Aurélie. Un nume care îmi place pentru că e al tău, pentru că e un nume cinstit şi modest.

Domnişoară cu ochii verzi, acum ştiu că deţii un secret pe care foştii tăi complici vor să ţi-l smulgă, dar pe care îl aperi cu înverşunare.

Într-o zi voi descoperi acest secret pentru că secretele sunt specialitatea mea şi atunci voi risipi şi umbrele în care te tot ascunzi, misterioasă şi pătimaşă Aurélie".

Această mică apostrofă îl uşură pe Raoul, care adormi nemaigândindu-se la enigma pe care o ascundea.

Orăşelul Luz şi vecinul său, Saint-Sauveur, alcătuiau o aglomerare termală unde persoanele venite la băi erau rare în acel anotimp. Raoul alese un hotel aproape gol unde se prezentă ca mare amator de botanică şi de mineralogie şi încă din acea după-amiază începu să studieze ţinutul.

Un drum îngust, foarte incomod, ducea în douăzeci de minute de urcuş la clădirea călugăriţelor din ordinul Sfânta-Maria, o mânăstire veche ce slujea şi de pension. În mijlocul unei regiuni prăpăstioase şi bătute de furtuni, clădirea şi grădinile mânăstirii se întindeau pe nişte terase ce susţineau zidurile puternice de-a lungul cărora spumega odinioară torentul Sfintei-Marii, acum subteran. Celălalt versant era acoperit de o pădure de pomi, tăiată de două poteci făcute de tăietorii de copaci. Tot acolo existau grote şi stânci cu contururi bizare unde lumea venea în excursie duminica.

În acea parte s-a aşezat şi Raoul la pândă.

Regiunea era pustie. Topoarele tăietorilor de lemne se auzeau undeva, departe. Din locul pe care şi-l alesese, Raoul putea vedea peluzele frumoase ale grădinii, şirurile de tei tăiaţi cu grijă, pe sub care se plimbau internele. În câteva zile află care erau orele de recreaţie, precum şi multe alte obiceiuri ale mânăstirii.

Şi după patru zile, domnişoara cu ochii verzi pe care sigur că oboseala o doborâse, apăru pe aleea teilor. Fetele din ultima clasă, adevărate domnişoare, se înghesuiră s-o însoţească disputându-şi-o cu gelozie. Raoul observă că era ca un copil care se ridică după o boală şi-şi revine în aerul curat şi sub soarele plăcut din munţi. Îmbrăcată ca şi celelalte fete, era veselă, amabilă cu toate, amuzându-se ca o fetişcană fară griji şi râzând cu hohote.

„Râde – îşi spuse Raoul – şi nu cu acel râs fals de la teatru, ci cu unul sincer, sănătos, care-i dezvăluie adevărata fire. Râde! Ce minune!"

Pe urmă, fetele intrară în clasă şi Aurélie rămase singură. Nu mai părea melancolică, dar nici prea veselă nu era. Adună câteva conuri de pin pe care le aşeză într-un coşuleţ de nuiele, apoi culese câteva flori pe care le depuse pe treptele unei mici capele.

Gesturile îi erau pline de graţie. Din când în când mângâia un căţel care o însoţea, sau un pisoi care se tot ferea de picioarele ei. În altă zi, împleti o ghirlandă de trandafiri şi-o puse pe cap şi se contemplă, râzând, în oglinda din geantă. Altădată, îşi dădu cu puţin roşu pe obraji, apoi cu pudră. Pe urmă, îşi scoase batista şi se şterse energic. Probabil că acest lucru era interzis la mânăstire.

În cea de a opta zi, sări un pârleaz şi urcă pe ultima şi cea mai înaltă dintre terase, la al cărui capăt se afla un hăţiş de arbuşti. În cea de a noua zi se reîntoarse în acelaşi loc cu o carte în braţe. În cea de a zecea zi, înainte de recreaţie, Raoul se hotăra.

Pentru asta trebui să se strecoare mai întâi prin nişte hăţişuri dese, apoi să străbată o largă porţiune acoperită cu apă, căci înainte de a dispărea sub pământ, torentul Sfintei-Marii alcătuia un vast rezervor plin cu apă. Dar o barcă veche, legată la mal, îi îngădui să ajungă în cealaltă parte, care la piciorul terasei înalte se ridica dreaptă, întocmai ca zidul unui castel întărit.

Peretele era din piatră de râu, tăiată drept, pusă una peste alta, iar printre ele crescuseră tot soiul de ierburi şi buruieni. Ploile roseseră piatra în care copilandrii făcuseră nişte poteci pe unde se urcau din când în când pe terasă.

Raoul urcă destul de uşor pe una din acele poteci. Terasa era ca o sală vastă, înconjurată de spaliere dărâmate, de bănci de piatră şi împodobită în mijloc cu un frumos vas de ceramică.

Se auzi larma recreaţiei, apoi, după câteva minute, un zgomot uşor de paşi. O voce caldă fredona o romanţă. Simţi cum i se strânge inima. „Oare ce va zice când mă va vedea?”

Se auziră câteva ramuri trosnind.

Frunzişul fu dat la o parte întocmai ca o cortină care se ridică şi Aurélie îşi făcu apariţia.

Se opri brusc, stupefiată. Cântecul îi muri pe buze. Cartea, precum şi pălăria de pai pe care o umpluse cu flori, îi căzură din mâna.

Rămăsese încremenită, o siluetă fină şi delicată, îmbrăcată în acea uniformă cafenie, modestă.

La început, nu-şi dădu seama cine era. Dar când îl recunoscu pe Raoul se făcu roşie ca focul, se dădu un pas înapoi.

— Pleacă! Pleacă imediat!

Tânărul nu dădu ascultare acestei porunci pe care ar fi zis că nici n-a auzit-o. O contempla pe fată. O plăcere deosebită pe care nu o mai simţise niciodată în faţa unei femei. Ea repetă pe acelaşi ton poruncitor:

— Pleacă!

— Nu! răspunse el.

— Atunci voi pleca eu!

— Dacă pleci, te urmez. Vom intra împreună în mânăstire.

Ea se întoarse ca şi cum ar fi vrut să fugă.

El o apucă de braţ.

— Nu mă atinge! spuse ea smulgându-şi indignată braţul. Nu vreau să te mai văd în preajma mea!

— De ce?

— Fiindcă mi-e silă de dumneata! spuse ea încet.

Răspunsul era atât de neaşteptat, încât el nu se putu abţine să nu surâdă.

— Mă deteşti chiar atât de mult?

— Da!

— Mai mult decât pe Marescal?

— Da!

— Mai mult decât pe Guillaume şi pe banditul care te-a răpit, la vila B.

— Da da, da!

— Ei ţi-au făcut totuşi mult mai mult rău şi fără mine care te-am scăpat din mâinile lor…

Aurélie tăcu. Îşi luă pălăria de jos şi îşi acoperi cu ajutorul ei, buzele. Deci, asta era.

Dacă-l detesta n-o făcea fiindcă, fusese martorul crimelor şi al celorlalte fapte detestabile, ci pentru că o ţinuse în braţe şi o sărutase. Ciudată pudoare la o fată ca ea!

Raoul şopti fără voia lui:

— Te rog să uiţi acel mic incident.

Şi dându-se câţiva paşi înapoi pentru a-i arăta că era liberă să plece, continuă pe un ton plin de respect:

— Despre noaptea aceea atât de ieşită din comun nu trebuie să ne mai aducem aminte nici dumneata, nici eu. Te rog să uiţi felul în care am procedat. N-am venit să te urmăresc, ci să-mi termin treaba. Hazardul m-a scos în calea dumitale şi tot el m-a ajutat să-ţi fiu de folos. Te rog să nu-mi respingi ajutorul.

Primejdia în loc să scadă, dimpotrivă, a crescut. Ce vei face dacă nu voi fi aici să te apăr?

— Te rog, pleacă! îi spuse ea cu încăpăţânare.

Rămăsese în picioare, în faţa frunzişului pe unde intrase, exact ca în faţa unei porţi. Ocolea privirile lui Raoul şi-şi ascundea buzele. Totuşi nu se îndura să plece. Ochii ei exprimau teama.

— Du-te! spuse ea. Eram liniştită aici. Văd că te-ai amestecat în toate treburile, în toate treburile astea infernale…

— Din fericire, da! răspunse el. Şi totuşi va trebui să mă amestec în tot ce se pune la cale.

Crezi că ei nu te caută? Crezi că Marescal renunţă la dumneata? Ei bine, află că e pe urmele dumitale. Te va găsi până şi în această mânăstire a Sfintei Maria. Dacă ai petrecut aici câţiva ani fericiţi, în copilărie, după cum presupun, vor veni să te caute! Vorbea încet, cu o convingere care o impresiona pe Aurélie; şopti totuşi:

— Pleacă…

— Plec, zise el, dar mâine la aceeaşi oră voi fi aici şi te voi aştepta. Te voi aştepta în fiecare zi, pentru că avem de discutat. Nu, nimic care să-ţi aducă aminte de coşmarul prin care ai trecut. Nu vreau să ştiu nimic despre acele lucruri, pentru că adevărul va ieşi singur la lumină. Vreau să-ţi pun însă câteva întrebări la care va trebui să-mi răspunzi. De fapt asta voiam şi azi, nimic altceva! Acum poţi să pleci, dar mai gândeşte-te, fiindcă e spre binele dumitale iar eu, eu nu-ţi vreau decât binele.

Obişnuieşte-te cu ideea că voi fi întotdeauna în preajma dumitale ca să te pot ajuta să scapi din primejdie.

Fata plecă fără să rostească un cuvânt.

Raoul se uită după ea până ce o văzu ajungând în aleea cu tei. Când n-o mai văzu, adună cele câteva flori care-i căzuseră şi dându-şi seama de acest gest, îşi spuse:

— Ei, drăcie, văd că se îngroaşe gluma! Te pomeneşti că m-am îndrăgostit! Hei, amice, vino-ţi în fire!

Făcu deci cale-ntoarsă, străbătu din nou porţiunea aceea de apă, apoi se plimbă o vreme prin pădure, aruncând florile una câte una, ca şi cum ar fi vrut să scape de un gând ce nu-i dădea pace. Dar chipul domnişoarei cu ochi verzi nu vru să-i iasă din minte.

A doua zi, urcă din nou pe ultima terasă a mânăstirii. Dar Aurélie nu veni. Nu veni nici a treia zi. În cea de-a patra zi îşi făcu însă apariţia, ieşind din

frunziş.

— O, ai venit! şopti emoţionat Raoul.

Din atitudinea ei înţelese că nu trebuia să spună nimic care s-o sperie. Totuşi vocea îi era mai puţin aspră când şopti:

— N-ar fi trebuit să vin. Dar m-am gândit că ar trebui totuşi să-ţi mulţumesc şi să… te ajut. Şi apoi, ei, bine, mi-e frică! Mi-e frică de tot ce mi-ai spus. Întreabă-mă, îţi voi răspunde.

— La tot?

— Nu! şopti ea speriată. Nu la cele petrecute la Beaucourt. Ci la alte lucruri. Ce vrei să ştii?

Raoul reflectă, întrebările erau foarte greu de formulat, fiindcă toate trebuiau să arunce o lumină tocmai peste faptele din Beaucourt.

Începu totuşi.

— Mai întâi, cum te cheamă…

— Aurélie, Aurélie d'Asteux.

— Şi Léonide Balli? E un pseudonim?

— Léonide Balli există. Dar fiind bolnavă, a rămas la Nisa. Printre actorii din trupa sa, cu care am călătorit de la Nisa la Marsilia, era unul pe care-l cunoşteam de astă iarnă, când am jucat împreună în Veronique într-un teatru de amatori. Atunci au tăbărât toţi cu gura şi m-au rugat să iau, pentru o seară, locul lui Léonide Balli. Erau atât de dezolaţi şi de încurcaţi, încât până la urmă le-am făcut acest serviciu.

— Deci nu eşti actriţă, zise Raoul. Mă bucur, îmi place mai mult să fii fetiţa de pension care eşti acum.

Fata îşi încruntă sprâncenele. Raoul continuă:

— Domnul care a ridicat bastonul asupra lui Marescal, când ai ieşit din patiseria de pe bulevardul Haussmann, e tatăl dumitale?

— Tată vitreg.

— Numele lui?

— Brégeac.

— Brégeac?!

— Da, directorul afacerilor judiciare din Ministerul de Interne.

— Deci, cu alte cuvinte, şeful lui Marescal.

— Da. Dar nu se pot suferi unul pe altul.

Marescal, care e susţinut de ministru, vrea să-i ia locul lui Brégeac, face tot ce se poate ca să scape de el.

— Spune-mi, Marescal te iubeşte?

— M-a cerut de soţie, dar l-am refuzat.

Tatăl meu vitreg i-a interzis să mai calce pe la noi. Ne urăşte şi a jurat că se vă răzbuna.

— Bun! Ăsta e unul, zise Raoul. Să trecem la celălalt. Omul de la vila B. Se numeşte…

— Jodot.

— Profesia?

— Habar n-am. Venea uneori pe la tatăl meu vitreg.

— Şi cel de-al treilea?

— Guillaume Ancivel. Şi el venea pe la noi pe acasă. Se ocupă de Bursă şi de afaceri.

— Iată deci care sunt cei trei adversari ai dumitale: Marescal, Jodot şi Guillaume. Căci nu mai sunt alţii, nu-i aşa?

— Ba da, tatăl meu vitreg.

— Cum? Soţul mamei dumitale?

— Sărmana mea mamă a murit.

— Şi toţi aceşti oameni te persecută din acelaşi motiv?

— Da. Afară de Marescal, care nu vrea decât să se răzbune pe noi că l-am refuzat.

— Ţi-ar fi cu neputinţă să-mi dai câteva indicaţii, nu privitoare la secret, ci la circumstanţele care…

— Da, îl întrerupse ea, pot. Pot să-ţi spun ceea ce ştiu ceilalţi şi de ce anume se înverşunează astfel. Iată în două cuvinte despre ce e vorba. Tata, care era vărul mamei, a murit înainte de a mă naşte eu, lăsându-ne câteva rente la care s-a adăugat o pensie pe care ne-o dădea bunicul d'Asteux, tatăl mamei, un om minunat, un inventator, în căutare de descoperiri şi mari taine. L-am cunoscut bine. Parcă mă văd şi acum pe genunchii lui şi-l aud spunând: „Mica noastră Aurélie va fi bogată. Pentru ea trudesc eu atâta!”

— Nu aveam decât şase ani când i-a scris mamei să venim într-o zi la el dar să nu spunem nimănui nimic. Aşa că într-o seară neam urcat în tren şi am rămas două zile lângă bunicul. Când să plecăm, mama mi-a zis de faţă cu el: „Aurélie, să nu spui nimănui unde ai fost în aceste două zile, nici ce-ai făcut, nici ce-ai văzut. E un secret care-ţi aparţine şi care, când vei avea douăzeci de ani, îţi vă aduce o avere. „ „O avere imensă, adăugă bunicul. Aşa că, jură că nu vei vorbi nimănui, niciodată, despre ceea ce ai văzut, indiferent cine ar fi, indiferent ce s-ar întâmpla. Nimănui, în afară de omul

pe care-l vei iubi când vei fi mare şi de care vei fi tot atât de sigură ca de tine însăţi.”

Am jurat aşa cum mi s-a cerut. Ştiu că eram atât de impresionată, încât am început să plâng.

Peste câteva luni mama s-a recăsătorit cu Brégeac.

Căsătoria a fost nefericită şi a durat puţin. În cursul anului următor mama a făcut o pleurezie şi a murit. Înainte de a muri a apucat totuşi să-mi trimită o hârtie pe care se aflau notate datele privitoare la ţinutul vizitat, precum şi ce anume trebuia să fac eu când aveam să împlinesc douăzeci de ani. La câteva luni, a murit şi bunicul d'Asteux. Am rămas deci singură, cu tatăl meu vitreg, care a scăpat de mine dându-mă internă la pensionul din mânăstirea Sfânta-Maria. Am ajuns acolo într-o duminică. Am căutat un loc izolat şi până la urmă am găsit terasa asta. Vroiam să-mi pun în practică un plan pe care-l concepuse mintea mea de copil. Ştiam pe dinafară tot ce-mi scrisese mama în biletul acela pe care l-am ars.

Dealtfel, la ce bun să păstrez o hârtie care putea cădea în mâna oricui?

— Iar acum ai uitat ce scria în bilet, nu-i aşa? zise Raoul.

— Da. Încet, încet, fără să-mi dau seama, furată de joacă, de lecţii, de răsfăţul maicilor de aici, toate acele date mi s-au şters din minte.

Am uitat numele ţinutului, amplasarea lui, calea ferată care duce într-acolo, actele pe care trebuia să le completez, totul…

— Absolut tot?

— Tot, în afară de câteva peisaje şi de câteva impresii care s-au întipărit în mintea mea de copil. Nişte imagini pe care le văd şi acum în faţa ochilor şi nişte sunete… Da, nişte sunete de clopote pe care le aud mereu…

— Astea sunt impresiile, imaginile pe care duşmanii vor să le cunoască, sperând ca în urma povestirii dumitale să dibuie adevărul?

— Da.

— Dar cum de-au aflat?

— Prin mama care a comis imprudenţa de a nu distruge unele scrisori în care bunicul făcea aluzie la secretul ce-mi fusese încredinţat. Brégeac, care a pus mai târziu mâna pe acele scrisori, nu mi-a suflat o vorbă timp de zece ani cât am stat la maici şi care au fost cei mai frumoşi ani din viaţa mea. Dar acum doi ani, când m-am întors la Paris, Brégeac m-a şi întrebat. I-am spus că nu-mi mai aduceam aminte de nimic. Nu m-a crezut şi de atunci am dus-o numai în reproşuri, certuri şi scandaluri cumplite, până când m-am hotărât să fug…

— Singură?

Fata roşi.

— Nu. Guillaume îmi făcea curte. Cu multă discreţie ca unul care vrea să se facă util fără nădejdea că va fi răsplătit vreodată. A câştigat astfel, dacă nu simpatia, cel puţin încrederea mea. Am făcut marea greşeală să-i spun că voiam să fug.

— Sigur că te-a aprobat, nu-i aşa?

— Nu numai că m-a aprobat, dar m-a ajutat să vând câteva bijuterii şi câteva tablouri pe care le aveam de la mama. Cum nu ştiam unde să mă duc, Guillaume mi-a zis: „Vin de la Nisa unde trebuie să mă întorc mâine. Nu vrei să te duci acolo? Să ştii că nu vei găsi nicăieri un loc mai liniştit în acest anotimp, ca pe Riviera." Ce motiv aş fi avut să-l refuz? Nu-l iubeam. Mi se părea însă foarte devotat şi sincer. Am acceptat.

— Doamne, ce imprudenţă! zise Raoul.

— Da, aşa e! Cu atât mai mult cu cât între noi nu au existat apropieri mai mult decât ne permitea conduita. Dar ce vrei? Eram singură, nefericită şi persecutată. Mai mult, nu-mi oferea ajutorul doar pentru câteva ceasuri. Am plecat. Aurélie tăcu. După o uşoară ezitare continuă.

— Călătoria a fost îngrozitoare… din pricina motivelor pe care le cunoşti. Când Guillaume m-a aruncat în trăsura pe care i-o luase doctorului, eram la capătul puterilor. M-a dus cu forţa până la o altă gară şi de acolo, cum aveam biletele la noi, ne-am dus la Nisa şi neam scos bagajele. Aveam febră, deliram.

Acţionam ca o somnambulă, fără să-mi dau seama ce fac. A profitat de această stare a mea ca să mă oblige să-l însoţesc a doua zi la vila B.

De unde, mi-a spus, trebuia să-şi ia nişte lucruri care-i aparţineau şi pe care stăpânii casei nu voiau să i le mai dea. M-am dus. L-am urmat ca un automat fără să mă gândesc la nimic. Acolo am fost atacată şi luată în maşină de Jodot.

— Şi salvată a doua oară de mine pe care m-ai răsplătit fugind din nou. Dar mă rog, să trecem peste asta. Probabil că şi Jodot voia amănunte despre locul acela miraculos, nu-i aşa?

— Da.

— Şi pe urmă?

— Pe urmă m-am întors la hotel, unde Guillaume m-a rugat să merg cu el la MonteCarlo.

— Dar în acel moment ţi-ai putut da seama cu cine aveai de-a face…

— Nu! De două zile parcă mă smintisem.

Agresiunea lui Jodot mă scosese din minţi. Lam urmat pe Guillaume fără ca măcar să-l întreb ce căuta la Monte-Carlo. Eram descurajată, îmi era ruşine de laşitatea mea, mă simţeam jenată de prezenţa acelui om care mi se părea din ce în ce mai rece, mai străin.

Ce rol am jucat la Monte-Carlo? Nici acum nu e prea clar pentru mine. Guillaume mi-a încredinţat nişte scrisori pe care trebuia să i le dau pe coridorul hotelului ca să le dea el însuşi unui domn. Ce scrisori, ce domn? De ce se afla Marescal acolo? Cum m-ai smuls din mâinile lui? Toate acestea sunt foarte obscure pentru mine. Din instinct, am început să simt faţă de Guillaume o ostilitate crescândă. Îl detestam.

Am plecat din Monte-Carlo, hotărâtă să nu-l mai văd şi să vin să mă ascund aici. El m-a urmărit până la Toulouse şi când, după-masă, l-am anunţat că-l voi părăsi, mi-a spus, rece, cu o ură care-i strâmba chipul: „Mă rog. Ne despărţim. Mie mi-e egal. Dar cu o condiţie.” „Ce condiţie?” „Într-o zi l-am auzit pe Brégeac, tatăl tău vitreg, vorbind de un secret pe care numai tu îl cunoşti. Spune-mi despre ce e vorba şi eşti liberă!”

Abia atunci am înţeles totul. Protestele, devotamentul, mincinunile! Singurul lui scop era să obţină de la mine, fie cu binişorul, fie cu ameninţarea, dacă nu se putea altfel, secretul pe care nu izbutiseră să mi-l smulgă nici Jodot, nici Brégeac.

Aurélie tăcu. Spusese adevărul, adevărul ce făcuse o impresie profundă asupra lui Raoul.

Acesta rosti grav:

— Vrei să cunoşti exact personajul?

— Crezi că e nevoie?

— Da. Ascultă-mă. Hârtiile pe care Guillaume le căuta în vila B. Nu-i aparţineau.

Venise, pur şi simplu, să le fure. La MonteCarlo, ceruse o sută de mii de franci pentru nişte scrisori compromiţătoare. Deci domnul Guillaume e un hoţ şi un escroc.

Aurélie nu protestă. Probabil că-şi dăduse şi ea seama între timp cu cine avusese de-a face, aşa ca realitatea n-o surprinse.

— M-ai salvat din mâinile lui şi-ţi mulţumesc.

— Vai, zise el, ar fi trebuit să ai încredere în mine şi să nu fugi! Cât timp pierdut! Deşi se pregătea să plece, fata replică:

— De ce aş avea încredere în dumneata?

Cine eşti? Nu te cunosc. Marescal, care te acuză, nu-ţi ştie nici măcar numele. M-ai salvat din toate primejdiile. Pentru care motiv? În ce scop?

— În scopul de a-ţi smulge şi eu secretul, nu-i aşa? Asta crezi, nu? Asta vrei să spui?

— Nu vreau să spun nimic! murmură ea copleşită. Nu ştiu nimic. Nu înţeleg nimic. De vreo trei săptămâni mă lovesc oriunde mă întorc, de nişte ziduri de umbră. Nu-mi mai cere să am încredere, fiindcă nu mai am în nimeni şi în nimic.

Lui Raoul îi fu milă de ea şi o lăsă să plece.

Plecând – descoperise un alt drum şi o portiţă pe care izbutise s-o descuie – îşi zise: „N-a suflat un cuvânt despre noaptea aceea de groază. Or, atunci au fost ucişi doi bărbaţi şi o femeie. Iar pe ea am văzut-o mascată şi travestită”.

Deci şi pentru el totul era la fel de misterios şi inexplicabil. În jurul lui ca şi în jurul ei, se ridicau aceleaşi ziduri de umbră, prin care abia răzbătea câte o rază de lumină. Nici un moment dealtfel nu se mai gândise la jurământul pe care-l făcuse în faţa cadavrului englezoaicei şi nici la alte lucruri care ar fi putut urâţi graţioasa imagine a domnişoarei cu ochi verzi.

Timp de două zile n-o văzu. Apoi, în cea dea treia, fata apăru din nou pe terasă, ca şi cum ar fi simţit nevoia să fie ocrotită. La început stătu un sfert de ceas, a doua zi stătu o jumătate de ceas, a treia zi un ceas. Fie că voia sau nu, încrederea începu să-şi facă drum în inima ei. Mai blândă, mai puţin distantă, încercase de mai multe ori să pună câte o întrebare. Dar ezita, tremurând speriată, ca nu cumva vreo aluzie să-i aducă aminte de ceasurile îngrozitoare din Beaucourt. Vorbea mai mult despre lucruri din trecutul ei, despre viaţa pe care o dusese odinioară la mânăstire, despre liniştea care domnea încă în acel colţ plin de seninătate şi de tandreţe. Odată, când îşi pusese mâna cu palma în sus, pe soclul vasului, Raoul se apropie şi, fără să o atingă, îi cercetă liniile.

— Exact ceea ce am bănuit din prima zi, zise el. Un destin dublu, unul sumbru şi tragic, celălalt fericit şi simplu. Cele două destine se întretaie, uneori se confundă, dar încă nu pot spune care din ele va triumfa. Care e cel adevărat ce corespunde firii dumitale?

— Destinul fericit, zise fata. Există în mine ceva care urcă repede la suprafaţă, care mă face să uit necazurile şi primejdiile.

El îşi continuă examenul.

— Fereşte-te de apă, spuse Raoul surâzând. Apa poate să-ţi fie funestă.

Naufragiu, inundaţie, ştiu eu… Dar văd că primejdiile se îndepărtează. Da, până la urmă totul se linişteşte. Zâna cea bună o învinge pe cea rea.

Minţea, ca s-o liniştească, împins de dorinţa de a vedea cum pe buzele fetei frumoase pe care abia cuteza să le privească, se aşterne surâsul. De fapt şi el voia să uite.

Trecură astfel două săptămâni de voioşie şi de bună dispoziţie. Purtat de vârtejul iubirii, Raoul nu se mai gândi nici la Marescal, nici la Jodot, nici la Guillaume. Dacă aceştia nu-şi făcuseră apariţia, însemna că pierduseră urma victimei lor. Atunci de ce să nu se lase în voia acelei minunate toropeli pe care o simţea ori de câte ori se afla alături de frumoasa Aurélie?

Trezirea a fost brutală. Într-o după-amiază, vârâţi în frunziş, priveau suprafaţa netedă a bălţii, aproape nemişcată în mijloc, străbătută de mici unduiri doar pe margini, când iată că o voce se auzi strigând prin grădină:

— Aurélie! Aurélie! Unde eşti, Aurélie?

— Doamne! Zise tânăra speriată. Oare de ce mă cheamă?

Uitându-se în sus, o văzu pe una dintre călugăriţe pe aleea cu tei.

— Vin imediat! Ce s-a întâmplat, soră? Şi o luă la goană spre alee.

— O telegramă, Aurélie…

— O telegramă!

O deschise.

Când ajunse înapoi pe terasa unde se afla Raoul, zise:

— O telegramă de la tatăl meu vitreg.

— Brégeac?

— Da!

— Te cheamă acasă?

— Mai rău! Va fi aici dintr-o clipă în alta.

— De ce?

— Vrea să mă ia cu el.

— Cu neputinţă!

— Ba da!

Şi-i citi telegrama trimisă din Bordeaux: „Sosesc la ora patru. Plecăm imediat.

Brégeac.”

Raoul întrebă:

— I-ai scris că eşti aici?

— Nu, dar venea în vacanţă să mă ia acasă.

— Ce intenţionezi să faci?

— Ce crezi că pot face?
— Să refuzi să-l urmezi!
— Stareţa n-ar fi de acord să mă ţină fără voia lui.
— Atunci hai să plecăm imediat de aici, sugeră Raoul.
Ea protestă:
— Să evadez?! Să fug de aici, ca o vinovată?! Nu, le-aş mâhni prea mult pe femeile astea de treabă, care mă iubesc ca pe copilul lor, ca pe cel mai bun dintre copiii lor! Nu, asta niciodată!
Părea foarte obosită. Se aşeză pe o bucată de piatră, în partea cealaltă a parapetului.
Raoul se apropie de ea şi zise grav:
— Nu-ţi voi mărturisi niciunul dintre sentimentele pe care le am pentru dumneata şi nici motivele care mă determină să acţionez.
Totuşi, va trebui să ştii că-ţi sunt devotat aşa cum e devotat orice bărbat faţă de femeia pe care o divinizează. Vreau ca acest devotament să-ţi dea deplina încredere în mine şi să mă asculţi orbeşte. Numai aşa te voi putea salva, înţelegi?
— Da! zise ea, subjugată de vocea lui.
— Iată care sunt rugăminţile, mai bine zis poruncile mele. Primeşte-l pe tatăl dumitale fără să te revolţi, fără să te cerţi, fără să discuţi. Să nu scoţi nici un cuvânt. E cel mai bun mijloc de a nu săvârşi greşeli. Urmează-l.
Întoarce-te la Paris, în seara sosirii ieşi din casă sub un pretext oarecare. O doamnă în vârsta, cu părul alb, te va aştepta într-o maşină la douăzeci de metri de casă. Vă voi duce pe amândouă în provincie, într-un loc unde nu vă va găsi nimeni. Iar eu voi pleca imediat pentru a nu mai reveni lângă dumneata decât atunci când mă vei chema. Eşti de acord?
— Da! zise ea făcând un semn afirmativ din cap.
— Atunci rămâne pe mâine seară. Şi aminteşte-ţi de ce ţi-am spus. Chiar dacă totul pare să se întoarcă împotriva dumitale, să nu cumva să te descurajezi şi să nu fii neliniştită.
Gândeşte-te că, dacă vei avea nevoie de mine, eu voi fi întotdeauna în preajma dumitale. La revedere, domnişoară.
Înclinându-se, atinse cu buzele panglica pelerinei. Apoi o luă pe poteca ce ducea la poarta de lemn.
Aurélie nu se clinti de pe banca de piatră.
Trecu un minut. Apoi auzi frunzişul din faţa ei, foşnind. Cineva se ascunsese acolo. Vru să strige dar de spaimă constată că îi pierise glasul.

Crengile se mişcară. Oare cine avea să apară? Jodot sau Guillaume? Ajunsese să se teamă mai puţin de cei doi bandiţi decât de Marescal. Dar din păcate din frunziş îşi făcu apariţia Marescal.

De jos din dreapta, se auzi trântindu-se portiţa în urma lui Raoul.

CAPITOLUL VII Una din gurile infernului Marescal era atât de sigur că, în sfârşit, pusese mâna pe fata urmărită cu înverşunare, încât bărbia începu să-i tremure, iar gura i se strâmbase într-un rictus care-l urâţea.

— Ei bine, domnişoară, rosti el rânjind, văd că soarta a început să mai ţină şi cu mine. De data asta n-ai să-mi mai scapi ca în gara din Beaucourt! N-ai cum să mă mai alungi cum ai făcut la Paris! Vă trebui să te supui celui mai tare.

Stând dreaptă pe banca de piatră, cu braţele înţepenite, cu pumnii strânşi, Aurélie îl contempla înnebunită de spaimă. Aştepta…

— Cât mă bucur că te revăd, frumoasă domnişoara. Când iubeşti cum te iubesc eu, îmi face plăcere să citesc pe faţa ta un soi de teamă şi de revoltă… asta te face mai frumoasă!

Zărind pe bancă telegrama desfăcută, zise batjocoritor:

— De la fleţul de Brégeac, nu-i aşa? Te anunţă că vine să te ia acasă… Ştiu, ştiu… De cincisprezece zile îl supraveghez pe acest director drag al meu, aşa că sunt la curent cu toate planurile sale. Am oamenii mei devotaţi care stau cu ochii pe el. Aşa am descoperit unde te-ai retras şi i-am luat-o înainte cu câteva ceasuri. Am spionat locul, te-am pândit de departe, te-am văzut urcându-te pe terasa asta şi am ajuns chiar în clipa în care cineva pleca. Un iubit, nu-i aşa?

Marescal înainta câţiva paşi. Fata se retrase înapoi, lipindu-se cu spatele de frunziş.

El se înfurie.

— Ei, frumoaso, bănuiesc că nu te-ai tras înapoi mai adineaori, când iubitul tău te giugiulea! Cine-i fericitul muritor? Logodnicul?

Nu cred. Mai curând amantul. Văd că am ajuns exact la vreme ca să-mi apăr ce-i al meu şi s-o împiedic pe candida musafiră de la mânăstirea Sfânta-Maria să facă vreo prostie. Ah, dacă aş fi bănuit acest lucru! …

Stăpânindu-şi furia, se aplecă spre ea continuând:

— La urma urmei, cu atât mai bine, căci iată, lucrurile s-au simplificat. Partida pe care o joc e grozavă, pentru că acum am în mână toate atuurile. Ce noroc pe mine să aflu că domnişoara Aurélie nu e chiar virtutea personificată. După ce a ucis şi a furat, acum am prins-o sărind pârleazul!

Păi dacă faci lucrul ăsta cu altul, de ce să nu-l faci şi cu mine, hai? Am şi eu destule calităţi, domnişoară! Care nu-s deloc de dispreţuit! Ce zici, Aurélie?

Fata se încăpăţâna să tacă. Această tăcere spori furia duşmanului, care continuă, apăsând pe fiecare cuvânt:

— N-avem vreme nici să vorbim din vârful limbii, nici să atingem în treacăt subiectele. E cazul să vorbim clar, fără să ne temem de cuvinte, ca să nu existe nici o neînţelegere.

Deci, la obiect. Tăcere asupra trecutului şi a umilinţelor la care m-ai supus. Astea nu mai contează. Acum contează prezentul. Şi prezentul înseamnă crimele din tren, fuga prin pădure, prinderea ta de către jandarmi, înseamnă douăzeci de dovezi dintre care fiecare e zdrobitoare pentru tine. Prezentul înseamnă azi, acum, când te am în mâna, când te voi duce la taică-tău strigându-i în obraz, de faţă cu martori „Iată femeia care a ucis şi pe care o caută lumea. Am mandatul de arestare în buzunar. Anunţă jandarmii!”

Ridică mâna gata s-o înşface pe criminală.

Dar nu se putu abţine să nu-şi încheie astfel tirada ameninţătoare:

— Deci, pe de o parte denunţarea, Curtea cu juri, pedeapsa. Pe de altă parte, îţi dau voie să alegi; să accepţi fără condiţii să-mi devii amantă. Ceea ce-ţi cer e mai mult decât o făgăduială, e un jurământ pe care va trebui să-l faci în genunchi: juri că de îndată ce te vei întoarce la Paris, vei veni să mă vezi singură, la mine acasă. Iar ca înţelegerea să fie perfecta, va trebui pecetluită printr-un sărut, clar, nu un sărut plin de ură şi de silă, ci unul dat de bunăvoie, un sărut de îndrăgostită, Aurélie. Ei drăcia dracului, dar spune ceva! strigă Marescal într-o izbucnire de mânie. Spune-mi că accepţi! M-am săturat de mutra asta de condamnată! Răspunde, că dacă nu, pun mâna pe tine, te sărut, apoi te duc la puşcărie.

Şi înşfăcând-o pe fată, cu o mâna de umăr, cu cealaltă îi apucă faţa şi i-o întoarse spre el, pregătindu-se s-o sărute.

Moale, ca o cârpă, Aurélie leşină. Incidentul îl tulbură profund pe Marescal. Venise fără un plan precis, doar cu dorinţa de a vorbi cu ea şi într-un ceas, înainte de sosirea lui Bregeac, să obţină din partea ei o promisiune; or, iată că întâmplarea îi oferea o victimă inertă şi neputincioasă.

Rămase câteva secunde aplecat asupra ei, privind-o cu ochi lacomi, apoi uitându-se de jur împrejur: nici un martor, nici o intervenţie posibilă.

Dar un alt gând îl făcu să se îndrepte către parapet de unde contemplă valea pustie, copacii întunecaţi, pădurea tenebroasă şi misterioasă, unde observase trecând gura unei peşteri. Hm! Aurélie dusă acolo, închisă şi

ameninţată cu jandarmii! Aurélie captivă, două zile, trei zile, dacă era nevoie chiar şi opt zile!

Oare n-ar fi fost pentru el un deznodământ nesperat, triumfal, începutul şi sfârşitul aventurii?

Scoase fluierul şi suflă în el. În faţa sa, pe partea cealaltă a bălţii, două perechi de braţe se agitară pe deasupra tufişurilor. Era semnalul convenit; doi oameni postaţi acolo erau gata să execute ordinele. La mal, barca se legăna. Marescal mai şovăi. Ştia că nu va mai avea ocazia s-o înhaţe pe fată. Se întoarse la bancă şi văzu că Aurélie era pe cale de a-şi veni în fire.

„Să acţionăm cât mai repede, îşi zise el.

Dacă nu…”

Îi aruncă în cap un fular ale cărui capete le înnodă peste gură, făcându-i un fel de căluş.

Apoi o luă în braţe şi porni.

Fata era firavă şi nu cântărea mult, iar el era un bărbat destul de solid. Povara i se păru uşoară. Totuşi când ajunse la poteca pe unde trebuia să coboare, văzând cât era de prăpăstioasă, nu avu curajul să pornească cu Aurélie în braţe. Aşa că o puse jos.

Oare să fi avut fata o inspiraţie subită?

Căci imprudenţa l-a costat mult pe Marescal.

Cu o iuţeală şi o hotărâre care l-au deconcertat, fata şi-a smuls fularul şi fără să-i pese de ce putea să i se întâmple şi-a dat drumul de sus, ca o piatră desprinsă, care se rostogoleşte în prăpastie, într-un nor de praf.

Revenindu-şi din uimire, Marescal şi-a dat drumul după ea. A văzut-o alergând pe faleză, ca o căprioară hăituită, care nu ştie unde să se ascundă. Era gata s-o ajungă, când ceva căzu de sus, de pe terasă, chiar alături de el. Se întoarse şi văzu un bărbat care-şi acoperise partea de jos a feţei cu o batistă şi care era probabil iubitul fetei. Marescal îşi scoase revolverul, dar nu mai avu când să tragă. O lovitură zdravănă dată în piept şi o lovitură de picior îl făcură să cadă într-o băltoacă în care se scufundă până la jumătate, pierzându-şi revolverul.

Între timp agresorul ajunsese la barca în care se urcă împreuna cu Aurélie.

— Stai! Stai, că trag! strigă Marescal.

Dar Raoul nu răspunse, împinse în apă barca hodorogită, care începu să salte pe valuri. Găsindu-şi între timp pistolul, Marescal trase de cinci ori. Trase cu ură şi cu disperare, dar nici un glonţ nu-şi atinse ţinta. Atunci suflă cu putere în fluier. Cei doi oameni ţâşniră din tufiş, ca nişte diavoli din

cutie. Din fericire, Raoul ajunsese în mijlocul bălţii, îndreptânduse spre malul opus.

— Nu trageţi! urlă Marescal.

Într-adevăr, de ce să mai tragă? Ca să nu fie luat de curent şi să cadă în prăpastia în care se prăvălea torentul, fugarul nu avea altă posibilitate decât să ajungă pe malul celălalt unde îl aşteptau cei doi acoliţi cu revolverele în mâna.

Dar fugarul reveni pe firul apei.

— Trageţi! Trageţi! Urlă Marescal, care bănui cam ce avea de gând celălalt. Trageţi, dobitocilor, ce aşteptaţi?

Unul dintre cei doi trase. Din barcă se auzi un strigăt. Raoul dădu drumul lopeţilor şi se lungi pe fundul bărcii, în vreme ce fata se ghemui lângă el. Lopeţile fură luate de valuri.

Barca rămase un moment nemişcată, parcă nedecisă, apoi, luată de curent, se răsuci în loc, pornind cu viteză înainte.

— Fir-ar a dracului de treabă! Sunt pierduţi!

Dar ce mai putea face? Barca fusese Înghiţită de apele torentului. Cu picioarele în apă, cu chipul îngrozit, Marescal rămăsese cu ochii aţintiţi spre locul acela blestemat, contemplându-l ca pe o gură a infernului.

— Să fie cu putinţă? Bâigui el. Aurélie!

Aurélie! …

Dar cei doi oameni ai săi îl treziră din năuceala. Toţi cei trei se aplecaseră deasupra cascadei, ascultară, priviră. Dar nu auziră nimic, decât zgomotul infernal al apelor ce se rostogoleau în prăpastie şi nu văzură altceva decât spuma albă a valurilor.

— Ăsta-i infernul! bâigui Marescal. E una din gurile infernului! Fata trebuie să fi murit.

S-a înecat în mod sigur! Doamne, ce moarte îngrozitoare! …

O porniră toţi trei prin pădure. Marescal se clătina ca şi cum ar fi mers după un mort. Cei doi acoliţi ai săi îl întrebară de mai multe ori câte ceva. Erau nişte indivizi de duzină pe carei racolase din afara serviciului şi cărora nu le dăduse decât nişte informaţii sumare. Aşa că nu le răspunse. Se gândea la Aurélie, atât de încântătoare şi de graţioasă, la Aurélie pe care o iubise cu atâta patimă. Amintirile care îl tulburau îi treziră în suflet, spaime şi remuşcări. Cu atât mai mult cu cât avea conştiinţa încărcată.

Putea urma o anchetă care să-l tragă la răspundere pentru acel accident. Asta ar fi fost o adevărată nenorocire, fiindcă ar fi adus după sine

prăbuşirea, scandalul. Brégeac va fi neîndurător şi-l va urmări până în pânzele albe. Simţi imediat nevoia să părăsească acele locuri cât mai repede cu putinţă. Se temu de acoliţii săi. Le spuse că-i ameninţa un pericol comun şi îi roagă să se îndrepte care încotro, după ce le recomandă ca fiecare să plece cât mai departe ca să i se piardă urma. Le dădu dublul sumei convenite, evită casele din Luz şi se îndreptă spre Pierefitte, sperând să găsească pe drum vreo trăsură să-l ducă la gară ca să mai poată prinde trenul de ora şapte seara.

După vreo trei kilometri a fost depăşit de o şaretă cu un fel de copertină, condusă de un ţăran îmbrăcat într-o bluză largă purtând pe umeri o pelerină şi pe cap o bască. Îl opri spunându-i pe un ton poruncitor:

— Ai cinci franci dacă mă duci repede la gară să prind trenul.

Ţăranul nu păru câtuşi de puţin impresionat. Marescal se urcă alături, dar şareta abia mergea. Mai să-ţi vină a crede că ţăranul mai mult ţinea calul pe loc decât îl îndemna să meargă mai repede.

— În felul ăsta, se lamentă Marescal, nu vom mai ajunge la timp la gară. Asta e mârţoaga, nu cal! Îţi dau zece franci, dar, pentru Dumnezeu, grăbeşte-te!

Ţinutul i se părea groaznic, populat de fantome şi plin de poliţişti care-l urmăreau.

Gândul de a petrece noaptea în locul unde zăcea cadavrul celei pe care o împinsese la moarte îl înnebunea.

— Îţi dau douăzeci, cincizeci de franci, poftim! Ce dracu, nu mai sunt nici doi kilometri! Nu poţi face doi kilometri în şapte minute? Hai, biciuieşte gloaba şi dă-i drumul mai repede!

Ca şi cum n-ar fi aşteptat decât această ofertă, ţăranul începu a biciui cu atâta energie calul, încât acesta o luă la goană, ca şi cum ar fi căpiat.

— Ai grijă să nu cădem în şanţ! strigă Marescal.

Dar ţăranul nu se sinchisi câtuşi de puţin de o astfel de perspectivă. Marescal era din ce în ce mai îngrijorat.

— Opreşte dracului! O să ne răsturnăm!

Dar nici nu isprăvi bine de rostit aceste cuvinte, că tot echipajul se prăvăli în şanţ. Cei doi bărbaţi căzură pe burtă, şareta într-o parte, iar calul, pe spate, cu picioarele în sus.

Marescal, furios dădu să se ridice, dar, brusc, ţăranul îl zdrobi sub greutatea lui. Încercă să scape de el, dar nu putu. Atunci auzi o voce şoptindu-i la ureche:

— N-ai un foc, Rodolphe?

Marescal simţi cum îngheaţă din cap până în picioare. Probabil că numai moartea îţi dă o astfel de senzaţie, când simţi că începi să te răceşti. Bâigui.

— Omul din tren!

— Da. Omul din tren! şopti ţăranul.

— Omul de pe terasă! gâfâi Marescal…

— Da, Rodolphe, omul din tren, omul de pe terasă, omul de pe bulevardul Haussmann şi din Monte Carlo, complicele domnişoarei Aurélie, omul din barcă şi ţăranul cu şareta!

Acum te-ai liniştit?

Gloaba isprăvise cu nechezatul şi izbutise să se ridice în picioare. Raoul îşi trase pelerina de pe umeri şi izbuti să-l înfăşoare în ea pe Marescal, imobilizându-i braţele. Apoi tăie hamurile şi chingile calului şi-l legă burduf pe Marescal pe care-l scoase afară din şanţ şi-l târa pe taluz, în frunziş, de data asta legându-l de un mesteacăn.

— Ai mare nevoie de mine, amice Rodolphe.

Iată-te pentru a doua oară semănând cu mumia unui faraon. A, să nu uit: drept căluş îţi pun fularul frumoasei Aurélie. Să nu poţi striga şi să nu fii văzut, asta-i regula unei captivităţi sigure. De privit poţi să priveşti cât vrei şi de auzit la fel. Uite, de pildă, auzi trenul? Puf, puf, puf! S-a dus şi odată cu el şi dulcea Aurélie, împreună cu taică-său. Căci trebuie să te informez că Aurélie e tot atât de sănătoasă, ca şi mine. Poate puţin obosită. Dar după o noapte de odihna, îşi va reveni. Raoul ridică şareta hodorogită, apoi se aşează alături de comisar.

— Ciudată aventură şi naufragiul nostru, nu-i aşa? Dar să ştii că nu-i vorba de nici un miracol, cum ai putea crede. Pentru liniştea ta, află că nu cred în miracole şi nu mă bazez niciodată pe hazard, ci numai pe mine însumi.

Sper că nu te plictisesc, poate că ai prefera să dormi. Nu? Atunci să-ţi povestesc ce s-a întâmplat. Tocmai o părăsisem pe Aurélie, lăsând-o singură pe terasă când, brusc, am Început să mă neliniştesc, oare e prudent s-o las singură? Dacă vreun răufăcător dă târcoale pe acolo? Dacă vreun înfumurat pomădat scotoceşte împrejurimile? Acest gen de intuiţie face parte din sistemul meu de lucru. Aşa că mă întorc. Şi ce văd?

— Pe Rodolphe, răpitorul infam, poliţistul necinstit care vrea să coboare în vale cu prada sa! Atunci cad peste el şi-l oblig să facă o baie în baltă. O iau la goană împreună cu Aurélie, dar el trage cu pistolul. O fac pe mortul în fundul bărcii şi-i explic fetei că o să cădem în clocotul torentului. Ei, nu, nu

te speria, amice! Toţi oamenii din prin părţile astea ştiu că, odată ajuns jos, ceva mai încolo e o mică plajă cu nisip fin. Duminica, zeci de puştani îşi dau drumul cu schiful1, de sus, fără să se aleagă nici măcar cu o zgârietură.

Dealtfel, am asistat de departe la groaza ta şi te-am văzut plecând, doborât de remuşcări. Am condus-o apoi pe Aurélie, prin grădină, înapoi la mânăstire. Tatăl ei vitreg venise s-o ia cu trăsura, ca s-o conducă la gară. Între timp, eu mi-am făcut repede valiza, am cumpărat droaga şi m-am îmbrăcat ţărăneşte şi am pornit-o la

1 Ambarcaţie sportivă foarte lungă, îngustă şi uşoară, cu rame lungi şi uşoare şi cu scaune mobile.

Drum, tropa-tropa, fără nici un motiv decât să acopăr retragerea lui Aurélie.

Raoul îşi sprijini capul de umărul lui Marescal şi închise ochii.

— E de prisos să-ţi spun că toate astea mau cam obosit şi că aş trage un pui de somn.

Veghează asupra mea, dragă Rodolphe şi nu te nelinişti. Fiecare îşi are locul pe care-l merită şi nişte nătărăi ca tine slujesc adesea de pernă unor bărbaţi ca mine.

Spunând acestea, adormi. Între timp se întuneca. Raoul se mai trezea din când în când, privea stele, apoi adormea din nou. După miezul nopţii îl apucă foamea. Scoţându-i căluşul din gură, îi oferi şi lui Marescal.

— Mănâncă, prietene! îi zise el punându-i o bucată de brânză în gură.

Dar Marescal, înfuriindu-se, scuipă cât colo bucata de brânză.

— Imbecilule! Cretinule! Tu eşti nătărău!

Ştii ce-ai făcut?

— Am salvat-o pe Aurélie. Tatăl ei vitreg o va duce la Paris, iar eu o voi ajunge din urmă.

— Tatăl ei vitreg?! Tatăl ei vitreg?! Strigă Marescal. Chiar nu ştii nimic?

— Nu! Ce să ştiu?

— Ticălosul o iubeşte!

Ieşindu-şi din fire, Raoul sări şi-l apucă pe comisar de gât.

— Prostule! Neisprăvitule! Nu puteai să-mi spui asta de la început? O iubeşte? Ticălosul!

Ce dracu, toată lumea o iubeşte pe puştoaica asta? Te-ai uitat vreodată într-o oglindă? Ţi-ai văzut mutra caraghioasă? Ascultă, Marescal, o voi smulge pe fată din mâinile tatălui ei vitreg!

Dar te rog, lasă-ne în pace! Nu te mai ocupa de noi!

— E cu neputinţă! Rosti încet comisarul.
— De ce?
— A ucis!
— Şi ce ai de gând?
— S-o dau pe mâna justiţiei, fiindcă o urăsc!
Rosti aceste cuvinte pe un ton plin de ranchiună, care-l făcu pe Raoul să priceapă că de acum încolo în sufletul lui Marescal ura luase locul dragostei.
— Cu atât mai rău pentru tine, Rodolphe.
Aveam de gând să te propun prefect de poliţie.
Dar văd că preferi războiul. Mă rog! L-ai declarat 137
Într-o noapte înstelată. E bine pentru sănătatea ta. Cât despre mine, dau o goană cu calul până la gara din Lourdes. Nu sunt decât douăzeci de kilometri. Patru ceasuri la trap pentru gloaba asta. Şi diseară sunt la Paris unde vreau s-o ştiu pe Aurélie în siguranţă. Adio, Rodolphe!
Închise valiza, încălecă şi, fără şea şi fără scări, şuierând ca la vânătoare, dispăru în noapte.
În aceeaşi seară, la Paris, o doamnă care se numea Victoire şi care fusese dădaca lui Raoul, aştepta într-un automobil în faţa unui mic palat particular din strada Courcelles, unde locuia Brégeac. La volan era Raoul. Aurélie nu veni. Dar începând din zori, tânărul îşi reluă pândă. Pe stradă, văzu un vagabond care scotocea cu un băţ în lăzile de gunoi. Lui Raoul nu-i fu deloc greu să recunoască, sub zdrenţele vagabondului, pe criminalul Jodot.
— Ticălosul s-a şi apucat de treabă?
Pe o alta uşa o camerista ieşi repede din casa şi dădu fuga până la farmacia de alături.
Cu o bancnotă în mâna, Raoul o aborda şi află că Aurélie, imediat ce sosise, fusese culcată în pat, cu o febră atât de mare, încât delira.
Spre prânz, Marescal începu să dea târcoale casei.
CAPITOLUL VIII Manevre şi dispoziţii de luptă Evenimentele i-au fost de mare ajutor lui Marescal. Statul în casă al Auréliei însemna un eşec total pentru Raoul, iar pentru fată neputinţa de a fugi era dublată de spaima de a nu fi denunţată. Marescal îşi luase dealtfel nişte măsuri de prevedere: pusese de pază lângă locuinţa fetei un om care-i era credincios şi care-i dădea zilnic raportul despre starea bolnavei, în caz de vindecare rapidă, trebuind să acţioneze imediat.

„Da, îşi spuse Raoul, dar dacă n-a acţionat, înseamnă că sunt motive care-l împiedică încă să o denunţe pe Aurélie şi aşteaptă să se facă bine. Până atunci, îşi spuse el, mai este timp să ne pregătim şi noi.” Numai că, dacă voia să învingă, nu era suficient s-o păzească zi de zi pe Aurélie, ci trebuia să răscolească trecutul şi să descopere care erau motivele ce-i determinau pe cei patru bărbaţi s-o urmărească astfel şi în ce scop fuseseră săvârşite crimele din tren. Dintre cei patru bărbaţi, doi – Marescal şi Brégeac – o persecutau, fiindcă o iubeau. Ceilalţi doi –

Jodot şi Guillaume – o urmăreau pentru a-i smulge un secret. Deci combinaţia dintre cele două elemente – dragostea şi lăcomia – dezlănţuise toată tragedia. Pe moment, Guillaume fusese scos din cauză. Brégeac şi Jodot nu-l nelinişteau prea tare pe Raoul.

Singurul care trebuia supravegheat cu atenţie era Marescal.

În faţa casei lui Brégeac exista o locuinţă goală. Raoul se instală imediat în ea. Şi pentru că Marescal îşi pusese un om de pază şi-o apropie şi el pe camerista fetei care, în lipsa paznicului, îl dusese de trei ori lângă patul lui Aurélie.

Tânăra nu păru să-l recunoască. Era încă atât de slăbită de febră, încât nu rosti decât câteva cuvinte fără şir, apoi închise ochii. Dar Raoul fu sigur că-l aude, aşa că vorbi cu acel glas cald şi convingător care o linişti pe loc!

— Sunt eu, Aurélie, zise el. După cum vezi sunt credincios făgăduielii pe care ţi-am făcut-o aşa că poţi avea deplină încredere în mine. Îţi jur că te voi scăpa de duşmanii dumitale. Cum crezi că te voi lăsa singură aici, când eu nu mă gândesc decât la dumneata? Te voi ajuta să-ţi refaci viaţa şi ea îţi va fi simplă şi frumoasă.

Ştiu că eşti nevinovată. Am ştiut tot timpul acest lucru, chiar atunci când te acuzam.

Dovezile, chiar cele de netăgăduit, sunt false.

Nu poate fi o criminală…

Nu se temu să meargă chiar mai departe cu mărturisirile. Îi şopti cuvinte pline de tandreţe şi îi dădu, sfaturi.

— Dumneata eşti toată viaţa mea, n-am mai întâlnit o persoană plină de atâta farmec şi graţie! Ai încredere în mine, Aurélie! Nu-ţi cer decât să mă asculţi şi să ai încredere. Dacă cineva te întreabă ceva, nu răspunde. Dacă cineva îţi scrie, nu răspunde. Dacă vor să te ducă de aici, refuză să pleci. Chiar în cele mai dificile momente, te rog să ai încredere în mine.

Eu voi fi tot timpul aici, pentru că nu trăiesc decât pentru dumneata şi prin dumneata.

Chipul fetei se destinse brusc. Apoi adormi ca legănată de un vis frumos. Raoul se strecură în odaia lui Brégeac şi cercetă toate actele, toate hârtiile, doar, doar va găsi ceva care să-l poată lămuri. Procedă la fel şi cu hârtiile lui Marescal, scotocindu-i minuţios apartamentul pe care-l avea acesta în strada Rivoli. Apoi făcu cercetări discrete la biroul unde lucrau Marescal şi Brégeac. Ura şi rivalitatea dintre ei era cunoscută de toţi. Susţinuţi şi unul şi altul de persoane suspuse, erau amândoi prost văzuţi de alte persoane şi mai puternice, atât din ministerul de interne cât şi din prefectura de poliţie. Din pricina neînţelegerilor dintre ei suferea serviciul. Cei doi rivali se acuzau pe faţă de fapte grave. Se vorbea despre îndepărtarea unuia dintre ei. Cine urma să fie sacrificat?

Într-o zi, ascuns după o draperie, Raoul îl văzu pe Brégeac la capul lui Aurélie. Era un bărbat înalt şi galben la faţă care în orice caz avea mult mai multă eleganţă şi distincţie decât vulgarul Marescal. Trezindu-se şi văzându-l aplecat asupra ei, fata îi spuse pe un ton aspru:

— Lasă-mă, lasă-mă! …

— Vai, cum mă deteşti şi cu câtă bucurie mă răneşti!

— Nu l-am rănit niciodată cu nimic pe omul cu care s-a măritat mama!

El o privi cu o suferinţă vizibilă.

— Eşti deosebit de frumoasă, copila mea!

Dar, vai! Tot timpul mă ţii la distanţă. Ştiu, poate că nu trebuia să mă port astfel! Multă vreme nu m-am simţit atras de tine, decât din pricina acelui secret care nu ştiu de ce mi-l ascunzi. Dacă nu te-ai fi încăpăţânat să taci atâta vreme, n-aş fi observat cât eşti de frumoasă şi nu m-aş fi îndrăgostit de tine, chinuindu-mă astfel, pentru că ştiu că tu nu mă iubeşti şi probabil nu mă vei iubi niciodată…

Fata nu vru să-l mai asculte şi întoarse capul. El continuă:

— În timpul delirului ai vorbit adesea despre nişte dezvăluiri pe care voiai să mi le faci. În legătură cu ce? În legătură cu fuga ta smintită cu neisprăvitul de Guillaume? Unde te-a dus ticălosul ăla? Ce ţi s-a întâmplat înainte de a te refugia la mânăstire?

Dar fata tăcu fie din dispreţ, fie că era prea slăbită.

După ce plecă Brégeac, plecă şi Raoul.

Îndepărtându-se, văzu ca Aurélie plângea.

În concluzie, după două săptămâni de investigaţii oricare altul în afară de Raoul, s-ar fi descurajat. Dar iată că într-o dimineaţă, în timp ce stătea cu fruntea lipită de fereastră şi cu ochii aţintiţi la geamurile casei lui Brégeac, îl văzu pe Jodot răscolind prin lăzile cu gunoi.

După o vreme, făcându-i-se foame, se aşeză direct pe trotuar, în faţa casei lui Brégeac şi începu să mănânce ceva, trăgând spre sine doar plicurile mototolite şi hârtiile rupte, risipite pe lângă lada de gunoi. Deci, pe Jodot îl interesa corespondenţa lui Brégeac. După un sfert de ceas, după ce vârâse câteva hârtii în buzunar, se ridică de jos şi plecă. Raoul îl urmări până în Montmartre unde Jodot intră într-o crâşmă. După trei zile reveni şi reîncepu aceeaşi operaţie. Dar cum era într-o duminică, Raoul îl văzu pe Brégeac pândindu-l şi el pe Jodot, de după perdea. Când Jodot plecă, Brégeac îl urmări la rândul său, cu infinite precauţii. Raoul îi urmări pe amândoi, de departe. Oare avea să cunoască în sfârşit ceea ce îi unea pe Brégeac şi Jodot?

Străbătură astfel, unul în spatele celuilalt, cartierul Monceau, trecură de fortificaţii şi ajunseră la capătul bulevardului Bineau, pe malul Senei. Câteva vile modeste alternau cu nişte terenuri virane. Jodot îşi puse sacul lângă zidul uneia dintre ele şi se aşeză să mănânce.

Rămase acolo vreo patru ore supravegheat de Brégeac, care mânca şi el, la vreo treizeci de metri mai încolo, sub umbrarul unui birt şi de Raoul care, aşteptând în birt, fuma liniştit.

Când Jodot plecă, Brégeac o luă în direcţie opusă, ca şi cum afacerea nu l-ar mai fi interesat, iar Raoul intră în birt, discută cu patronul şi află că vila de care se sprijinise Jodot aparţinea fraţilor Loubeaux, asasinaţi în rapidul de Marsilia de trei indivizi. Poliţia pusese sigiliu la uşă şi încredinţase paza casei unui vecin, care în fiecare duminică se ducea să se plimbe.

Raoul tresări, auzind numele celor doi fraţi Loubeaux. Tertipurile lui Jodot aveau deci o anumită semnificaţie. Îşi extinse cercetările şi află că înaintea morţii lor, fraţii Loubeaux stăteau foarte puţin în acea vilă pe care o foloseau ca depozit pentru şampania cu care făceau comerţ. Se despărţiseră de asociatul lor şi călătoreau pe cont propriu.

— Asociatul lor? Întrebă Raoul.

— Da, numele lui încă mai figurează pe plăcuţa de aramă fixată pe uşă: „ Fraţii Loubeaux şi Jodot. „

— Jodot? Se miră Raoul.

— Da, un bărbat burduhănos, roşu la faţă, care aduce cu uriaşul întâlnit prin iarmaroace.

Nu l-a mai văzut nimeni pe aici de mai bine de un an.

„O informaţie de o importanţă considerabilă, îşi spuse Raoul, după ce rămase singur. Deci, Jodot a fost pe vremuri asociatul celor doi fraţi pe care mai târziu avea să-i ucidă. Nu e de mirare că justiţia nu l-a deranjat încă, pentru că habar n-are că Jodot e implicat în afacere. Marescal e convins că cel de-al treilea complice sunt eu. Dar atunci de ce Jodot mai vine în locurile unde au stat odinioară victimele sale? Şi de ce Brégeac supraveghează această expediţie?”

Săptămâna trecu fără incidente. Jodot nu mai apăru în faţa casei lui Brégeac. Dar sâmbătă, Raoul, fiind convins că duminică individul se va întoarce la vila fraţilor Loubeaux, sări gardul şi intră pe una din ferestre, în casă, urcând la primul etaj. Văzu două camere încă mobilate. După răvăşeala din ele, îşi dădu seama că fuseseră scotocite. De către cine? Parchetul? Brégeac? Jodot? Şi de ce?

Raoul nu mai căută şi el, convins că cei care i-o luaseră înainte sau nu găsiseră nimic sau ce căutaseră nu se mai afla acolo. Se instală deci într-un fotoliu pentru a petrece noaptea. Luă de pe masă o carte şi la lumina unei lanterne încercă să citească. Dar lectura îi făcu somn şi adormi.

Adevărul nu se dezvăluie decât celor care-l silesc să iasă la lumină. Dimineaţa, Raoul, revăzând cartea pe masă, fu izbit de coperţile ei îmbrăcate într-un fel de lustru negru, ca cel pe care-l folosesc fotografii ca să-şi acopere aparatul. Începu să caute. Într-o gaură făcută în lambriul din perete găsi trei bucăţi din acea stofă şi un vraf de hârtii. Cercetând bucăţile, văzu că din fiecare se tăiase câte un cerc cam de mărimea unei farfurii.

— Asta e! Murmură el tulburat. Iată din ce erau făcute cele trei măşti ale bandiţilor din tren. Stofa asta e o dovadă de netăgăduit!

Adevărul i se părea acum atât de simplu şi de firesc, atât de conform cu intuiţia să, încât începu să râdă în tăcerea profundă a camerei.

La ora opt, vecinul care păzea vila îşi făcu rondul prin odăile de la parter şi încuie uşile.

La ora nouă, Raoul coborâ în sufragerie, trase storurile şi deschise fereastra aflată deasupra locului unde obişnuia să se aşeze Jodot.

Tâlharul fu prompt la întâlnire. Îşi sprijini sacul de perete şi, după ce se aşeză îl desfăcu să mănânce. Încet, atât încât Raoul nu auzi nimic. Masa,

compusă din carnaţi şi brânză, fu completată cu o pipa al cărei fum ajunse până la Raoul.

Mai trecu ce mai trecu şi Jodot ajunse la cea de a treia pipă, pierzând astfel vreo două ceasuri petrecute pe caldarâm, cu spatele rezemat de peretele casei. Raoul nu-şi putu explica în nici un fel acea îndelungată şedere a vagabondului. Probabil că Brégeac se afla sub bolta de verdeaţă a birtului.

În sfârşit, cu câteva minute înainte de amiază, Jodot rosti aceste cuvinte:

— Ei, cum? Nici o noutate? N-ai să-mi spui nimic?

Părea că vorbeşte cu cineva care s-ar fi aflat alături. Totuşi lângă el nu se afla nimeni.

— Ei, drăcia dracului, bombăni el, e totuşi acolo! Am avut-o în mâna şi am văzut-o acolo cu ochii mei! Ai făcut ce ţi-am zis? Ai răscolit toată partea dreaptă a pivniţei, aşa cum ai căutat mai zilele trecute în partea stângă? Păi ar fi trebuit totuşi să găseşti ceva…

Tăcu o vreme, apoi reluă:

— S-ar putea căuta şi în altă parte, pe terenul viran sau în spatele casei unde ăia ar fi putut arunca sticla. Brégeac a căutat prin casă, dar nu s-a gândit că obiectul s-ar putea afla afară. Du-te şi caută. Te aştept aici!

Raoul nu mai ascultă, începuse a înţelege de îndată că Jodot vorbise cu cineva care se afla în pivniţă. Acea pivniţă se întindea probabil sub toată casa şi avea o răsuflătoare care dădea în stradă, pe peretele de care se sprijinea Jodot. Urcă repede la primul etaj unde ferestrele uneia dintre camere dădeau spre terenul viran.

Văzu aşa cum presupuse un copil de şapte sau opt ani, foarte plăpând, de o slăbiciune neînchipuita îmbrăcat cu un maiou cenuşiu, strecurându-se printre gunoaiele de pe terenul viran pe care se afla o placardă mare pe care scria „De vânzare”. Dacă Jodot nu se înşelase, operaţiunea trebuia să se termine repede. Şi se termină. După zece minute copilul descoperi sticla şi începu să alerge spre vilă. Coborând la locul de pândă de la parter, Raoul îl auzi pe Jodot zicând:

— Ai găsit-o? Bravo! Amicul Brégeac poate să se spânzure! Hai, intră repede în sac!

Băiatul, fiind atât de slab, se strecură printre zăbrelele răsuflătorii şi intră în sac.

Imediat Jodot se ridică de jos şi, punându-şi povara pe umeri, se îndepărtă.

Fără să mai şovăie, Raoul sparse Încuietorile şi ieşi din vilă. La trei sute de metri înaintea lui mergea Jodot, ducându-şi micul complice în spate. La o

sută de metri în urma lui Jodot se strecura Brégeac, ascunzându-se pe după copaci. Pe Sena, un pescar într-o barcă, mergea în aceeaşi direcţie: era Marescal.

Deci Jodot era urmărit de Brégeac, Brégeac şi Jodot erau urmăriţi de Marescal şi toţi trei urmăriţi de Raoul. Scopul urmăririi: o sticlă.

Jodot se opri, iar odată cu el şi ceilalţi trei.

Copilul ieşi din sac şi se aşează pe o bancă alături de Jodot, care începu a cerceta sticla, agitând-o şi privind-o în lumină. Brégeac îşi dădu seama că era momentul să intre în acţiune. Aşa că se apropie pe nesimţite de bancă. Ţinea în faţă, ca pe un scut, o umbrelă menită să-i ascundă faţa. În barcă, Marescal îşi ţinea chipul sub o pălărie imensă de pai. Când Brégeac fu doar la trei paşi de bancă, fără ca să se sinchisească de lumea care trecea, înşfăcă sticla din mâna lui Jodot şi o luă la fugă pe o alee care-l scoase la fortificaţii. Totul a fost săvârşit cu o repeziciune care la început l-a uluit pe Jodot.

Când îşi veni în fire, vagabondul începu să strige, să se agite, dar degeaba. Marescal, care prevăzuse agresiunea, sărise din barcă şi se năpustise după hoţ. Brégeac, bun alergător, fugea fără a întoarce capul. Marescal – care nu se gândea decât la Brégeac – nu întoarse nici el capul, aşa că Raoul o porni în urma lor, fără a-şi mai lua vreo precauţie.

În zece minute, primul dintre cei trei alergători ajunse la poarta Ternes. Încălzinduse, Brégeac îşi scoase pardesiul! Chiar atunci un tramvai opri în staţie. O mulţime de călători, care aşteptau să se întoarcă la Paris, se îmbulziră în vagon. Brégeac se vâră printre ei. Marescal făcu la fel. Înghesuiala era atât de mare, încât Marescal şterpeli cu uşurinţă sticla din buzunarul lui Brégeac fără ca acesta să simtă ceva. La prima staţie, Marescal coborâ şişi luă picioarele la spinare. Nu după mult timp, Raoul îl văzu pe Brégeac făcând eforturi disperate să iasă din înghesuială şi să se avânte în urmărirea hoţului.

Acesta alesese străzile paralele cu aleea Ternes, care sunt mai strâmte şi mai întortocheate. Marescal alerga ca un nebun.

Când ajunse în aleea Wagram, se opri să-şi tragă răsuflarea. Era lac de sudoare, cu ochii injectaţi şi cu vinele gâtului umflate. Nu mai putea fugi. Cumpără un ziar şi înfăşură sticla.

Apoi aruncă o privire în jur. Punându-şi sticla subţioara, porni clătinându-se ca unul care rezistă în picioare doar printr-o minune. Întradevăr,

pomădatul Marescal nu reuşea să-şi revină. Gulerul îi era prea strâns Din vârful bărbiei îi curgeau picături de sudoare.

Cu puţin înainte de a ajunge în Place de l'Etoile, un domn cu nişte ochelari mari, negri, cu o ţigară în gură, venind din sens opus, îi bară drumul şi, fără să-i spună un cuvânt, îi suflă fumul în ochi, zâmbindu-i. Căscând ochii mari, comisarul întrebă gâfâind:

— Cine eşti domnule? Ce vrei?

Dar la ce bun să-l mai întrebe? Doar ştia că era cel de-al treilea complice, iubitul lui Aurélie şi duşmanul său. Şi acest om care i se părea diavolul în persoana, întinse degetul spre sticlă şi zise pe un ton glumeţ:

— Hai, dă-o-ncoace! Fii băiat drăguţ! Ce naiba, un comisar ca tine să se plimbe cu o sticlă subţioară? Hai, dă-o-ncoace! …

Marescal renunţă să mai lupte. Ce era să facă? Să strige, să cheme lumea în ajutor, să-i asmuţă pe cei care se plimbau pe alee împotriva asasinului? Îşi dădu seama că nu mai era în stare. Acea fiinţă infernală îi răpise toată energia şi, ca un hoţ căruia i se pare foarte firesc să restituie obiectul furat, îl lăsă pe Raoul să-i ia sticla de la subţioară.

În acel moment ajunse şi Brégeac, cu răsuflarea tăiată, nemaiavând puterea nici să se arunce asupra celui de-al treilea hoţ, nici măcar să-l ia la rost pe Marescal. Năuciţi, rămaşi amândoi la marginea trotuarului, îl priveau pe domnul cu ochelari negri care urcase într-un automobil elegant, salutându-i cu pălăria.

Odată ajuns acasă, Raoul despacheta sticla din ziarul în care o împachetase Marescal. Era o sticlă de un litru, ca cele în care se vând apele minerale, fără dop, dintr-o sticlă opacă, aproape neagră. Pe eticheta murdară şi plină de praf, dar care totuşi fusese protejată împotriva intemperiilor, o inscripţie cu litere groase: APA TINEREŢII (EAU DE JOUVENCE)

Dedesubt, mai multe rânduri pe care le descifră cu greu şi care constituiau evident formula acelei Ape a Tinereţii. Bicarbonat de sodiu: l, 349 grame. Bicarbonat de postasiu:

0,435 grame. Bicarbonat de calciu: l20,5 grame, etc, etc.

Dar sticla nu era goală, în interior, se afla ceva, ceva care foşnea. Probabil vreo hârtie.

Întoarse sticla, o scutură, dar nu căzu nimic din ea. Atunci vârî înăuntru o sfoară cu un mic laţ şi, cu puţină răbdare, scoase la lumină o foaie de hârtie, răsucită ca un tubuleţ şi legată cu un şnur roşu. Desfăcând-o, Raoul văzu că de fapt nu era vorba decât de o jumătate de coală de hârtie obişnuită, care

fusese ruptă în părţi inegale pe care cineva scrisese următoarele fraze: „Acuzaţia este adevărată şi mărturisirea mea este formală. Sunt singurul răspunzător de crima comisă. Nu sunt vinovaţi nici Jodot, nici Loubeaux. Brégeac.”

Încă de la prima privire Raoul recunoscu scrisul lui Brégeac. Atât hârtia îngălbenită, cât şi cerneala decolorată de vreme, dovedeau că biletul trebuie să fi fost scris cu cincisprezece sau douăzeci de ani în urmă. Care să fi fost acea crimă? Şi contra cui fusese săvârşită?

Raoul reflectă îndelung. Apoi conchise cu glas:

— Toată încâlceală acestei afaceri se datorează faptului că aici s-au amestecat două fapte, două drame, dintre care prima a determinat-o pe a doua. Crima din trenul rapid are ca personaje pe cei doi Loubeaux, pe Guillaume, Jodot şi Aurélie. Există însă prima dramă, petrecută odinioară, care-i are ca actori pe Brégeac şi Jodot. Situaţia, din ce în ce mai complicată pentru cel care nu posedă cheia, e foarte clară pentru mine. Ora bătăliei decisive se apropie. Miza e Aurélie, sau mai curând secretul pe care-l deţine domnişoara cu ochii verzi. Cel care va fi, timp de câteva momente – prin forţă, viclenie sau dragoste – stăpânul privirilor sau al gândurilor sale, va deveni stăpânul acelui secret pentru care au murit atâţia. Şi în acest vârtej de răzbunări, de ură şi de lăcomie, Marescal – cu patima, ambiţia şi ranchiuna sa – vrea să mai amestece şi cumplita maşinărie a justiţiei.

Raoul începu deci a se pregăti minuţios şi cu atât mai multă grijă, cu cât fiecare dintre adversarii săi îşi sporiseră precauţiile.

Astfel Brégeac le făcu vânt atât celui care-l informa pe Marescal despre starea sănătăţii fiicei sale vitrege, cât şi cameristei care-l informa pe Raoul. Storurile de la ferestrele din faţă fuseseră trase, iar ferestrele închise. Pe de altă parte, Marescal îşi pusese agenţii să supravegheze casa lui Brégeac. Numai Jodot nu-şi făcuse încă apariţia. Deposedat de documentul care cuprindea mărturisirea lui Brégeac, probabil că se retrăsese într-o ascunzătoare sigură.

Acea etapă a durat vreo cincisprezece zile.

Raoul s-a prezentat sub un nume de împrumut, la soţia ministrului care-l proteja pe Marescal şi a reuşit să pătrundă în intimitatea acelei doamne – cam coaptă şi foarte geloasă

— Faţă de care soţul ei nu avea nici un secret.

Atenţiile lui Raoul o flatară enorm. Fără să-şi dea seama de rolul pe care-l juca şi neştiind de pasiunea lui Marescal faţă de Aurélie, ea îl ţinu la curent

pe Raoul cu toate manevrele comisarului, cât şi cu faptul că se străduia, cu ajutorul bărbatului ei, să-l răstoarne pe Brégeac şi pe toţi cei care-l susţineau.

Raoul aproape că se sperie. Totul fusese atât de bine organizat, încât se întrebă dacă nar trebui să o ia înainte, s-o răpească pe Aurélie şi să năruie planul inamicului.

„Şi după asta? gândi el. Conflictul va rămâne acelaşi şi totul va fi luat de la capăt".

Deci, rezistă tentaţiei.

Într-o după-amiază, întorcându-se acasă, găsi o scrisoare. Soţia ministrului îl anunţa că Marescal hotărâse s-o aresteze pe Aurélie a doua zi, în l2 iulie, la ora trei după-masă.

„Sărmana domnişoară cu ochi verzi! Îşi spuse Raoul. Oare va avea încredere în mine, aşa cum am rugat-o? Vor urma alte spaime şi alt rând de lacrimi?"

Dormi totuşi liniştit, ca un căpitan în ajunul unei mari bătălii. La ora opt se sculă.

Sosise ziua hotărâtoare.

Către prânz, în vreme ce femeia care făcea menajul, bătrână lui dădacă, Victoria, intra pe uşa de serviciu cu plasa de cumpărături, şase oameni postaţi pe scară pătrunseră cu forţa în bucătărie.

— Stăpânul tău e acasă? întrebă unul din ei. Hai! Nu te mai strădui să minţi. Sunt comisarul Marescal şi am mandat de arestare împotriva lui.

Tremurând, femeia murmura:

— E în biroul lui.

— Condu-ne într-acolo!

Şi-i trânti o mână pe gură, pentru ca Victoire să nu-şi poată avertiza stăpânul.

Merseră astfel de-a lungul unui coridor la capătul căruia se afla o cameră.

Raoul nu avu când să se apere. Luat prin surprindere, fu legat fedeleş şi dus la poliţie.

Marescal îi spuse doar atât:

— Eşti şeful bandiţilor din trenul rapid şi te numeşti Raoul de Limézy.

Apoi, adresându-se oamenilor săi, spuse:

— La poliţie! Iată mandatul de arestare! Şi discreţie! Tony, răspunzi de el! Şi tu la fel, Labonce! Duceţi-l! Ne întâlnim la ora trei în faţa casei lui Brégeac. Acum va fi rândul domnişoarei şi al lui Brégeac!

Patru oameni plecară cu Raoul. Marescal îl opri lângă sine pe Sauvinoux.

Începu a cerceta biroul arestatului şi-şi însuşi câteva hârtii. Dar nici el, nici Sauvinoux nu găsiră ceea ce căutau: sticla pe care, cu cincisprezece zile mai înainte, Marescal avusese vreme să citească: Apa tinereţii.

Se duseră să prânzească la restaurantul vecin. Apoi se întoarseră. Marescal se încăpăţâna să găsească sticla. În sfârşit, după două ore şi un sfert, Sauvinoux o descoperi sub marmora căminului. Avea dop şi era sigilată cu ceară roşie.

Marescal o scutură şi o privi în lumină: conţinea. Un mic sul de hârtie. Uite hârtia?

Ezita.

— Nu. Nu încă. O va citi în fata lui Brégeac!

Bravo. Sauvinoux, văd ca eşti băiat deştept…

Faţa lui Marescal strălucea de bucurie.

„Ne apropiem de capăt! îşi spuse el. Îl am pe Brégeac la mâna. Va juca aşa cum îi voi cânta eu. Cât despre puştoaică, nu mai are cine s-o apere. Iubitul ei e la răcoare. Acum, între noi doi, iubito!”

CAPITOLUL IX – Soră Anne, nu vezi pe nimeni venind?

În aceeaşi zi, către ora două, „puştoaica” se îmbrăca. Un servitor bătrân, Valentin, la care se reducea acum tot personalul casei, îi adusese mâncarea în cameră şi o anunţase că Brégeac dorea să-i vorbească.

Fata abia se ridicase de pe boală, încă foarte slăbită, palidă, se silea să stea dreaptă şi cu fruntea sus, ca să poată apărea în faţa omului pe care-l detesta. Îşi dădu cu puţin ruj pe buze, îşi puse un pic de roşu în obraji şi coborâ.

Brégeac o aştepta la primul etaj, în cabinetul său de lucru, o cameră mare, cu storurile trase şi cu o lampă care o lumina.

— Ia loc, zise el.

— Nu!

— Stai jos. Eşti încă slăbită.

— Spune-mi ce ai de spus ca să mă duc mai repede în camera mea.

Brégeac se plimbă câteva minute prin odaie. Era agitat şi preocupat. Se uita pe furiş la Aurélie cu multă patimă, dar şi cu ostilitate, ca un om care se izbeşte de o voinţă de neîmblânzit. Şi totuşi îi era milă de fată. Se apropie de ea şi punându-i o mână pe umăr o sili să se aşeze.

— Ai dreptate, zise el. Ceea ce am să-ţi comunic poate fi spus în câteva cuvinte. N-ai decât să hotărăşti după aceea.

Deşi stăteau unul lângă altul, erau la fel de departe unul de celălalt, ca doi adversari.

Bregeac, care îşi dădu seama de acest lucru, înţelese că toate cuvintele pe care le va rosti nu vor avea alt rezultat decât să adâncească şi mai mult prăpastia dintre ei. Crispându-şi pumnii, rosti totuşi:

— Mă mir că încă nu pricepi că suntem înconjuraţi de duşmani şi că situaţia nu mai poate dura. Ea întrebă:

— Ce duşmani?

— Eh, nu-l ignora pe Marescal, care te detestă şi care vrea să se răzbune.

Apoi îi explică grav:

— Ascultă, Aurélie, să ştii ca de câtva timp suntem supravegheaţi. La minister mi s-a scotocit prin sertare. Superiori şi inferiori, toată lumea este împotriva mea. De ce? Pentru că sunt cu toţii, mai mult sau mai puţin, în solda lui Marescal pe care toţi îl ştiu protejat de ministru. Or, noi doi suntem legaţi unul de altul, fie chiar şi numai datorită urii sale. Dar mai suntem legaţi şi prin trecutul nostru care e acelaşi, fie că vrei sau nu. Te-am crescut şi îţi sunt tutore. Ruina mea e şi ruina ta. Şi chiar mă întreb dacă nu cumva asta urmăreşti. De fapt, după anumite semne, cred chiar că pe mine mă vor lăsa în pace; cea vizată eşti tu!

Aurélie păru că se clatină.

— Ce semne? Întrebă ea.

— E chiar mai rău decât atât. Am primit o scrisoare anonimă, scrisă pe hârtia ministerului… O scrisoare absurdă, incoerentă, în care sunt avertizat că vei fi urmărită în justiţie.

Fata mai avu energia să zică:

— Urmărită?! Eşti nebun! Te iei după o scrisoare anonimă?

— Da, fiindcă Marescal e în stare de orice josnicie.

— Dacă ţi-e frică, pleacă.

— Mi-e frică pentru tine, Aurélie.

— Eu n-am a mă teme de nimic.

— Omul ăsta a jurat să te piardă.

— Atunci lasă-mă să plec.

— Crezi că ai avea puterea necesară?

— Da, aş găsi puterea necesară ca să părăsesc această închisoare în care mă ţii închisa numai pentru ca să mă ai sub ochi.

El schiţa un gest de descurajare.

— Taci! N-aş mai putea trăi fără tine. Am suferit enorm cât ai lipsit. Prefer orice numai să nu fiu despărţit de tine. Viaţa mea depinde de privirea, de viaţa ta…

Ea se ridică plină de indignare.

— Îţi interzic să-mi vorbeşti astfel! Te-ai jurat că nu voi mai auzi niciodată vreun cuvânt de acest gen!

În vreme ce Aurélie, epuizată, se reaşeză, el se îndepărtă trântindu-se într-un fotoliu, luându-şi capul în mâini, ca un om înfrânt pentru care viaţa a devenit o povară. Apoi, după o lungă tăcere, reluă cu glas stins:

— Mă urăşti şi mai mult decât înainte de a pleca de acasă. Te-ai întors complet schimbată.

Cum ţi-ai petrecut timpul, nu cât ai stat la mânăstire, ci în zilele în care te-am căutat ca un nebun, înainte de a ajunge la călugăriţe?

Ştiu că nu-l iubeşti pe ticălosul ăla de Guillaume. Totuşi, ai fugit cu el. De ce? Şi ce sa întâmplat între voi? Ce s-a întâmplat cu el?

Am impresia că s-au petrecut nişte lucruri foarte grave. Te simt neliniştită, în delirul tău, vorbeai de o fugă, de sânge, de cadavre…

Fata tremură.

— Nu, nu, nu-i adevărat! N-ai înţeles bine!

— Ba am înţeles foarte bine! ripostă el.

Iată, chiar în acest moment ai privirea speriată.

S-ar crede că acel coşmar continuă.

Apoi îi reproşă cu glas blând:

— Ai nevoie de odihnă, biata mea copilă.

Asta am venit să-ţi propun. Azi-dimineaţă miam luat concediu, aşa că vom pleca. Jur că nuţi voi mai spune un cuvânt care ar putea să te ofenseze. Bine-nţeles că nu-ţi voi mai vorbi nici despre secretul pe care ar trebui totuşi să mi-l încredinţezi. Nu voi mai încerca să citesc în adâncul ochilor tăi unde anume se ascunde el.

Te voi lăsa în pace, Aurélie, nu te voi mai privi în ochi. Jur! Şi acum hai, biata mea copilă!

Încă eşti bolnavă, mi se rupe inima când te văd astfel. Am impresia că aştepţi nu ştiu pe cine…

Aurélie tăcu cu o încăpăţânare înverşunată, între ea şi tatăl ei vitreg nu mai exista posibilitatea unei înţelegeri. Odioasa patimă a lui Brégeac îi despărţea mai mult decât toate neînţelegerile din trecut, decât toate ciocnirile zilnice luate împreună.

— Răspunde, mergi cu mine?

— Nu, nu vreau! Nu mai pot suporta prezenţa dumitale. Nu mai pot trăi în aceeaşi casă cu dumneata. La prima ocazie, voi pleca…

— Şi probabil că nu singură, rânji el. La fel ca şi prima oară, tot cu Guillaume, nu-i aşa?

— Pe Guillaume l-am izgonit…

— Atunci cu un altul. Un altul pe care am convingerea că-l aştepţi. Ochii tăi îl caută fără încetare, urechile tale îi pândesc pasul. Uite, chiar în acest moment…

Uşa vestibulului se deschise şi se închise.

— Vezi? Ce-ţi spuneam eu? Strigă Brégeac, râzând răutăcios. S-ar crede că într-adevăr tragi nădejde să vină cineva. Nu, drăguţa mea, nu va veni nimeni! Nici Guillaume, nici altcineva, A venit Valentin pe care l-am trimis la minister să-mi aducă scrisorile sosite acolo.

Căci astăzi nu mă duc la slujbă.

Servitorul urcă treptele primului etaj, bătu la uşă şi intră.

— Ai venit, Valentin?

— Da, domnule.

— Erau scrisori, hârtii de semnat?

— Nu, domnule.

— Hm, mi se pare ciudat. Şi corespondenţa?

— Corespondenţa dumneavoastră a luat-o domnul Marescal.

— Dar cu ce drept a cutezat Marescal să facă acest lucru? El era acolo?

— Nu, domnule. A venit şi a plecat imediat.

— A plecat? E ora două şi jumătate. Poate vreo treabă de serviciu…

— Da, domnule.

— N-ai încercat să afli despre ce e vorba?

— Ba da, dar nimeni din birou nu ştia nimic.

— A plecat singur?

— Nu. Cu Labonce, Tony şi Sauvinoux.

— Cu Labonce şi Tony! Strigă Brégeac.

Atunci e vorba de o arestare! Cum de n-am fost anunţat de treaba asta?

Valentin plecă. Brégeac începu să se plimbe gânditor prin cameră.

— Auzi… zise el. Tony, sufletul blestemat al lui Marescal… Labonce, unul dintre favoriţii săi… Şi toate astea fără ştirea mea!

Trecură cinci minute. Aurélie îl privea neliniştită. Apoi Brégeac se îndreptă spre una dintre ferestre, pe care o deschise. Scoase un strigăt şi se înapoie

spunând:

— Sunt toţi trei la colţul străzii. Stau la pândă.

— Cum? strigă fata. Marescal vine încoace?

Cu doi agenţi după el?

— Ce ai? Ce te-a apucat? Întrebă Brégeac, mirat de tulburarea ei.

— Nimic. Dar ori de câte ori aud de Marescal, mă sperii.

— N-ai nici un motiv să te sperii, zise el, stăpânindu-şi teama. N-ai într-adevăr nici un motiv. Dar mă rog, te sperii adesea din pricina unor fleacuri. Am să mă duc să-l întreb şi sunt sigur că totul se vă lămuri. Cred că nu noi suntem cei vizaţi, ci locatarul de peste drum.

— Ce locatar? Întrebă Aurélie.

— Un individ pe care l-au arestat azi dimineaţă. Ah, dacă l-ai fi văzut pe Marescal cum arăta! I se citea pe chip o bucurie fără margini, dar şi o ură feroce.

Aurélie se ridică de pe scaun albă ca varul.

— Ce tot spui, domnule? Au arestat pe cineva din casa de peste drum?

— Da, pe un oarecare Limézy, care se dădea drept explorator, un baron de Limézy. Lau dus la poliţie.

Aurélie nu cunoştea numele lui Raoul, dar era sigură că despre el era vorba, întrebă cu voce tremurătoare:

— Dar ce a făcut? Şi cine este acest de Limézy?

— Dacă e să te iei după Marescal, ar fi asasinul din tren, cel de al treilea complice pe care îl caută.

Aurélie fu cât pe-aci să cadă grămadă. Avea un aer rătăcit şi pipăia în gol pentru a-şi găsi un punct de sprijin.

— Ce ai. Aurélie? Ce se întâmplă? Ce legătură ai tu cu treaba asta?

— Suntem pierduţi! gemu ea.

— Ce vrei să spui?

— Nu poţi înţelege…

— Explică-te! Îl cunoşti pe omul acesta?

— Da… M-a scăpat din mâinile lui Marescal şi ale lui Guillaume şi ale lui Jodot pe care dumneata îi primeai aici. Astăzi ne-ar fi salvat din nou…

Brégeac se uită la ea uluit.

— Deci pe el îl aşteptai?

— Da, pe el. Mi-a făgăduit că va fi aici. Lam văzut bătându-şi joc de Marescal… Acum, continuă ea pe un ton sfârşit, cred că cel mai bun lucru

ar fi să ne ascundem undeva. Şi dumneata şi eu. Se pare că există nişte fapte pentru care ai putea fi învinuit, care s-au petrecut odinioară…

— Eşti nebună! zise Brégeac tulburat, în ce mă priveşte n-am a mă teme de nimic.

În ciuda negării sale, Brégeac ieşi din odaie şi o trase şi pe Aurélie după sine, pe palier. Dar în ultimul moment fata se opuse.

— La ce bun? Eu ştiu că vom fi salvaţi! Va veni! Va evada!

— Nu se evadează din arestul poliţiei, drăguţa mea!

— Crezi? Ah, Doamne, ce grozăvie!

Era complet derutată, îi era frică de Marescal şi apoi acea arestare a lui Raoul.

Poliţia avea să dea năvală în casă şi să-i pună cătuşe…

Spaima tatălui vitreg o făcu să se hotărască. Dădu fuga în camera ei şi apăru cu o valiză mică în mâna. Brégeac se pregătise şi el. Păreau doi criminali care se pregăteau s-o şteargă. Coborâră scara, străbătură vestibulul.

Dar chiar în acea clipa cineva sună la sonerie.

— Prea târziu, spuse Brégeac.

— Nu, spuse ea, însufleţită de o nădejde, dacă este el?

Se gândea la prietenul ei de pe terasa mânăstirii. Se jurase că n-o va părăsi şi că o va salva întotdeauna în ultima clipă. Ce însemnau pentru el obstacolele? Nu era stăpân pe oameni şi pe evenimente?

Soneria ţârâi din nou. Bătrânul Valentin ieşi din sufragerie.

— Deschide! îi porunci Brégeac. Dincolo de uşă se auzeau şuşoteli şi tropăit de ghete.

Cineva bătu.

— Deschide! zise din nou Brégeac.

Servitorul deschise uşa. În prag, se ivi mutra lui Marescal însoţit de trei oameni.

Îngrozită, Aurélie se trase în dosul balustradei scării gemând atât de încet, încât n-o auzi decât Brégeac.

— Ah, Doamne, nu e el!

În faţa subalternului său, Brégeac îşi recapătă prezenţa de spirit.

— Ce doreşti, domnule? Ţi-am interzis să mai calci în casa asta!

Marescal răspunse surâzând:

— O afacere de serviciu, domnule director.

Ordin de la ministru.

— Ordinul mă priveşte pe mine?

— Da, pe dumneavoastră şi pe domnişoara.

— Şi care te obligă să vii aici cu trei oameni. Marescal începu să râdă.

— Nu, dar ştiţi… Se plimbau pe aici şi atunci i-am luat cu mine Dar dacă vă deranjează…

Intrând în casă, văzu cele două valize.

— A, deci e vorba de o călătorie… Un minut de întârziere şi misiunea mea ar fi fost ratată.

— Domnule Marescal, rosti calm Brégeac, dacă ai de îndeplinit vreo misiune, de făcut vreo comunicare, fă-le şi să terminăm cât mai repede!

Comisarul se aplecă spre el şi spuse cu duritate:

— Fără scandal, Brégeac… Şi fără prostii.

Nimeni nu ştie încă nimic, nici măcar oamenii mei! Să trecem în birou!

— Nimeni nu ştie nimic despre ce, domnule.

— Despre ceea ce se petrece şi care e destul de grav. Dacă fiica vitregă nu ţi-a spus încă nimic, poate că va fi de acord că o explicaţie fără martori, e oricum de preferat. Ce părere ai, domnişoară? Albă la faţă ca varul, fără a-şi părăsi locul, Aurélie părea gata să se prăbuşească.

Brégeac zise scurt:

— Să urcăm, domnule.

Fata urcă şi ea. Între timp Marescal îşi vâra oamenii în casă.

— Să nu vă mişcaţi din vestibul, zise el.

Nimeni nu iese, nimeni nu intră. Servitorii să rămână în bucătărie. Dacă voi avea nevoie de voi, voi scoate fluierul şi voi sufla o dată în el.

Atunci Sauvinoux va da fuga la mine. S-a înţeles?

— Înţeles! răspunse Labonce.

— Sper că nu veţi face nici o greşeală!

— Nu, şefule. Ştiţi bine că nu suntem nişte începători şi că vă vom urma ca un singur om.

— Chiar împotriva lui Brégeac? Ah, Tony, dă-o-ncoace…

Înşfăcă sticla, urcă treptele câte două deodată şi intră în cabinetul de lucru al lui Brégeac de unde în urmă cu şase luni fusese izgonit într-un chip atât de ruşinos. Ce victorie pentru el!

Plin de insolenţă, începu să se plimbe prin cameră, cu pas cât mai apăsat, călcând cu toată talpa şi contemplând rând pe rând portretele agăţate pe pereţi şi care o reprezentau pe Aurélie: Aurélie copil, Aurélie fetiţă, Aurélie tânără. Brégeac încercă să protesteze. Dar Marescal îl puse imediat la punct.

— Degeaba, Brégeac. Slăbiciunea dumitale constă în faptul că nu cunoşti armele pe care le am împotriva domnişoarei şi deci şi împotriva dumitale. Când ai să le cunoşti, ai să-ţi dai seama că nu mai ai ce face.

În picioare, unul în faţa celuilalt, cei doi duşmani se fulgerau cu privirile. Ura lor se datora ambiţiilor, instinctelor şi mai ales unei înverşunate rivalităţi amoroase! Lângă ei, Aurélie, stând dreaptă pe un scaun, aştepta.

Lucru curios şi care-l izbise pe Marescal: fata părea să-şi fi revenit.

Deşi slăbită şi fără putere, ea nu mai avea totuşi acel aer de căprioară fugărită. Ochii ei mari, minunaţii ei ochi verzi, plini de lacrimi care-i curgeau de-a lungul obrajilor palizi, priveau fix într-un anumit punct. Oare la ce se gândea? Mai credea cumva că el, Marescal, ar fi în stare s-o ierte? Să-i fie milă de ea? Îşi făcuse cumva un plan de apărare care să-i îngăduie să scape de pedeapsă? Furios, Marescal bătu cu pumnul în masă. „Vom trăi şi vom vedea!” îşi zise. Şi lăsând-o deocamdată pe fată, se întoarse către Brégeac:

— Voi fi cât se poate de scurt. E vorba de nişte fapte dintre care unele ţi se par nebuneşti, Brégeac, Nu încerca să le negi! Am să-ţi le relatez cât mai simplu. Deci, în 26 aprilie…

Brégeac tresări.

— 26 aprilie e ziua când ne-am întâlnit pe bulevardul Haussmann.

— Da, în ziua în care domnişoara dumitale a şters-o de acasă.

După care Marescal adăugă:

— Şi ziua când au fost ucise cele trei persoane din tren.

— Şi ce legătură are una cu alta?

Comisarul îi făcu semn să aibă răbdare. Toate lucrurile la vremea lor. Continuă:

— Deci în 26 aprilie, vagonul numărul cinci din trenul rapid era ocupat astfel: în primul compartiment, o englezoaică, miss Bakefield – o hoaţă – şi baronul de Limézy, aşa zisul explorator. În compartimentul din coadă, se aflau doi bărbaţi, fraţii Loubeaux, din unele surse. În al patrulea compartiment, se aflau doi tineri – o fată şi un băiat – care stinseseră lumina şi trăseseră storurile, ca să dea impresia că dorm. Tânărul era Guillaume Ancivel, speculant la Bursă şi hoţ, musafir asiduu în această casă şi care a şters-o pe furiş cu domnişoara aici de faţă.

— Minţi! Minţi! Strigă Brégeac plin de indignare. Aurélie e deasupra unor astfel de bănuieli!

Dar Marescal continuă cu răceală.

— Până la Laroche nu s-a întâmplat nimic, încă o jumătate de ceas, tot nimic. Apoi a urmat drama, violentă, bruscă. Cei doi tineri au ieşit din umbră şi au trecut în al cincilea compartiment unde s-au deghizat. Şi-au pus nişte bluze lungi, cenuşii, şepci şi măşti negre.

Baronul de Limézy îi aştepta. Cei trei o omorâră şi o prădară pe englezoaică. Apoi baronul îi puse pe cei doi complici să-l lege. Cei doi tineri îi ucid apoi pe cei doi fraţi Loubeaux. Când se întorc, se întâlnesc cu controlorul. Se încaieră, îl doboară pe controlor şi izbutesc să fugă.

Când îşi vine în fire, controlorul îl găseşte pe baron legat fedeleş. Deci primul act s-a încheiat. Actul al doilea continuă cu fuga şi cu urmărirea celor doi prin pădure. Ies din umbră, încep să mă agit şi să dau dispoziţiile necesare.

Rezultatul? Cei doi fugari sunt încercuiţi. Unul scapă. Celălalt e arestat şi închis provizoriu în gară. Mă duc să-l văd şi să vorbesc cu el, dar fugarul era o femeie. Brégeac se dădu înapoi clătinându-se ca un om beat. Sprijinindu-se de spatele unui fotoliu, izbuti să spună:

— Eşti nebun! Debitezi vorbe incoerente.

Te-ai smintit, Marescal…

Dar Marescal continuă inflexibil:

— Termin imediat. Datorită pseudo baronului, prizoniera se salvează şi-l ajunge din urmă pe Guillaume Ancivel. Îi regăsesc la Monte-Carlo. Apoi îi pierd din nou. Îi caut în zadar până în ziua în care îmi vine ideea să mă întorc la Paris. Urmărindu-te, Brégeac, descopăr ascunzătoarea domnişoarei. Ajung la mânăstirea Sfânta-Maria, urc pe ultima terasă şi o regăsesc pe fugară. Numai că între timp dumneaei şi-a schimbat iubitul. În loc de Guillaumel Ancivel, dau peste baronul de Limézy, cel de al treilea complice.

Brégeac asculta cu spaimă acele monstruoase acuzaţii. Totul i se părea atât de adevărat, totul explica atât de logic propriile sale intuiţii ce se potriveau atât de bine cu mărturisirile făcute doar pe jumătate de către Aurélie, încât nu mai îndrăzni să protesteze.

Din când în când se uita la fata care rămăsese nemişcată şi încremenită pe scaunul ei. Vorbele lui Marescal nu păreau s-o atingă. Făcea impresia că asculta mai curând nu ce spunea comisarul, ci zgomotele de afară. Să mai fi nădăjduit oare vreun ajutor imposibil?

— Şi atunci, continuă Marescal, domnişoara a reuşit din nou să fugă. În schimb, astăzi mi-am luat revanşa. Şi ce revanşă, Brégeac! Îţi mai aduci

aminte cum mai alungat din această casă acum şase luni ca pe un servitor? Chiar şi cu lovituri de picioare, ştii tu unde… Iar azi, uite cum s-a întors roata!

Nu mă las până nu o dau pe domnişoara asta mofturoasă pe mâna justiţiei!

— Nu, Marescal, strigă Brégeac, n-ai să faci asta! Nu poţi face aşa ceva!

— Ba pot foarte bine. Sus, pe terasa mânăstirii, i-am propus să facem pace, dar n-a acceptat. Cu atât mai rău pentru ea! Acum, chiar dacă s-a răzgândit, e prea târziu! E prea târziu atât pentru ea, cât şi pentru tine, Brégeac. Plătindu-şi crimele pe care le-a săvârşit, îşi plăteşte şi datoria faţă de mine, pentru răul pe care mi l-a făcut. Trebuia pedepsită, iar eu mă răzbun pedepsind-o.

Se înfuriase atât de tare, încât îşi întări spusele din picior şi lovituri în masa.

— Uită-te la ea, Brégeac! Crezi că-i trece prin minte ca măcar să-şi ceară scuze? Şi ştii de ce este astfel? Pentru că încă mai speră, Brégeac, speră că cel care a salvat-o de atâtea ori o vă salva şi acum.

Aurélie nu se clinti. Marescal înşfacă telefonul.

— Dă-mi, te rog, legătura cu domnul Philippe. Întorcându-se către fată, îi puse. Cel de-al doilea receptor la ureche. Dialogul fu scurt.

— Tu eşti, Philippe?

— Marescal?

— Da. Ascultă. Se află lângă mine o persoană pe care vreau s-o conving de un lucru. Aşa că raspunde la întrebarea mea.

— Vorbeşte!

— Unde ai fost toată dimineaţa până la prânz?

— La arestul poliţiei, aşa cum mi-ai spus.

L-am luat în primire pe individul pe care l-au arestat Labonce şi Tony.

— De unde l-au ridicat?

— Din strada Courcelles, casa de peste drum de locuinţa lui Brégeac.

— Sub ce nume l-ai înscris?

— Baronul de Limézy.

— Inculpat de?

— De a fi şeful bandiţilor în afacerea din tren.

— Ei, l-ai mai văzut de atunci?

— Da. Acum o oră, la serviciul antropometric. E şi acum acolo.

— Mulţumesc, Philippe. Asta e tot ce am vrut să ştiu, cu bine.

Închizând telefonul, strigă:

— Ei, ai auzit frumoasă domnişoară, unde ţi-e salvatorul?

Ea rosti simplu:

— Ştiam.

El izbucni în râs.

— Cum? Ştiai şi totuşi îl aştepţi? Ce dracu, doar are toată poliţia în spate! E un nimic, un fir de pai, un balon de săpun şi ea totuşi îl mai aşteaptă? Ieşindu-şi din fire, o scutură cu brutalitate de umeri.

Dar fata rămase impasibilă.

— Nu mai e nimic de făcut, Aurélie! Nici o nădejde. Salvatorul tău a clacat! Şi în curând va fi rândul tău, scumpa mea. Vei fi tunsă, dusă la Saint-Lazare, la tribunal. Ah, ticăloaso, m-am frământat destul pentru ochii tăi verzi şi…

Nu apucă să-şi isprăvească vorba. Sărind de pe scaun, Brégeac se repezi la el şi-l apucă de gât. Cei doi bărbaţi se rostogoliră pe parchet.

Lupta fu crâncenă. Şi unul şi celălalt erau plini de ură şi de înverşunare. Marescal era mai viguros, mai puternic, dar Brégeac, însufleţit de furie, parcă turbase. Aurélie îi privi îngrozită, dar nu se mişcă. Amândoi îi erau duşmani, amândoi erau la fel de răi şi de josnici.

Între timp, Marescal, care izbutise să-şi elibereze gâtul, îşi duse mâna la buzunar căutându-şi revolverul. Dar celălalt îi răsuci braţul şi, după mai multe încercări, izbuti cu greu să apuce fluierul care atârna de lanţul de la ceas. Se auzi un şuirat ascuţit Brégeac reuşi să-şi apuce din nou adversarul de gât. Dar în aceeaşi clipă uşa se deschise şi cinevase năpusti asupra lui Brégeac, cu pistolul în mâna.

— Bravo, Sauvinoux! Strigă Marescal. Era atât de furios, încât săvârşi josnicia de a-l scuipa în ochi pe Brégeac.

— Ticălosulee! Banditulee! urlă el. Credeai că vei scăpa strângându-mă de gât? Să-ţi dai imediat demisia! Ţi-am scris-o eu la maşină! O am în buzunar! Poftim! Semnează! Demisia ta şi declaraţia domnişoarei. Am pregătit şi declaraţia. Citeşte: „ Mărturisesc că am luat parte la crimele din trenul cutare, săvârşite în 26 aprilie, că am tras în fraţii Loubeaux, că am… „ mă rog, toată povestea pe scurt. Nu te mai deranja să citeşti.

Semnează! Să nu mai pierdem vremea!

Fata luă tocul pe care i-l tot întindea Marescal şi fără să scoată o vorbă, fără să citească hârtia, fară să-i tremure mâna, semnă.

— În sfârşit! spuse Marescal oftând uşurat.

Nu credeam că voi izbuti atât de uşor. Bravo, Aurélie! Văd că tu ţi-ai dat seama de situaţie.

Dar tu, Brégeac? Ce ai de gând?

Brégeac schiţă un gest de refuz.

— Cum, domnul refuză? Domnul îşi închipuie că va mai rămâne în postul pe care-l are? Poate vrei să te şi avanseze? Să te avanseze, fiindcă eşti tatăl unei criminale? Ei, hai, că asta-i bună! Crezi că scandalul nu te va mătura şi pe tine?

Brégeac luă tocul în mână şi citi cu atenţie scrisoarea de demisie.

Aurélie îi zise:

— Semnează, domnule, odată!

Brégeac semnă.

— S-a făcut! spuse uşurat Marescal. Am declaraţia fetei şi cererea ta de demisie.

Directorul meu, odată înlăturat, postul rămâne liber, aşa că-l voi lua eu, fiindcă mi-a fost promis. Dar asta nu e tot, Brégeac! Eu n-am obiceiul să las treaba la jumătate!

— Ce mai vrei, domnule? Nu-ţi ajunge cât rău mi-ai făcut?

— Nu, căci în afară de crimele domnişoarei, se pare că mai sunt şi altele. Ale tale…

— Ce vrei să spui? întrebă speriat Brégeac.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun. Faptul că ai semnat hârtia de demisie, că admiţi să-ţi vorbesc pe acest ton, să-ţi spun pe nume…

Însăşi resemnarea ta e o mărturisire. Şi ştii de ce ai acceptat toate acestea? Pentru că ţi-e frică, Brégeac, ţi-e frică…

— Nu mi-e frică de nimic, protestă celălalt.

Sunt gata să accept urmările nefaste ale faptelor săvârşite de fata asta într-un moment de nebunie.

— Şi urmările faptelor săvârşite de tine, Brégeac.

— N-am săvârşit nimic care să-mi poată fi pus în cârcă.

— Nu acum, ci în trecut, Brégeac. Crima din trecut! şuieră cu ură Marescal.

— Crima din trecut! Ce crimă?

Marescal izbi din nou cu pumnul în masă, argument suprem la el, care-i sublinia mânia.

— Vrei explicaţii? Eu trebuie să-ţi cer explicaţii De ce te-ai dus cu puţin timp în urmă, pe malul Senei, într-o duminică dimineaţă? De ce l-ai urmărit

pe vagabondul care căra un sac în spate? De ce te-ai oprit în faţa unei anumite vile? Să-ţi aduc aminte că vila era a fraţilor pe care fiica ta vitregă i-a trimis pe lumea cealaltă? Că vagabondul, un oarecare Jodot, e căutat de poliţie? Că pe acelaşi Jodot l-am întâlnit mai de mult aici în casa asta? Vezi cum se înlănţuie toate?

— Prostii, absurdităţi, nerozii! Simple ipoteze! Zise Brégeac.

— Da, ipoteze, impresii asupra cărora n-am gândit odinioară, când veneam pe aici. Ipoteze care însă încet, încet s-au confirmat şi care iată că s-au transformat în certitudini. Ascultă, Brégeac, există o dovadă de netăgăduit pe care am pus mâna fără ştirea ta…

Luă pachetul care fusese lăsat pe şemineu, îl desfăcu şi scoase la iveală sticla de apă minerală, după care alergaseră amândoi.

— Iată, scumpule! Sper că o recunoşti, nu-i aşa? E sticla pe care i-ai furat-o lui Jodot şi pe care mi-a luat-o apoi acel baron de Limézy.

Uite-i eticheta? Apa tinereţii! În ea se află o 184 hârtie. Asta voiai să i-o iei lui Jodot, nu-i aşa?

Pun rămăşag că e vorba de ceva compromiţător.

Marescal jubila. Scoase tacticos ceara roşie, dopul, apoi trase afară hârtia răsucită.

Fără să-şi dea seama ce face, citi radios, cele scrise pe hârtie: „ Marescal este un nătărău! „

CAPITOLUL X Vorbe care preţuiesc cât nişte acte A urmat o tăcere penibilă. Marescal rămase năucit, ca un boxeur care e gata să se prăbuşească în urma unei lovituri năprasnice.

Brégeac, ţinut la respect de revolverul lui Sauvinoux, părea la fel de deconcertat. Şi iată că în acea atmosferă încremenită izbucni brusc un râs, un râs nervos, dar totuşi plin de veselie. Era Aurélie care, văzând mutra tâmpă a comisarului, nu-şi mai putuse reţine acel acces de ilaritate. Mai ales faptul că acea frază fusese rostită chiar de către acel căruia îi fusese adresată, o făcu să râdă cu hohote. „ Marescal este un nătărău! „

Marescal o privi fără să-şi ascundă neliniştea. Ce o apucase pe fată de putea să râdă astfel în situaţia îngrozitoare în care se afla? Se schimbase ceva? Ce anume? Făcu fără să vrea o comparaţie între acel râs neaşteptat şi atitudinea ciudat de calmă pe care o avusese fata mai înainte. Ce spera? Cum era cu putinţă ca în toiul unor evenimente care ar fi trebuit so îngenuncheze, ea îşi păstrase un punct de sprijin a cărui tărie i se părea de nezdruncinat?

Dar dacă în acea casă exista vreo capcană?

Dacă îl pândea vreo primejdie? Dar ce putea să i se întâmple când îşi luase toate măsurile de siguranţă? Dacă Brégeac face vreo prostie, îşi spuse Marescal, cu atât mai rău! Un glonte în frunte trimis de Sauvinoux şi s-a terminat cu el! Se duse până la uşă şi o deschise.

— Tony, e linişte jos? Nimic nou?

— Nimic, şefule!

Se aplecă peste balustrada scării.

— Labonce, a intrat cineva în casă?

— Nu, şefule!

Din ce în ce mai descumpănit se întoarse în birou. Brégeac, Sauvinoux şi Aurélie nu se clintiseră din loc. Şi totuşi, totuşi se produsese 186 un lucru neaşteptat, de necrezut şi de neimaginat, fantastic, care îl făcu să i se taie picioarele şi să rămână nemişcat în cadrul uşii.

Sauvinoux ţinea în colţul gurii o ţigară neaprinsă şi se uita la el ca şi cum ar fi vrut să-i ceară un foc. Viziune de coşmar într-o atât de mare neconcordanţă cu realitatea, încât Marescal nu cuteză să-şi creadă ochilor. Sauvinoux, săvârşind o abatere ireală, avea să fie pedepsit, avea de gând să fumeze în exerciţiul funcţiunii!

Dar iată că încet, încet chipul lui Sauvinoux se lumină de un surâs zeflemitor în care exista atâta maliţie şi impertinenţă, încât Marescal rămase uluit. Subalternul Sauvinoux nu mai părea a fi un agent de poliţie, ci dimpotrivă, cineva care trecuse în tabăra adversă. Sauvinoux era… Dumnezeule!

Marescal nu vru să-i rostească numele şi să se supună crudei realităţi. De unde să ştie că Sauvinoux, agentul recomandat cu opt zile mai înainte de însuşi ministrul, nu era altul decât personajul infernal pe care îl arestase dimineaţă şi care se afla în arestul poliţiei la serviciul antropo?

— Tony! Urlă comisarul, deschizând pentru a doua oară uşa. Tony! Labonce! Veniţi imediat încoace!

Cei doi veniră într-o clipă. Marescal bâigui:

— Sauvinoux… Ştiţi cine-i Sauvinoux? E tipul de azi-dimineaţă tipul din casa de peste drum, deghizat…

Tony şi colegul său îl priviră năuciţi. Să fi înebunit patronul? Marescal îi dădu la o parte, apoi, scoţându-şi pistolul din buzunar, strigă:

— Mâinile sus, banditule! Mâinile sus!

Fără să se sinchisească de ameninţările lui Marescal, Raoul scoase o oglindă din buzunar, o puse pe birou, apoi, calm, începu să se demachieze. Alături pe masă, pusese pistolul cu care îl ameninţase înainte pe Brégeac.

Marescal făcu un salt, apucă arma şi se trase câţiva paşi înapoi.

— Sus mâinile sau trag! M-auzi, nemernicule!

„Nemernicul” nu păru câtuşi de puţin tulburat în faţa pistolului îndreptat spre el îşi smulse câteva fire de păr care întruchipau nişte cotleţi pe obraji precum şi din sprâncenele pe care şi le mai îngroşase.

— Trag! Auzi, canalie? Număr până la trei trag! Unu, doi, trei…

Pierzându-şi capul, Rodolphe săvârşi totuşi prostia de a trage. Trase la nimereală: lovi şemineul, câte un tablouri, oglinda. Brégeac se încovoie sub rafală, Aurélie nici nu se clinti.

Din moment ce salvatorul ei n-o proteja şi-l lăsa pe Marescal să-şi facă de cap înseamnă că nici ea nu avea de ce se teme. Încrederea ei era atât de mare, încât schiţă un zâmbet. Raoul îşi şterse cu batista roşul de pe faţă…

Între timp, Marescal trăsese şase focuri.

Peste tot cioburi de oglindă, bucăţele de marmoră, tablouri devastate. Odaia arăta ca în urma unui mic război. Ruşinat de accesul lui de nebunie, Marescal le spuse celor doi agenţi ai săi:

— Aşteptaţi pe palier, veniţi când vă chem, apoi trânti uşa după ei.

Sauvinoux, isprăvindu-şi demachierea, aranjându-şi vesta şi nodul cravatei, se ridică de pe scaun. Poliţistul, uşor aplecat de spate şi demn de milă, se transformase într-un bărbat tânăr, plin de aplomb, elegant îmbrăcat în care Marescal îşi recunoscu persecutorul.

— Bună ziua, domnişoară! zise el. Îmi daţi voie să mă prezint? Baronul de Limézy, explorator şi, de puţină vreme, poliţist. M-ai recunoscut imediat, nu-i aşa? Faci bine că taci, domnişoară, dar râzi! Ah, cât a fost de plăcut râsul dumitale de adineauri! Ce răsplată cerească pentru mine! Apoi îl salută pe Brégeac.

— Sunt la dispoziţia dumitale, domnule!

Pe urmă, întorcându-se spre Marescal îi spuse vesel:

— Bună ziua, amice! Vezi, tu nu m-ai recunoscut! Chiar şi acum te întrebi cum de am putut să-i iau locul lui Sauvinoux. Căci crezi în Sauvinoux, Dumnezeule atotputernic, există un om care crede în Sauvinoux şi acest om e marele comisar de poliţie Marescal! Dar, dragul meu Rodolphe, Sauvinoux n-a existat niciodată! Sauvinoux e un mit! E un personaj ireal ale cărei calităţi au fost ridicate în slăvi de ministrul tău şi care ţi-a spus să colaborezi cu el la rugămintea soţiei sale. Aşa am intrat în slujba ta, ţi-am indicat locuinţa baronului de Limézy, am luat parte la arestarea lui şi „am descoperit” sticla în care ai găsit acel adevăr fundamental scris pe hârtie: „Marescal e un nătărău!”

Toţi au crezut ca Marescal se va repezi asupra lui Raoul şi-l va apuca de gât. Dar comisarul se stăpâni. Raoul continuă pe acelaşi ton glumeţ care o liniştea pe Aurélie şi îl lovea pe Marescal:

— Ce ai, Rodolphe? Te sufoci? Nu te simţi bine că mă aflu aici şi nu în celulă? Probabil că te întrebi cum pot fi în două locuri deodată: în închisoare, ca baron de Limézy şi aici cu tine, ca agent de poliţie, sub numele de Sauvinoux.

Păi, amice Rodolphe, treaba e foarte simplă.

Invazia din locuinţa mea, fiind pregătită de mine, am pus în locul baronului de Limézy pe un oarecare, bine plătit, care seamănă puţin cu mine şi care a acceptat să fie azi arestat, ştiind că i se va da în curând drumul. Condus de bătrână mea dădacă, te-ai năpustit ca un taur asupra bietului om şi cu ajutorul meu l-ai dus la poliţie. Rezultatul? Scăpat de temutul de Limézy, ai venit încoace s-o arestezi pe domnişoara, ceea ce n-ai fi cutezat să faci dacă aş fi fost liber.

Între timp, Marescal îşi regăsise sângele rece. Vrând să pară la fel de liniştit ca şi adversarul său, cu un gest neglijent luă telefonul.

— Alo! Daţi-mi prefectura poliţiei. Da!

Prefectura? Dă-mi-l pe Philippe… Alo! Tu eşti, Philippe? A, da? V-aţi dat seama de greşeală?

Da, sunt la curent cu toată povestea, chiar mai mult decât crezi. Ascultă… Ia doi oameni şi vino încoace! Cum unde? Acasă la Brégeac!

Vino cât poţi de repede, ai auzit?

Închizând telefonul, se uită la Raoul.

— Ţi-ai dat jos masca prea repede, drăguţule! zise el, vizibil satisfăcut de noua sa atitudine. Să vedem acun ce ai să faci? Pe palier se află Labonce şi Tony. Aici eu cu Brégeac, care în fond n-are nimic de câştigat dacă trece de partea ta, dacă ai avea cumva fantezia s-o eliberezi pe Aurélie. Peste douăzeci de minute vin trei agenţi de la prefectură. Şapte oameni îţi ajung?

— Mda! Făcu Raoul. Şapte contra unu!

Întinse mâna spre telefon.

— Îmi dai voie? Alo! Domnişoară, daţi-mi vă rog legătura cu Palatul Elysee… Da, 22.23…

Alo! Preşedintele Republicii? Domnule Preşedinte, trimiteţi-i lui Marescal un batalion de vânători şi…

Marescal îi smulse furios telefonul.

— Destul cu prostiile! Presupun că n-ai venit aici ca să te ţii de glume! Ce urmăreşti?

Ce vrei? Vorbeşte!

Aurélie îl rugă şi ea.

— Te rog, domnule…

— Văd, domnişoară, zise el râzând, că ţi-e frică de căpcăunii de la poliţie. Bine. Am să vorbesc. În primul rând mă voi strădui să te conving de un lucru, Marescal…

— De ce anume?

— De nevinovăţia domnişoarei, spuse răspicat Raoul.

— Ei, asta-i! Vrei să spui că n-a ucis?

— Nu, n-a ucis.

— Poate că nici tu?

— Nu, nici eu!

— Atunci cine?

— Alţii, nu noi!

— Minciuni! Nu cred o iotă! strigă Marescal.

— Acesta e adevărul, Marescal, spuse calm Raoul Te-ai înşelat amice! Îţi repet ceea ce ţiam spus la Monte Carlo: abia dacă o cunosc pe domnişoara. Când am salvat-o, în gara din Beaucourt, n-o văzusem decât o dată în patiseria de pe bulevardul Haussmann. Abia la mânăstirea Sfânta-Maria ne-am cunoscut ceva mai bine, deşi ori de cât ori ne-am văzut ea a evitat să facă vreo aluzie la crimele din tren, iar 193 eu n-am întrebat-o niciodată nimic. Am stabilit adevărul fără concursul ei, datorită cercetărilor mele şi mai ales convingerii că o persoană cu un asemenea chip nu poate fi o criminală.

Marescal înălţă din umeri, dar nu protestă.

Era din cale afară de curios să ştie ce anume aflase acest straniu personaj. Se uită la ceas şi surâse. Philippe şi „căpcăunii" săi aveau să apară în curând.

Brégeac asculta fără să priceapă nimic.

Aurélie începu a se mişca neliniştită pe scaun.

Raoul începu, folosind aceeaşi termeni de care se slujise şi Marescal.

— Deci în 26 aprilie, vagonul cinci al trenului rapid de Marsilia era ocupat de patru persoane: o englezoaică, miss Bakefield…

Se întrerupse brusc şi, după ce se gândi câteva secunde, reluă pe un ton hotărât:

— Nu, nu aşa trebuie procedat. Lucrurile trebuie luate cu mult mai înainte. Sigur că nu cunosc chiar toate amănuntele. Dar ceea ce ştiu eu e certitudine, e foarte clar şi logic. Deci, acum optsprezece ani, repet cifra, Marescal, acum optsprezece ani, la Cherbourg, patru tineri se întâlneau cu regularitate. Ei erau: un oarecare Brégeac, secretar la comisariatul maritim, un anume Jacques Ancivel, un anume Loubeaux şi domnul Jodot. Relaţii superficiale, care nu au durat, întrucât ultimii trei fiind cam certaţi cu justiţia nu-i mai îngăduiau primului să se mai întâlnească cu ei. Dealtfel, Brégeac se însură curând şi se mută la Paris.

„Se căsătorise cu o văduvă, mama unei fetiţe numită Aurélie d'Asteux. Tatăl soţiei sale, Etienne d'Asteux, era un bătrân provincial original, inventator, care de mai multe ori a fost pe cale să facă nişte descoperiri senzaţionale.

Or, cu puţin timp înainte de căsătoria fiicei sale cu Brégeac, se pare că descoperise unul din acele secrete miraculoase. Cel puţin aşa pretindea în scrisorile scrise fiicei sale şi, pentru a-i dovedi că reuşise, o chemă într-o zi,

împreună cu Aurélie, la el. Călătorie clandestină despre care, din nefericire, Brégeac a aflat totuşi. Atunci şi-a interogat soţia. Dar ea a refuzat să-i dezvăluie unde se afla locul cu pricina spunându-i – ca să scape de insistenţele lui – că era vorba de o comoară pe care taică-său o îngropase nu se ştie unde.

Unde? Şi de ce nu se puteau bucura de ea imediat? Căsătoria a început să scârţâie.

Nerăbdătorul Brégeac a întrebat fetiţa care firește că nu i-a spus nimic, a început să-şi persecute soţia, s-o amenințe, obligând-o să trăiască într-o stare de agitaţie continuă." „Când iată că două lovituri cumplite au umplut paharul deznădejdii sale. Soţia sa face o pleurezie şi moare, iar socrul său, atins de o boală gravă, este condamnat. Ce se va întâmpla cu secretul, dacă socrul său nu va vorbi? Ce se va întâmpla cu acea comoară fabuloasă, dacă socrul său o va lăsa prin testament nepoatei sale? Cum adică, el, Brégeac, nu va avea parte?

Era dispus să facă orice târg, prin orice mijloace, să afle despre ce anume e vorba." „Şi iată că a găsit mijlocul. În toiul unor afaceri în care urmărea nişte hoţi, a dat peste vechii lui prieteni din Cherbourg: Jodot, Loubeaux şi Ancivel. Ispita fiind mare, Brégeac le-a vorbit celor trei despre comoară. Au făcut târgul imediat. Cei trei şnapani au fost puşi în libertate. Trebuiau să se ducă la bătrânul d'Asteux, aflat pe moarte şi să-i smulgă cu orice preţ secretul. Bătrânul, asaltat de cei trei în plină noapte, maltratat, brutalizat, moare fără să scoată un cuvânt. Cei trei ucigaşi fug.

Brégeac are pe conştiinţă o crimă, care nu i-a adus nici un folos…

Raoul de Limézy făcu o pauză şi se uită la Brégeac. Acesta tăcea. Va protesta împotriva acuzaţiilor? Va mărturisi adevărul? Ai fi spus că totul îi era indiferent şi că evocarea trecutului, oricât de cumplită ar fi fost, nu putea să-i mai sporească mâhnirea prezentă.

Aurélie ascultase, ţinându-şi faţa în mâini, fără să scoată o vorbă. Marescal, regăsindu-şi încet, încet, aplombul, era peste măsură de mirat că acel de Limézy dezvăluia în faţa lui nişte fapte atât de grave şi i-l oferea pe Brégeac pe tavă, legat de mâini şi de picioare. Se uită încă o dată la ceas. Raoul continuă:

— Deci o crimă inutilă, dar ale cărei consecinţe aveau să fie cumplite, deşi justiţia n-a ştiut nimic. Mai întâi, Jacques Ancivel, unul dintre complici s-a îmbarcat pentru America dar înainte de a pleca, i-a mărturisit totul soţiei sale. Aceasta s-a dus la Brégeac şi l-a obligat – amenințându-l că îl denunţă

– să semneze o hârtie prin care asuma răspunderea crimei săvârşită împotriva lui d'Asteux, scăpându-i pe cei trei vinovaţi. Brégeac, luat repede, se sperie şi semnează. Remis lui Jodot, documentul este închis într-o sticlă pe care au găsit-o la căpătâiul lui Etienne d'Asteux şi pe care au păstrat-o cu grijă. De atunci criminalii l-au avut pe Brégeac la mână, făcându-l să cânte aşa cum voiau ei. Numai că cei trei sunt băieţi deştepţi. Nu-şi pierd vremea cu şantajuri mărunte şi-l lasă pe Brégeac să avanseze în grad. De fapt pe ei nu-i interesează decât comoara despre care le-a vorbit Brégeac. Or Brégeac nu ştie încă nimic. Nimeni nu ştie nimic în afară de acea fetiţă, care a văzut peisajul, dar care păstrează consemnul tăcerii.

Deci trebuie să aştepte şi să vegheze. Când va ieşi din mânăstirea unde a dat-o Brégeac, vor acţiona. Fata iese din mânăstire şi chiar a doua zi – asta s-a întâmplat acum doi ani –

Brégeac primeşte un bilet în care Jodot şi Loubeaux îl anunţă că-i stau la dispoziţie şi că sunt gata să-l ajute să-şi caute comoara. Că o vor face ei pe fată să vorbească. Pentru Brégeac lovitura e cumplită. După doisprezece ani socotea afacerea înmormântată definitiv. În fond, el nu se mai interesase de ea, cu atât mai mult cu cât îi amintea de o crimă de care îi era groază şi de o epocă la care se gândea uneori cu spaimă.

Şi iată că acum toate acele infamii ieşeau din întuneric. Prietenii de odinioară încep să-l hărţuiască. Ce-i de făcut? Fie că vrea, fie că nu, trebuie să se supună, adică să-şi determine fiica vitregă să vorbească. Se hotărăşte să facă acest lucru împins el însuşi de nevoia de a şti şi dorinţa bruscă de a se îmbogăţi. De atunci nu trece o zi fără certuri şi întrebări. La acea uşă închisă în dosul căreia un copil şi-a lăsat câteva amintiri şi impresii destul de palide dealtfel, se bate din ce în ce mai insistent. Fata vrea să trăiască, dar nu i se îngăduie. Vrea să se distreze, frecventează câteva prietene, cântă, joacă teatru. Dar când se întoarce acasă, încep tracasările, care se transformă într-un adevărat martiriu, fiindcă la toate acele veşnice sâcâieli se mai adaugă şi dragostea odioasă a lui Brégeac. Dar să nu mai vorbim despre asta, pentru că tu, Rodolphe, cunoşti mai bine problema decât mine, având în vedere ura crâncenă care există între tine şi Brégeac.

Aşa se explică faptul că încet, încet fuga i s-a părut victimei ultima scăpare. Fata e încurajată în planul ei de un personaj pe care Brégeac îl suportă totuşi în casa lui: Guillaume, fiul fostului său amic din Cherbourg, Jacques Ancivel. Văduva Ancivel îl ţinea în rezervă.

Călăuzit de mama sa şi ştiind că în ziua în care Aurélie d'Asteux va iubi, va avea dreptul să-şi încredinţeze secretul ei, logodnicului, Guillaume visează să se facă iubit. Se oferă s-o ajute şi-i propune s-o ducă undeva, în sudul Franţei, unde, spune el, are nişte treburi.

Şi iată că vine şi ziua de 26 aprilie, ia bine aminte, Marescal şi reţine faptele pe care ţi le prezint. Mai întâi fuga domnişoarei Aurélie, care se întâlneşte la gară cu Guillaume Ancivel.

De fapt, Guillaume urmăreşte doi iepuri deodată: s-o seducă pe Aurélie şi să execute şi spargerea de la vila B. Sub directă supraveghere a domnişoarei Bakefield din banda căreia face parte.

Şi astfel nefericita franţuzoaică s-a vârât întro dramă unde va juca un rol. Îi mai avem pe Jodot şi pe fraţii Loubeaux. Cei trei acţio nează cu atâta şiretenie, încât Guillaume şi mama habar n-au că au reapărut şi că au intrat în competiţie cu ei. Deci, cei trei bandiţi, care urmăresc toate manevrele lui Guillaume, se pregătesc s-o răpească pe Aurélie şi s-o facă totuşi să vorbească. Sper că e clar, nu-i aşa! Şi acum iată cum au fost distribuite locurile în vagonul cu pricina. În compartimentul din coada vagonului, miss Bakefield şi baronul de Limézy.

În cel din fruntea vagonului, Aurélie şi Guillaume Ancivel şi nu cei doi fraţi Loubeaux, cum s-a crezut până acum. Deci cei doi fraţi şi Jodot sunt în compartimentul patru, înţelegi, Marescal?

— Da, spuse Marescal încet.

— Trenul o ia din loc. Trec două ceasuri.

Urmează gara Laroche. Când trenul iese din gară, cei trei bărbaţi din compatimentul patru, adică cei doi Loubeaux şi Jodot, ies din compartimentul cufundat în întuneric unde stătuseră ascunşi până atunci. Sunt mascaţi şi îmbrăcaţi în nişte bluze lungi, cenuşii. Pe cap, toţi au şepci. Cei trei intră în compartimentul cinci. Imediat, în stânga, două persoane care dorm: un domn şi o doamnă cu părul blond.

Jodot şi cel mare dintre fraţii Loubeaux se năpustesc în compartiment, Loubeaux cel mic stă de pază. Baronul este pocnit în cap şi legat fedeleş. Englezoaica se apără. Jodot o apucă de gât şi abia atunci îşi dă seama de greşeala săvârşită: nu e Aurélie, ci o altă tânăra cu părul blond. În acel moment Loubeaux cel tânăr îşi ia complicii şi-i duce în comparti mentul unde se aflau Guillame şi Aurélie.

Dar, brusc totul se schimbă. Guillaume nu aşteptă să fie atacat: scoate revolverul, trage de doua ori şi cei doi fraţi cad fulgeraţi. Suntem de acord

până aici, Marescal! Greşeala ta, greşeala mea, la început, greşeala magistraturii, a constat în faptul că lucrurile s-au judecat după aparenţe: când se săvârşeşte o crimă, de obicei morţii sunt victimele şi fugarii criminali. Nimeni nu s-a gândit că s-ar fi putut să fie şi invers, că agresorii au fost ucişi şi; că cei agresaţi, teferi şi sănătoşi, au luat-o la goană.

Şi cum să nu fi fugit Guillaume? Statul pe loc însemna pentru el prăbuşirea. Guillaume isteţul nu vrea ca justiţia să-şi vâre nasul în afacerile sale. La cea mai mică anchetă, dedesubturile existenţei sale echivoce ar ieşi imediat la iveală. Aşa că nu mai stă pe gânduri.

Îi explică fetei ce scandal ar isca fuga ei cu el, atât pentru ea, cât şi pentru Brégeac.

Inertă, cu mintea răvăşită, speriată de ceea ce a văzut şi cu două cadavre la picioare, fata îl lasă pe Guillaume să-i pună bluza, şapca şi masca unuia dintre cei doi fraţi ucişi. Guillaume şi le pune pe ale celuilalt îşi iau valiza, ca să nu lase nici o urmă, o iau la goană de-a lungul coridorului, se lovesc de controlor şi sar din tren. O oră mai târziu, după o groaznică urmărire prin pădure, Aurélie este arestată de implacabilul ei duşman, Marescal. Dar, lovitură de teatru: acum intru eu în scenă…

Nici gravitatea împrejurărilor, nici mâhnirea tinerei care plângea aducând aminte de acea noapte blestemată nu l-au putut determina pe Raoul să renunţe la gestul teatral de a se duce până la uşă, deschizând-o şi închizând-o, pentru ca apoi să revină şi să se aşeze pe un scaun la locul lui, spunând:

— Deci acum intru eu în scenă. Era şi timpul. Sunt sigur că şi tu, Marescal, te-ai fi bucurat să vezi în mijlocul acelei adunături de ticăloşi şi de imbecili o fiinţă onestă pe care s-o aperi înainte de a şti altceva despre ea decât că are cei mai frumoşi ochi verzi din lume.

Apoi, ridicându-se şi aplecându-se asupra tinerei, o întrebă:

— De ce plângi, Aurélie? Ai văzut bine că te-am scăpat de Marescal în gară, te-am scăpat de Jodot la Nisa, te-am scăpat din nou de Marescal la Monte-Carlo, la mânăstirea SfântaMaria şi acum nu sunt aici lângă dumneata?

Atunci de ce te temi? Totul s-a terminat. Vom pleca liniştiţi înainte ca cei trei căpcăuni de la poliţie să ajungă aici! Nu-i asa, Rodolphe? Nu-i aşa că domnişoara e liberă? Nu-i aşa că eşti încântat de acest deznodământ fericit, care-ţi satisface spiritul de dreptate şi curtoazia? Hai, vino, Aurélie…

Ea veni, timidă, simţind că lupta încă nu se terminase. Dar în pragul uşii, Marescal se ridică implacabil. Brégeac i se alătură imediat.

Cei doi duşmani făceau acum cauză comună împotriva rivalului care triumfase…

CAPITOLUL XI Tocmeală la sânge Fără să-i dea vreo atenţie lui Brégeac, Raoul îi spuse pe un ton liniştit comisarului:

— Viaţa, dragul meu Rodolphe, e uneori mult mai încurcată decât într-un roman foileton. Unele fapte ies la iveală când nici nu te aştepţi şi explodează ca nişte petarde. Ţi-am explicat totul în amănunt simplu şi logic şi ai văzut că nici Aurélie, nici eu nu suntem vinovaţi. Aşa că lasă-ne să plecăm…

Marescal ridică din umeri.

— Nu! Răspunse, categoric.

— Nu te încăpăţâna, omule! Cred că observi că acum nu mai glumesc, îţi cer doar să-ţi recunoşti greşeala.

— Greşeala mea? Haida deh! Să fim serioşi!

— Ştii bine că fata n-a ucis şi n-a fost complice, ci victimă.

Comisarul ricană:

— Dacă n-a ucis, de ce a fugit? Admit că Guillame avea motive să fugă. Dar ea? Ce avea de câştigat fugind? Şi de ce după aceea n-a scos un cuvânt? În afară de lacrimi la început şi de faptul că le-a spus jandarmilor că nu vrea să vorbească decât cu judecătorul, n-a mai scos un cuvânt.

— Şi pe mine m-a uimit tăcerea ei, Marescal, mărturisi Raoul. O tăcere încăpăţânată la care n-a vrut să renunţe pentru nimic în lume, nici chiar faţă de mine, care am ajutat-o să fugă. Abia aici, în casa asta, am dezlegat enigma. Să mă ierte, dacă iam răscolit prin sertare cât timp a fost bolnavă.

Dar trebuia să fac acest lucru. Uite, Marescal, citeşte fraza asta într-una din scrisorile pe care i le-a lăsat mama sa: „ Aurélie, orice s-ar întâmpla şi oricare vă fi comportarea tatălui tău, să nu-l acuzi niciodată.

Apără-l, chiar dacă va trebui să suferi din pricina lui, chiar dacă va fi vinovat, fiindcă port numele lui. „

Marescal protestă:

— Dar ea nu ştia nimic despre crima lui Brégeac! Şi chiar dacă ar fi ştiut, crima aceea nu avea nici o legătură cu crimele din tren unde Brégeac n-a fost amestecat!

— Ba da.

— Prin cine?

— Prin Jodot.

— Cum poţi dovedi acest lucru?

— Prin mărturisirile pe care mi le-a făcut mama lui Guillaume, văduva Ancivel, pe care am întâlnit-o la Paris unde locuieşte şi căreia iam plătit foarte scump o declaraţie scrisă de mâna ei în care arată tot ce ştie despre trecut şi despre prezent. Or fiul ei a spus că în compartimentul unde se afla el, Aurélie şi cei doi fraţi Loubeaux, morţi, Jodot ar fi spus cu pumnul ridicat: „ Dacă scoţi o vorbă, Aurélie, dacă sufli ceva despre mine, dacă sunt arestat spun şi eu totul despre crima de odinioară. Căci Brégeac l-a ucis pe bunicul tău! „

— Această ameninţare, repetată apoi la Nisa, a speriat-o atât de tare pe Aurélie, încât n-a mai cutezat să scoată o vorbă. E adevărat, domnişoară?

— E adevărat! murmură ea.

— Deci vezi, Marescal, obiecţia ta cade.

Tăcerea victimei e, dimpotrivă, o circumstanţă în favoarea ei. Pentru a doua oară te rog să ne laşi să plecăm.

— Nu! Strigă Marescal, bătând din picior.

— De ce?

Mânia lui Marescal se dezlănţui subit.

— Pentru că vreau să mă răzbun! Pentru că vreau scandal! Vreau ca lumea să afle tot: fuga domnişoarei cu Guiliaume, arestarea ei, crima lui Brégeac. Domnişoarei i se cuvin dezonorarea şi ruşinea, pentru că m-a respins ca bărbat. Să plătească! Să plătească şi Brégeac! Ai fost destul de prost ca să-mi dai nişte amănunte care-mi lipseau. Acum îi am pe amândoi în mâna şi-i voi ţine bine. Ca şi pe Jodot, ca şi pe Ancivel! Mă rog, toată banda! No să-mi scape unul, iar domnişoara Aurélie se vă număra printre ei!

Aproape că delira de ură, de bucurie, de isterie. Raoul luă de pe masă bucata de hârtie pe care scria: „Marescal e un nătărău”, o desfăcu şi i-o întinse comisarului.

— Ia-o, amice, înrămeaz-o şi pune-o deasupra patului, ca s-o ai mereu în faţa ochilor.

— Râzi tu, râzi, da acuşica o să te înhaţ şi pe tine. Crezi că am uitat povestea cu ţigara?

„N-aveţi un foc?” Ei bine, am să-ţi dau un foc de n-ai să-l poţi duce! Evident, la ocnă, unde ţie locul. Dacă îţi închipui că nu ştiu cine eşti, te 207

Înşeli amarnic. Uită-te bine la el, Aurélie!

Priveşte-ţi iubitul pe care ţi l-ai ales… E gentleman, într-adevăr, dar ce gentelman şi-ar face de lucru cu un nume fals, baronul de Limésy, fals nobil şi fals explorator, nu este altcineva decât… Lupin.

Jos suna cineva la uşă. Probabil venise Philippe cu cei doi poliţişti. Marescal îşi frecă mâinile şi respiră adânc.

— Ei, ce mai spui acum, domnule Lupin?

Rânji fericit comisarul.

Raoul se uită la Aurélie. Numele de Lupin nu păru să o deranjeze; ea asculta plictisită zgomotul de afară.

— Sărmană domnişoară cu ochii verzi, spuse Raoul, încrederea dumitale în mine încă nu e deplină, din moment ce numitul Philippe poate să te tulbure astfel!

Se duse şi deschise fereastra, adresându-se unuia din oamenii de pe trotuar, chiar sub fereastră:

— Tu eşti Philippe de la Prefectură, nu-i aşa? Ia spune camarade… Două vorbe să vă deosebesc de cei trei cerşetori (şi ăştia sunt trei, la naiba!). Nu mă recunoaşteţi? Sunt baronul de Limésy. Repede! Marescal vă aşteaptă.

Şi închise fereastra.

— Marescal contează pe ei. Patru pe o parte şi trei pe cealaltă, nu pot conta pe Brégeac care a devenit dezinteresat de aventura asta, deci sunt şapte fraieri care nu valorează nimic în faţa mea. Mă cutremur! Şi fata cu ochi verzi la fel.

Aurélie se forţă să zâmbească, dar spuse doar câteva silabe neinteligibile.

Marescal aştepta pe palier. Uşa vestibului se deschise. Paşi grăbiţi. Binenţeles, Marescal preluă conducerea celor şase oameni. Dădu ordinele cu glas scăzut, apoi reintră cu figura radiind de bucurie.

— Sper că n-ai de gând să te împotriveşti, baroane? Fără luptă.

— Fără, Rodolphe. N-am de gând să vă închid pe toţi şapte, cum a făcut BarbăAlbastră cu nevestele sale…

— Înţeleg deci că mă vei urma de bună voie.

— Până la capătul lumii.

— Şi sper că fără condiţii…

— Ba nu, cu o condiţie! Oferă-mi o gustare.

— De acord. Pâine uscată şi apă, glumi Marescal.

— Nu-mi place, spuse Raoul.

— Atunci ce-ai dori?

— Păi, meniul tău, Rodolphe: bezele Chantilly, prăjitură cu rom şi stafide, binenţeles şi vin de Alicante.

— Ce spui, întrebă Marescal pe un ton neliniştit… Ce vrei să spui, se răsti brusc.

— Nimic. Mă inviţi să iau ceaiul împreună cu tine, iar eu accept fără nici o ceremonie. N-ai întâlnire azi la ora cinci?

— Întâlnire? Întrebă Marescal, din ce în ce mai jenat.

— Da. Ce-ai uitat? La tine în garsoniera ta secretă din strada Duplan. Ori nu acolo ai tu întâlnire în fiece după-amiază, la ora cinci cu soţia…

— Ssst! făcu Marescal, pălind.

Tot aplombul lui se duse pe apa sâmbetei.

Nu-i mai ardea de glume.

— De ce ţii tu neapărat să tac? întrebă candid Raoul. Ce, nu mă mai inviţi? Nu vrei să mă prezinţi doam…

— Taci dracului din gură! strigă Marescal.

Adunându-şi oamenii, îl luă pe Philippe deoparte.

— O clipă, Philippe, zise el. Mai am câteva amănunte de pus la punct înainte de a isprăvi.

Ia-ţi oamenii şi du-te dincolo, ca să nu audă ce discutăm.

Îi dădu pe poliţişti afară din birou, închise uşa după ei şi, întorcându-se la Raoul, îl întrebă privindu-l în ochi, cu voce estompată, ca să nu audă Brégeac şi Aurélie:

— Ce înseamnă asta? Unde vrei să ajungi?

De ce această aluzie? Ce ştii?

— Adresa garsonierei tale şi numele prietenei cu care te întâlneşti? Păi, dragul meu, a fost de-ajuns să fac şi în legătură cu tine ceea ce am făcut pentru Brégeac, Jodot şi Guillaume. Adică o anchetă. O anchetă discretă privind viaţa ta intimă, care m-a condus la garsoniera amenajată cu multă gingăşie unde-ţi primeşti damele. Semiîntuneric, parfum, flori, vinuri dulci, divane moi şi adânci ca nişte morminte…

— Şi ce? N-am dreptul? Ce legătură este între povestea asta şi arestarea ta?

— Păi n-ar fi existat daca n-ai fi comis prostia de a alege acel mic templu al lui Cupidon ca ascunzătoare de scrisori amoroase.

— Minţi! Minţi!

— Dacă aş fi minţit, nu te-ai fi făcut verde la faţă. După una din scândurile lambriului, se află un sipet. În sipet e o cutie, iar în cutie nişte scrisorele de la diverse persoane de gen feminin, scrisorele legate cu o panglică roz. Pot compromite cu ele cel puţin o duzină de femei din lumea bună şi câteva actriţe a căror pasiune pentru pomădatul Marescal este exprimată fără nici o reţinere. Vrei să-ţi citez nume? Soţia procurorului B., domnişoara X., de la

Comedia Franceză şi, mai ales, mai ales demna soţie, puţin cam coaptă, dar încă destul de prezentabilă a…

— Taci, ticălosule!

— Ticălos este cel care se slujeşte de fizicul său pentru a obţine protecţie şi avansare, zise liniştit Raoul.

Cu o mutră posomorâtă, cu capul plecat, Marescal făcu de două, trei ori înconjurul camerei, apoi, oprindu-se în faţa lui Raoul, întrebă:

— Cât?

— Cât ce?

— Cât vrei pe scrisori?

— Treizeci de arginţi, ca Iuda, răspunse Raoul.

— Fără prostii! Zi cât vrei?

— Treizeci de milioane.

Marescal tremura de furie şi de nerăbdare.

Raoul îi zise râzând:

— Nu-ţi mai face sânge rău, Rodolphe.

Sunt băiat de treabă şi-mi eşti simpatic. Nu-ţi cer un franc Să depui armele. Linişte deplină pentru Aurélie şi pentru Brégeac, ba chiar şi pentru Jodot şi Ancivel, de care voi avea eu grijă. Cum toată povestea din tren n-are nici un indiciu serios, nici o dovadă concretă, renunţă la ea. Va fi clasată şi gata.

— Şi-mi dai în schimb scrisorile?

— Nu. Ele rămân în gaj la mine. Le păstrez.

Dacă iar o iei razna, voi publica unele dintre ele. Cu atât mai rău pentru tine şi cu atât mai rău pentru colecţia ta de dame.

Fruntea comisarului se acoperi de stropi mari de sudoare. Rosti:

— Am fost trădat!

— Tot ce se poate, amice dragă.

— Da, trădat de ea! Simţeam eu că de câtăva vreme că mă spionează. Dealtfel nu prin ea te-a recomandat soţul ei, mie?

— Ce vrei? zise Raoul vesel. Dacă tu foloseşti în luptă arme murdare, de ce n-aş folosi şi eu, mai ales când e vorba s-o apăr pe Aurélie de ura ta? Şi apoi, ai fost prea credul, Rodolphe! Chiar îţi închipuiai că un tip ca mine stă degeaba o lună de zile, rămânând la discreţia ta? M-ai văzut totuşi acţionând la Beaucourt, la Monte-Carlo, la mânăstirea Sfânta-Maria, m-ai văzut cum am furat sticla.

Atunci cum de nu ţi-ai luat şi tu nişte precauţii?

Marescal ridică din umeri.

— Recunoaşte că ai pierdut pariul. Dar ai totuşi în buzunar demisia lui Brégeac, eşti în relaţii bune cu ministrul, poţi oricând face un pas mare înainte. Te aşteaptă zile frumoase. Cu o singură condiţie: să nu mai ai încredere în femei. Nu te mai sluji de ele, ca să reuşeşti în profesia ta şi nu te mai sluji de profesia ta, ca să reuşeşti pe lângă ele. Îndrăgosteşte-te dacă aşa ai chef, dar fă-ţi meseria în mod cinstit. În Încheiere, un sfat: dacă-l întâlneşti vreodată pe Arsène Lupin pe stradă, treci pe partea cealaltă. Pentru un poliţist ca tine e lucrul cel mai înţelept. Hai, dă ordin oamenilor tăi să ne lase să plecăm. Şi rămâi cu bine!

Marescal se învârtea ca un leu în cuşcă. Ce va face? Va ceda? Se va arunca asupra adversarului chemându-şi oamenii?

„Ce uragan e în mintea lui! îşi zise Raoul.

Bietul Rodolphe, de ce s-o fi zbătând atât?”

Numai că Rodolphe nu se mai zbătu. Era destul de deştept ca să priceapă că orice rezistenţă era de prisos. Îl cheamă deci pe Philippe, discută câteva minute cu el, apoi Philippe plecă împreună cu oamenii pe care îi adusese, luându-i cu el şi pe Labonce şi Tony.

Uşa vestibulului se deschise, apoi se închise.

Marescal pierduse bătălia. Raoul se apropie de Aurélie.

— S-a rezolvat, domnişoară. Putem pleca.

Valiza dumitale e jos, nu-i aşa?

— E cu putinţă? Am scăpat de închisoare?

Cum ai reuşit?

— Ei, făcu el vesel, când îl iei cu binişorul pe Marescal, obţii ce vrei de la el. Nu e băiat rău, crede-mă. Hai. Întinde-i mâna, domnişoară!

Dar Aurélie nu-i întinse mâna ci trecu băţos pe lângă comisar. Când ajunse lângă Brégeac, şovăi. Dar el părea atât de indiferent şi avea un aer atât de straniu, încât Raoul intră la bănuieli.

— Încă un cuvânt, zise Raoul, oprindu-se în prag. Mă angajez, faţă de Marescal şi de Brégeac, s-o duc pe domnişoara într-un loc liniştit unde vreme de o lună nu mă va vedea venind. Peste o lună, mă voi duce s-o întreb cum are de gând să-şi refacă viaţa. Eşti de acord, domnişoară?

— Da! Răspunse ea.

— Atunci să plecăm.

Plecară.

— Automobilul meu e la doi paşi de aici.

Crezi că vei putea călători toată noaptea?

— Da! afirmă ea. Doamne, dacă ai şti cât sunt de bucuroasă că sunt liberă!

În clipa în care ieşeau, Raoul tresări. La etaj se auzi o împuşcătură. Îi spuse fetei, care nu auzise nimic.

— Automobilul este la dreapta… Ascultaţimă… În maşină este o doamnă, cea de care deja v-am vorbit. Este bătrâna mea doică, mergeţi lângă ea. Eu vă prind din urmă. Mai am câteva cuvinte de schimbat cu prietenul nostru şi o să mă alătur vouă.

Raoul urcă repede, în vreme ce fata se îndrepta spre maşină. În birou, Brégeac, cu pistolul în mână, întins pe o canapea, trăgea să moară vegheat de un servitor bătrân. Un val de sânge îi ţâşni din gură. O ultimă convulsie, apoi nu se mai mişcă.

„Ar fi trebuit să-mi dau seama! îşi spuse Raoul. Despărţirea lui de Aurélie, indiferenţa…

Bietul de Brégeac a plătit datoria!”

Apoi îi spuse lui Marescal:

— Telefonează să ţi se trimită un medic legist. Hemoragie, nu-i aşa. Să nu pomeneşti de sinucidere! Cu nici un preţ. Deocamdată, Aurélie nu va şti nimic. Să spui că e bolnavă şi că a plecat în provincie, la o prietenă.

Marescal îl apucă de mână.

— Spune, cine eşti? Arsène Lupin, nu-i aşa?

— Cu bine! zise Raoul. Prea multă curiozitate strică.

Coborâ repede, ieşi în stradă şi se apropie de maşină, înainte de a se urca la volan, aruncă o privire de jur-împrejur.

— N-ai văzut pe nimeni dând târcoale pe aici o întrebă el pe dădaca lui, Victoire, care stătea lângă Aurélie.

— Pe nimeni, spuse femeia.

— Eşti sigură. Un bărbat burtos, însoţit de un altul mai tânăr, cu o mână în ghips.

— A, da! S-au tot plimbat pe trotuar, dar mai în josul străzii.

El plecă repede şi mai jos pe stradă îi văzu pe cei doi. Îi bătu pe umeri pe amândoi şi le spuse vesel:

— Ei bine, noi ne cunoaştem, nu-i aşa? Ce mai faci Jodot? Dar tu Guillame Ancivel?

Se întoarseră. Jodot, îmbrăcat în haine de oraş, cu trupul mare şi o figură de câine slinos, nu se arătă deloc surprins.

— Ahh, tipul din Nisa! Eram sigur că vei sta pe lângă micuţă…

— Şi de asemenea tipul din Toulouse, îi spuse Raoul lui Guillaume.

Şi reluă imediat:

— Ce faceţi pe aici şmecherilor?

Supravegheaţi casa lui Brégeac, nu-i aşa?

— De vreo două ore, spuse Jodot cu aroganţă. Sosirea lui Marescal, venirea poliţiştilor, plecarea lui Aurélie, am văzut tot.

— Şi atunci?

— Păi atunci cred că sunteţi la curent cu toate întâmplările, că aţi pescuit în ape tulburi, şi Aurélie a fost cu dumneavoastră, conflictul dintre Brégeac şi Marescal. Demisie fără îndoială… Arestare…

— Brégeac s-a împuşcat, spuse Raoul.

Jodot se şocă.

— Ce? Brégeac… Brégeac e mort!

Raoul îi conduse spre biserică.

— Ia ascultaţi-mă. M-am săturat de amestecul vostru în această chestiune. Tu, Jodot, l-ai ucis pe bunicul d'Asteux, tu eşti cel care a ucis-o pe Miss Bakefield şi de asemenea i-ai ucis pe fraţii Loubeaux, prieteni ai tăi, asociaţi şi complici. Să te dau pe mâna lui Marescal? … Tu, Guillaume, trebuie să ştii că mama ta mi-a vândut toate secretele sale pentru o sumă mare, cu condiţia ca tu să nu fii implicat. I-am promis pentru trecut. Dar dacă faci asta din nou, promisiunea mea nu mai este valabilă. Ar trebui să-ţi rup şi cealaltă mâna şi să te dau lui Marescal?

Guillame, surprins vru să se întoarcă şi să dispară. Dar Jodot continuă:

— Bun, şi comoara pentru tine, nu e clar?

Raoul dădu din umeri.

— Deci tu crezi că comoara există?

— Cred. Sunt douăzeci de ani de când o tot caut şi acum tu vrei să mi-o sufli.

— Să ţi-o suflu! Tu ai fi primul care ai afla unde este şi ce conţine.

— Eu nu ştiu nimic… Şi nici tu… Şi nici Brégeac. Dar micuţa ştie. Şi de aceea…

— Vrei s-o împărţim? întrebă Raoul râzând.

— Nu merită. Ştiu cum să-mi iau partea de unul singur, şi o parte bună. Şi chiar şi partea celor care m-ar deranja. Am mai multă putere în mâini decât crezi tu. Bună seara, ai fost avertizat.

Raoul îi supraveghe cum plecară.

Incidentul l-a deranjat. Ce dracu să facă cu acest prădător de rău augur.

— Bah! zise el, dacă nu vreau să alerg după maşină patru sute de kilometri, ar trebui să iau unul din trenuri! …

A doua zi la prânz, Aurélie s-a trezit într-o cameră luminoasă de unde vedea, pe deasupra pomilor din livadă, turlele sobre şi majestoase ale bisericii din Clermont-Ferrand. Un vechi pension transformat în casă de odihnă şi situat pe o colină îi oferea cel mai discret şi mai propice loc unde să-şi refacă definitiv sănătatea. Petrecu în acel loc câteva săptămâni liniştite, vorbind doar cu bătrâna dădacă a lui Raoul ceasuri întregi, plimbându-se prin parc, visând, privind spre oraş sau spre munţii din Puy-de-Dôme şi spre colinele din localitate.

Raoul n-a venit deloc să o vadă în acest interval de timp pe Aurélie, trimiţându-i doar flori şi fructe, cărţi şi reviste aduse în odaia ei, de bătrâna Victoire.

În cea de a douăzecea zi primi un mesaj prin care era anunţată că urma să se întâlnească cu Raoul, întrucât avea de discutat treburi importante despre viitorul fetei. Fără a şovăi, Aurélie fu de acord.

În dimineaţa hotărâtă, fata o luă pe nişte poteci care coborau prin pădure la locul de întâlnire.

Văzându-l, s-a oprit brusc fiind în acelaşi timp şi confuză şi îngrijorată, ca o femeie care se întreabă, într-un moment solemn, ce se întâmplă şi dacă circumstanţele permit aşa ceva. Dar Raoul se apropie şi-i făcu semn să tacă. El era cel care spune ce este de spus.

— Nu m-am îndoit că vei veni. Ştiai că vom discuta despre tragica aventură neterminată şi că unele soluţii sunt încă în aşteptare. Care?

Nu-ţi pasă, nu? Mi-ai dat misiunea să rezolv totul şi să fac ordine. Pur şi simplu mă vei asculta. Te vei lăsa condusă de mâna mea şi orice se întâmplă să nu-ţi fie frică. În final asta este, frica, teama care te perturbă şi îşi dă viziuni ale iadului. Nu-i aşa? Zâmbeşti înainte de evenimente şi le veţi privi ca plăcute.

Îi întinse mâna. Ea l-a lăsat să-i strângă mâna. A vrut să-i vorbească şi, probabil, să-i mulţumească, să-i spună că are încredere…

Dar şi-a dat seama de inutilitatea unor astfel de cuvinte, pentru că a tăcut. Au plecat şi au traversat staţiunea termală şi vechiul sat din Royat.

Ceasul bisericii arăta nouă şi jumătate. Era într-o sâmbătă, pe 15 august. Munţii se desfăşurau sub un cer senin.

Nu schimbau nici un cuvânt. Însă Raoul se mustră pe el însuşi.

— Deci, nu mă mai detestă domnişoara cu ochii verzi? A trecut peste ofensa de la prima întâlnire? Şi eu am prins un respect deosebit pentru dumneavoastră şi nu aş dori să fiu îndepărtat. Deci surâdeţi un pic, pentru că aţi luat obiceiul de a vă gândi la mine ca la îngerul vostru păzitor. Deci zâmbiţi îngerului dumneavoastră.

Ea nu zâmbi, dar o simţi mai prietenoasă şi mai apropiată.

Mergeau cu automobilul de aproape un ceas pe drumul principal apoi o apucară pe un drum lateral destul de îngust ce se îndrepta spre sud, cu urcuşuri şi coborâşuri printre văile verzi sau printre dealurile întunecoase.

Apoi drumul se îngustă şi mai mult. Ajunse în mijlocul unei regiuni pustii şi uscate şi deveni abrupt. Era acoperit cu plăci uriaşe de lavă, inegale şi cu goluri între ele.

— O străveche şosea romană, spuse Raoul.

Nu e loc din Franţa unde să nu găseşti asemenea cărări.

Fata nu răspunse, dar brusc deveni distrată şi visătoare. Acum, vechea şosea romană se transformase într-o potecă ce nu putea fi urcată decât pe cărare. Părăsind automobilul, Raoul şi Aurélie începură să urce acea potecă. Urcuşul a fost foarte dificil. Au ajuns apoi pe un mic platou unde se afla un sătuc aproape părăsit unde, la intrare, pe o placă scria mare: Juvains. Pe urmă, străbătură o pădurice de un verde intens, apoi o câmpie de un verde proaspăt. Apoi o nouă porţiune de şosea romană ce urca dreaptă între două maluri înverzite. Aurélie părea din ce în ce mai uimită. Raoul o privea pe furiş.

Urcând dalele dispuse în trepte, ajunseră pe un teren circular, care îţi încânta privirile prin prospeţimea ierburilor sale, teren înconjurat de bucăţi mari de zid. Dincolo de zid, drumul continua să urce. Când ajunseră pe culme, văzură în faţa lor un lac încremenit, parcă ar fi fost de gheaţă, înconjurat de o cunună de stânci. Atunci Aurélie cuteză să deschidă gura, zicând:

— Pot să te întreb de ce m-ai adus aici şi nu în altă parte? Ai avut un motiv anume sau ai ajuns în acest loc din întâmplare?

— Priveliştea e într-adevăr cam mohorâtă, zise Raoul fără să răspundă direct la întrebare.

Dar are totuşi o anumită melancolie. Mi s-a spus că turiştii nu vin niciodată prin aceste locuri. Totuşi, câte unul se mai plimbă cu barca, după cum vezi…

Spunând acestea, o conduse spre o barcă veche, legată cu o frânghie de o bornă. Ea se aşeză pe bancă, iar el luă vâslele şi începu să vâslească. Apa, de culoarea ardeziei, nu reflecta albastrul cerului, ci mai curând tenta sumbră a unor nori întunecaţi şi nevăzuţi. La capătul vâslelor, picăturile păreau grele ca de mercur, încât te şi mirai cum de putea înainta barca prin acel lac ce părea metalic. Aurélie îşi vâra mâna în apă, dar şi-o scoase imediat căci era rece ca gheaţa.

— Oh! făcu ea, oftând adânc.

— Ce ai? o întrebă Raoul.

— Nimic! Sau, mai bine-zis, nu ştiu…

— Văd că eşti neliniştită, emoţionată…

— Emoţionată, da. Simt ceva care mă miră, mă deconcertează. Mi se pare că…

— Ţi se pare că…

— N-aş şti să-ţi spun. Mi se pare că sunt altă fiinţă, că nu cu dumneata mă aflu eu aici…

Lacul continuă cu un fel de iaz îngust, înconjurat de stânci înalte, mai negre şi mai triste ca cele pe care le văzuseră până atunci.

Aurélie contemplă uluită siluetele stranii: lei ghemuiţi, statui nemăsurate, himere uriaşe.

Când ajunseră în mijlocul acelui coridor fantastic, fură întâmpinaţi de un fel de răbufnire de sunete îndepărtate, care veneau din locurile pe care le părăsiseră cu un ceas şi ceva mai înaite.

Erau nişte clopote de biserici, unele subţiri şi vesele, altele grave şi profunde. Aurélie simţi că leşină, dar în aceeaşi clipă îşi dădu brusc seama de ce era atât de tulburată: vocile trecutului, ale acelui trecut pe care se străduise din răsputeri să nu-l uite răsunau acum în ea şi în jurul ei. Pierdută, năucită de acea minune de neconceput în mintea ei, se îndoi, ca o creangă izbită de un vânt puternic. Murmură doar atât:

— Doamne, Dumnezeule! Cine eşti, domnule, cine eşti de-ai putut descoperi acest lucru?

Nu dezvăluise niciodată nimănui secretul care-i fusese încredinţat în copilărie, comoara amintirilor pe care memoria sa le păstrase cu pioşenie şi pe care nu avea voie s-o încredinţeze decât celui pe care-l va iubi. Se simţi dintr-o dată ca despuiată în faţa acelui om deconcertant, care-i citea până în cele mai adânci cute ale sufletului.

— Să mă fi înşelat cumva? Nu aici e locul cu pricina? întrebă Raoul zâmbind, profund mişcat de expresia tinerei.

— Aici e! şopti Aurélie, încă de când veneam încoace am început să-mi aduc aminte de unele lucruri pe care le văzusem: calea romană care urcă între cele două maluri înverzite, lacul cu aspect metalic, culoarea şi răceala apei şi mai ales sunetele clopotelor. Oh!

Sunt la fel ca şi odinioară! Au venit să ne întâmpine chiar în acelaşi loc unde ne-au întâmpinat pe mama, pe mine şi pe bunicul, în urmă cu paisprezece ani. Ca şi atunci, am ieşit din umbră şi am intrat în această parte însorită a lacului.

Îşi înălţă capul şi privi. În faţa lor se întindea un alt lac, mai mic, dar mult mai frumos, cu multe faleze însorite, dar şi multe stânci singuratice care par mai agresive.

Una câte una amintirile începură a ieşi la iveala din străfundul unde le adăpostise Aurélie. I le spunea lui Raoul încet, aproape în şoaptă, ca pe nişte confidenţe pe care le faci unui prieten foarte apropiat. O evocă în faţa lui pe fetiţa de şase ani, fericită, nepăsătoare şi amuzată de spectacolul formelor şi al culorilor pe care-l contempla azi cu ochii în lacrimi.

— Mama se afla chiar acolo unde stai dumneata acum, iar bunicul stătea în faţa ei.

Uite, copacul ăsta singuratic era şi atunci, la fel ca şi petele mari de soare de pe stânca de colo!

Aici e capătul acestui lac alungit, care are forma unui corn. Ceva mai încolo, trebuie să fie o mică plajă. Da, iat-o, are o cascadă în stânga, ce ţâşneşte din stânca aflată pe faleză! Mai există o a doua cascadă, în dreapta. Vino să vezi nisipul, străluceşte ca foiţele de mică…

Apoi imediat urmează grota, ştiu precis! Şi la intrarea în grotă…

— La intrarea în grotă? Întrebă Raoul.

— Ne aştepta un bărbat, un bărbat ciudat cu o barbă lungă şi căruntă, cu o bluză maron de lână. Se vedea de aici stând în picioare. Un bărbat foarte înalt. Nu cumva îl vom revedea?

— Ba eu cred că-l vom revedea! răspunse Raoul. Şi chiar mă mir că n-a apărut până acum. Fiindcă e aproape douăsprezece şi noi hotărâsem să ne vedem la această oră…

CAPITOLUL XII Apa care urcă Debarcară pe o mică plajă unde nisipul strălucea în soare ca nişte mici pietre preţioase.

Faleza din dreapta şi faleza din stânga, uninduse, alcătuiau un unghi ascuţit, care se adâncea în partea inferioară, alcătuind un fel de grotă, având în faţă un mic acoperiş de ardezie.

Sub acel acoperiş, pe nisip, fusese aşezată o masă, acoperită cu o faţă de masă albă pe care se aflau câteva farfurii, tacâmuri, diverse lactate, pâine şi fructe.

Pe una din farfurii fusese aşezată o carte de vizită pe care scria: „Marchizul de Talençay, prietenul cel mai bun al bunicului dumitale, domnul d'Asteux, te salută, Aurélie. Va sosi în curând, dar până atunci se scuză că nu-ţi poate prezenta omagiile sale, decât în cursul zilei.”

— Se aştepta la sosirea mea? întrebă Aurélie.

— Da, răspunse Raoul. Acum patru zile am vorbit mult împreună şi trebuia să te aduc aici azi la prânz.

Fata privi în jur. Un şevalet se sprijinea de perete alături de o planşetă mare plină de desene, de mulaje, cutii de culori precum şi de câteva veşminte vechi. În grotă se legăna un hamac, în fund, două pietre mari alcătuiau un fel de cămin unde probabil se aprindea focul căci pietrele erau înnegrite şi un burlan ducea într-o crăpătură a stâncii.

— Oare marchizul locuieşte aici? întrebă Aurélie.

— Adesea, mai ales în acest sezon. În restul timpului stă în satul Juvains unde l-am şi găsit. Dar chiar şi atunci vine zilnic aici. Ca şi răposatul dumitale bunic este un bătrân original, foarte cultivat, artist, cu toate că pictează prost. Trăieşte singur ca un pustnic, vânează, taie câte un copac uscat, îi supraveghează pe paznicii turmelor sale şi-i hrăneşte pe toţi sărmanii din acest ţinut care-i aparţine pe o întindere de două leghe de jur împrejur. Şi uite aşa au trecut paisprezece ani de când te aşteaptă.

— Sau cel puţin de când aşteaptă să devin majoră.

— Da, în urma înţelegerii cu bunicul dumitale. A trebuit să-i povestesc toată viaţa dumitale, tot ce s-a întâmplat în ultimele luni şi, după ce i-am făgăduit că i te voi aduce mi-a dat cheia domeniului. Bucuria sa de a te revedea a fost imensă.

— Atunci de ce n-a venit încă?

Absenţa marchizului de Talençay îl surprindea pe Raoul din ce în ce mai tare, deşi nu avea nici un motiv să se îngrijoreze. Însă nedorind să o îngrijoreze pe fată, el îşi mobiliză toată verva şi spiritul pentru a-i abate atenţia de la această situaţie curioasă.

Mereu atent să nu îi jignească sensibilitate prea mult, el o făcu să se simtă în perfectă siguranţă cu el. Ea trebuie să realizeze, că nu mai era adversarul de la început, ci doar prietenul care vrea să-i facă bine. De multe ori el deja o salvase! De multe ori s-a surprins sperând doar în el, văzând propria viaţă depinzând de acest necunoscut şi fericirea construită de voinţa acestui om.

Ea murmură:

— Vă mulţumesc. Dar eu nu ştiu cum. Îţi datorez prea mult pentru a putea vreodată să mă achit.

El a spus:

— Zâmbiţi doamnişoară cu ochii verzi şi priviţi-mă.

Ea a zâmbit şi se uită la el.

— Acum suntem chit, a spus el.

La ora două şi trei sferturi muzica clopotelor reîncepu şi clopotul cel mare de la catedrală răsună până departe.

— Fenomenul e logic, explică Raoul. Când vântul bate dinspre nord-est, adică dinspre Clermont-Ferrand, aşezarea acustică a locurilor face ca un puternic curent de aer să aducă cu sine toate aceste sunete ce şerpuiesc printre pereţii aceştia stâncoşi şi se opresc pe suprafaţa lacului. Lucrul acesta se întâmplă în mod matematic. Clopotele bisericilor din Clermont-Ferrand şi clopotul cel mare al catedralei bat toate la oră fixă şi ecoul, datorită curenţilor de aer, le face să se audă, ca şi cum ar bate la doi paşi de noi…

— Nu, zise fata, explicaţia dumitale nu mă mulţumeşte.

— Ai alta?

— Da, cea adevărată.

— Care?

— Cred că dumneata ai adus aici sunetul acestor clopote pentru a-mi reîmprospăta toate amintirile mele de copil.

— Chiar crezi că eu pot face orice?

— Da, zise ea, sunt convinsă că poţi face totul.

— Şi de asemenea văd totul, a glumit Raoul. Aici, la aceeaşi oră, acum cincisprezece ani, ai adormit.

— Ce vrei să spui?

— Ochii tai sunt grei de somn, pentru că viaţa din urmă cu cincisprezece ani începe din nou.

Ea nu a încercat să se eschiveze de la dorinţa lui, şi se întinse în hamac.

Raoul se uită impacientat la ceas: trei şi un sfert şi marchizul de Talençay încă nu sosise.

„Ei, la urma urmei poate că treaba asta nu are nici o importanţă."

Ba da, avea importanţă şi el ştia acest lucru. Există situaţii în care orice are importanţă. Reintrând în grotă, Raoul văzu că fata, obosită, se culcase în hamac şi adormise.

Îl cuprinse brusc o nelinişte crescândă.

Ieşi pe mica faleză şi constată că barca, pe care o lăsase pe nisip, acum se afla la doi sau trei metri de mal. O trase spre el cu ajutorul unei prăjini şi abia atunci constată că barca – în perfectă stare când sosise împreună cu Aurélie la grotă – acum era plină cu apă.

Cineva scosese o scândură bună din fund şi o înlocuise cu una putredă şi găurită, care abia se ţinea în patru cuie bătute de mântuială.

Cine să fi făcut acest lucru? Marchizul de Talençay? Dar în ce scop? Ce motiv ar fi avut să provoace o catastrofă din moment ce dorise din tot sufletul s-o vadă pe Aurélie?

Se punea totuşi o întrebare: pe unde venea marchizul, când nu avea barcă la dispoziţie?

Deci trebuia să fi existat un drum, o cărare, o potecă. Raoul începu sa caute în stânga, dar nu exista, nici un drum.

Dar în dreapta, chiar în faţa falezei, se înălţau vreo douăzeci de trepte inegale, tăiate grosolan în stâncă, ce duceau sus, pe creasta zidului împrejmuitor. Poteca era atât de îngustă şi atât de greu de urcat, încât mai mult trebuia să te caţeri pe ea, ajutându-te şi de mâini şi de picioare.

Raoul o urcă aşa cum putu, deşi nu i-ar fi stricat să fi avut la îndemână nişte crampoane de fier cu care să se agaţe ca să nu alunece în gol. Când în sfârşit ajunse pe platoul de sus, văzu că poteca înconjura lacul şi se îndrepta spre defileu. De jur împrejur se întindea un peisaj înverzit, acoperit ici, colo, de stânci bolovănoase. Doi ciobani se îndepărtau mânându-şi oile către înălţimile ce înconjurau vastul domeniu. Numai silueta înaltă a marchizului de Talençay nu apărea de nicăieri.

După aproape o oră de explorare, Raoul se întoarse. Or, în timpul acelei ore băgă de seamă că pe mica faleză apa începuse să crească, acoperind primele trepte.

„Ciudat!" îşi spuse el cu un aer îngrijorat.

Auzindu-l, Aurélie alergă înaintea lui şi se opri uluită.

— Vai, spuse ea, ia uită-te cât a crescut apa!

— Într-adevăr…

— Cum îţi explici acest lucru?

— E un fenomen natural, ca şi sunetul clopotelor. Lacul se supune legii mareelor care, după cum ştii, face să crească şi să descrească apa, spuse el glumind. Fluxul şi refluxul, domnişoară.

— Şi când va înceta?

— Ştiu eu? Poate peste un ceas sau două…

— Adică după ce apa va umple jumătate din grotă?

— Ba s-ar putea s-o umple chiar până sus, dacă e să mă iau după urma asta neagră care atinge tavanul.

Raoul se opri. Cum adică? În unele momente apa ajunge doar până la jumătate, unde era primul semn, iar în altele atingea tavanul unde se vedea clar al doilea semn? În urma cărui fenomen excepţional, în urma cărui „cataclism”, căci alt cuvânt nu-i veni: în minte, se întâmpla acest lucru?

Lipsa marchizului i se păru inexplicabilă.

Se gândi la legătura dintre această lipsă şi ameninţarea unei primejdii pe care o presimţea, dar de care încă nu-şi dădea seama. Se gândi de asemenea la barca desfundată.

— Ce ai? îl întrebă Aurélie. Pe unde-ţi umblă gândurile?

— Mă gândeam, răspunse el, că ne pierdem vremea degeaba aici. Din moment ce prietenul bunicului dumitale n-a venit, hai să-i ieşim noi înainte, întrevederea poate avea loc foarte bine şi în casa lui din Juvains.

— Dar cum să plecăm? Barca nu mai e bună de nimic.

— Există un drum în dreapta, foarte greu pentru o femeie, dar totuşi practicabil. Atâta doar că va trebui să te ajut, dacă nu cumva chiar să te port în braţe.

Fata protestă.

— De ce să te uzi? zise Raoul. Nu-i de ajuns că m-am udat eu?

După o pauză, fata, care se afla la marginea lacului, vârându-şi mâna în apă şi-o retrase zicând:

— Ai dreptate! N-aş putea suporta apa asta rece ca gheaţa.

Aurélie reintră în grotă. Mai trecu un sfert de ceas, care lui Raoul i se păru nesfârşit.

— Te rog, îi spuse el, hai să plecăm!

Situaţia devine primejdioasă…

Ea îl ascultă şi amândoi părăsiră grota. Dar chiar în clipa în care ea se agăţase de gâtul lui, ceva trecu şuierând pe lângă ei şi o piatră se făcu

ţăndări. De undeva răsună o împuşcătură.

Raoul o aplecă mult pe Aurélie. Un al doilea glonţ şuieră înfingându-se în piatră. Speriat, o împinse pe fată în grotă şi se năpusti afară, vrând să vadă ce se întâmpla.

— Raoul, Raoul, te rog! strigă fata. Or să te omoare!

Şi agăţându-se de el îl trase în grotă.

— Te rog să stai aici!

— Nici pomeneală! răspunse Raoul. Nu e bine ce faci! Nu putem sta cu mâinile în sân!

Trebuie să acţionăm!

— Nu vreau, nu vreau! Mi-e frică!

— Nu te teme de nimic! îi spuse el cu blândeţe.

— Nu mă tem, îi spuse ea încet, dar trebuie să rămânem împreună. Ne ameninţă aceleaşi pericole. Să nu ne părăsim!

— Bine, nu te voi părăsi, consimţi Raoul.

Îşi înălţă doar capul ca să vadă dacă zăreşte ceva. Un al treilea glonte găuri o ţiglă de pe micul acoperiş. Înţeleseră că erau asediaţi, imobilizaţi. Doi trăgători înarmaţi cu puşti cu bătaie lungă le interziceau să iasă din grotă.

După micii norişori de fum de la gura puştilor, Raoul putu să-şi dea seama unde se aflau cei doi: pe malul drept, chiar deasupra treptelor, la vreo 20 de metri distanţă de ei. De acolo puteau supraveghea nestingheriţi lacul, mica plajă de la marginea lui şi aproape că puteau trage cu puşca până şi în grotă. Doar un singur colţ, situat în dreapta, era ferit, unde se ghemuiseră cei doi, prinşi în cursă. Era locul unde se ridica acea sobă primitivă făcută din două pietre afumate…

— Iată-ne blocaţi! zise Raoul. La cea mai mică mişcare, un glonte. Singurul loc mai apărat e acest colţişor. Cine dracu o fi pus la cale toată ticăloşia asta? Nici într-un caz bătrânul marchiz.

— Oare ce-o fi cu el? Întrebă speriată fata.

— Probabil că a fost închis pe undeva. Cred că a căzut şi el în aceeaşi capcană ca şi noi.

— Adică?

— Adică aceeaşi capcană pe care ne-au întins-o Jodot şi Guillaume Ancivel, din partea cărora nu ne putem aştepta la nici un fel de milă.

Spusese asta ca să mai diminueze gândul adevăratului pericol care-i ameninţa. Căci nici glumele lui Jodot şi Guillaume, nici împuşcăturile, nu

se puteau compara cu adevăratul pericol care-i ameninţa: acea apă vicleană care continua să crească şi din care bandiţii îşi făcuseră o aliată redutabilă.

— De ce ne-au întins capcana asta? întrebă Aurélie.

— Din pricina comorii, zise Raoul. L-am anihilat pe Marescal, dar nu m-am gândit că într-o zi sau alta voi avea de luptat cu Jodot şi Guillaume. Mi-au luat-o înainte. La curent cu proiectele mele, nu ştiu încă prin ce mijloc, l-au înlăturat pe bătrânul marchiz, prietenul bunicului dumitale. L-au înecat, i-au furat documentele şi hârtiile pe care dorea să ţi le înmâneze şi începând chiar de azi-dimineaţă duşmanii noştri au trecut la treabă. Ne-au ademenit încoace, cât timp ecluzele erau închise. Apoi nivelul lacului a început să crească, lucru pe care nu l-am observat decât după vreo patru ore. Ne-au desfundat barca şi acum ne ţin sub tirul puştilor. Şi iată-l pe Raoul de Limézy păcălit de doi criminali.

Raoul îşi aprinse o ţigară, dar răsunară alte două împuşcături. Apoi aproape imediat se auzi o a treia, apoi o a patra, în vremea asta apa se înălţa cu repeziciune, începând să se strecoare şi în grotă.

— Vom fi în siguranţă pe cele două pietre ale căminului.

Raoul o culcă pe Aurélie în hamac. Apoi, furişându-se până la masă, strânse într-un şervet tot ce mai rămăsese de mâncare. Alte două gloanţe şuierară. „Prea târziu, zise Raoul în sinea lui, încă puţină răbdare şi vom ieşi din gaura asta de şoareci.”

— De îndată ce se va întuneca, zise el cu glas tare, intrând în grotă, am să te duc în braţe până la poteca ce urcă pe faleză.

Adversarii noştri mai au putere câtă vreme e lumină afară, întunericul înseamnă salvarea noastră.

— Da, dar în vremea asta, apa urcă, zise Aurélie şi mai e cel puţin un ceas până se întunecă.

— Ei şi? În loc să stăm numai cu picioarele în apă, în cel mai rău caz, ne vom uda până la mijloc.

Era simplu, într-adevăr. Numai că Raoul ştia foarte bine toate slăbiciunile planului său.

Mai întâi, că soarele abia dispăruse după vârful muntelui, ceea ce însemna cel puţin încă un ceas, un ceas şi jumătate de lumină. Apoi, cei doi se vor apropia încet de potecă, vor pune stăpânire pe ea şi atunci adio ieşire din vizuina plină cu apă. Pe de altă parte fata era cu ochii numai la apa care urca, având momente când tremura. Însă calmul lui Raoul era impresionant şi o liniştea.

— O să ne salvezi, murmură ea, sunt sigură.

— La momentul potrivit, spuse el fără să-şi piardă buna dispoziţie, ai încredere.

— Îmi aduc aminte că mi-ai zis într-o zi, citindu-mi în palmă, că va trebui să mă feresc de apă. Şi iată că prezicerea dumitale s-a împlinit. Şi totuşi nu mă tem de nimic, pentru că ştiu că dumneata poţi face lucruri extraordinare, dacă e nevoie, chiar şi minuni.

— Minuni? Nu, dragă domnişoară cu ochi verzi, minuni nu pot face! Tot ce pot face e să mi pun mintea la contribuţie şi să acţionez conform împrejurărilor. Pentru că nu te-am întrebat niciodată nimic despre amintirile dumitale din copilărie şi pentru că te-am adus totuşi aici, în locurile unde ţi-ai petrecut primii ani ai vieţii, mă consideri un fel de vrăjitor.

Eroare. Toată treaba asta a ţinut de raţionament şi de gândire, n-am avut nici o informaţie precisă. Jodot şi complicii săi descoperiseră sticla cu elixirul vieţii şi citiseră ca şi mine, formula scrisă sub titlul: „Apa tinereţii". La ce concluzie au ajuns? La niciuna.

Eu am cercetat cu atenţie formula şi am văzut că reproducea exact, aproape punct cu punct, afară de un singur element, compoziţia apelor din Royat, una dintre principalele staţiuni termale din Auvergne. Am cercetat hărţile din Auvergne şi am descoperit satul şi lacul Juvains – Juvains, provenind evident din cuvântul latin Juventia, care înseamnă Tinereţe. Eram lămurit, într-o oră de plimbare şi de sporovăială prin Juvains mi-am dat seama că bătrânul domn de Talençay, marchizul de Carabas2 al acestui ţinut ştia multe lucruri despre aceste locuri, aşa că m-am prezentat la el în numele dumitale. De îndată ce mi-a dezvăluit faptul că ai venit odinioară două zile aici, în 14 şi 15 august, am şi pregătit excursia noastră pentru ziua de 15, când vântul suflă din nord, aşa cum sufla şi odinioară. De unde şi sunetul acela straniu al clopotelor. Şi iată acest miracol, domnişoară cu ochii verzi.

Dar cuvintele nu erau suficiente pentru a distrage atenţia tinerei Aurélie, care şopti speriată:

2 Numele eroului principal din basmul Motanul încălţat de Charles Perrault.

— Apa urcă. Apa urcă mereu. A acoperit cele două pietre pe care stai şi ţi-a udat pantofii!

Raoul ridică una din pietre şi o puse peste cealaltă. Astfel înălţat, se sprijini cu coatele de frânghiile hamacului. Pe un ton degajat, începu să vorbească, nevrând să tacă pentru a nu o speria pe Aurélie. Numai că în

timp ce vorbea, se gândea la tot soiul de soluţii. Ce anume se petrecea? În urma unor manevre executate de Jodot şi Guillaume, nivelul apei începuse să crească. Nu era de presupus că cei care făcuseră să crească nivelul apei puteau foarte bine să-l facă să şi scadă? Închiderea ecluzelor avea probabil un mecanism ascuns care îngăduia apei să se scurgă şi lacului să se golească. Dar unde să caute acel mecanism a cărui funcţionare era corelată cu închiderea ecluzelor?

Raoul nu făcea parte dintre oamenii care stau şi aşteaptă moartea cu mâinile încrucişate. Se gândea să se năpustească asupra bandiţilor, cu orice risc, sau să înoate până la ecluze. Dar dacă îl nimerea un glonţ, dacă apa îngheţată a lacului îi producea o paralizie ce se va întâmpla cu Aurélie.

Cât de atent ar fi fost să-i ascundă fetei neliniştea, tânăra îşi dădu seama de starea lui sufletească, după anumite inflexiuni ale glasului, după unele pauze… Aşa că-i spuse pe neaşteptate:

— Te rog, te implor, spune-mi adevărul! Nu mă cruţa! Nu mai e nici o speranţă, nu-i aşa?

— Cum? De ce vorbeşti astfel? Nu vezi că se înserează?

— Destul de încet. Iar când va fi noapte, nu vom mai putea pleca.

— De ce?

— Nu ştiu. Dar am presimţirea că totul s-a terminat şi că dumneata ştii prea bine acest lucru. El răspunse pe un ton ferm:

— Nu, nu! Pericolul e mare, dar încă mai avem vreme să facem ceva, să acţionăm. Dacă nu ne pierdem calmul, vom scăpa. De îndată ce-mi voi lămuri unele lucruri, voi trece la treabă. Numai că…

— Numai că…

— Trebuie să mă ajuţi. Pentru a-mi da seama de nişte treburi, încearcă să-ţi aduci aminte unele lucruri. Da, ştiu, i-ai promis mamei dumitale că nu le vei dezvălui decât omului pe care-l vei iubi. Dar moartea e totuşi un motiv mai puternic decât dragostea şi chiar dacă dumneata nu mă iubeşti, eu te iubesc, aşa cum ar fi dorit mama dumitale să fii iubită.

Iartă-mă că ţi-o spun, în ciuda jurământului pe care l-am făcut, dar există momente în care nu mai are rost să taci. Te iubesc, Aurélie, te iubesc şi vreau să te salvez. Tăcerea dumitale acum, în acest moment, ar însemna moartea amândurora. Răspunde-mi, câteva cuvinte îmi vor fi de ajuns ca să mă lămurească:

— Întreabă-mă…

El zise imediat:

— Ce s-a întâmplat odinioară, după ce ai ajuns aici cu mama dumitale? Ce fel de peisaj ai văzut? Unde te-a dus bunicul dumitale?

— Nicăieri, răspunse fata. Sunt absolut sigură că am dormit aici într-un hamac, exact ca acum. Bunicul şi marchizul au discutat, apoi au fumat. Uite ce ciudat, acum îmi aduc perfect de bine aminte de aroma tutunului şi de zgomotul unor pahare ciocnite. Apoi am mâncat împreună cu ei. Afară era soare…

— Soare?

— Da. Trebuie să fi fost dimineaţă.

— Dimineaţă? Eşti sigură? Totul stă în acest amănunt.

— Da. Sunt absolut sigură. M-am trezit aici a doua zi dimineaţă şi afară era soare. Acum totul s-a schimbat. Mă văd aici şi totuşi, în jurul meu, totul e altfel. Văd stâncile, dar nu mai sunt în acelaşi loc.

— Cum adică, nu mai sunt în acelaşi loc?

— Da, apa nu le mai scaldă.

— Apa nu le mai scaldă şi totuşi ai ieşit din grotă?

— Da. Am ieşit din grotă. Mama mă ţinea de mână. Bunicul mergea înaintea noastră.

Sub picioare pământul era alunecos. În jurul nostru existau case, parcă un fel de ruine… Şi apoi iar am auzit clopotele, aceleaşi clopote ca şi azi.

— Deci asta era, spuse Raoul printre dinţi.

Cum am presupus şi eu.

O tăcere adâncă se lăsă între ei. Apa clipocea cu un zgomot sinistru. Masa, şevaletul, cărţile şi lemnele pluteau. Raoul se aşează la capătul hamacului, ghemuindu-se sub tavanul de granit al grotei. Afară începuse să se aştearnă umbre.

„Dar la ce-mi va servi întunericul, oricât de des ar fi el? îşi zise Raoul. Ce să fac, încotro să mă îndrept?

Se concentra străduindu-se să găsească o soluţie. Aurélie se ridicase pe jumătate privindu-l cu minunaţii ei ochi verzi. Fata îi luă o mână şi-o puse pe obraz, apoi i-o sărută.

— Dumnezeule, ce faci? zise el necrezânduşi ochilor.

Ea murmură:

— Te iubesc, Raoul!

Ochii verzi străluceau în semiobscuritate.

Auzind cum îi bate inima, Raoul simţi o bucurie năvalnică. Ea continuă înconjurându-i gâtul cu braţele:

— Da, te iubesc. Vezi, Raoul, ăsta-i marele şi singurul meu secret. Altul nu mă mai interesează. Secretul ăsta e toată viaţa mea! Tot sufletul meu! Te-am întâlnit fără să te cunosc, chiar înainte de a te vedea. Te-am iubit în întuneric şi poate că de asta te-am detestat…

Mi-a fost ruşine. Când m-ai sărutat atunci, în noaptea aceea, am simţit atâta plăcere şi atâta bucurie după toate nenorocirile care mi se întâmplaseră, încât aproape că m-am speriat.

Atâta bucurie dăruită de un necunoscut! În clipa aceea, am avut impresia că-ţi aparţineam.

Dacă după aceea am fugit mereu de tine, Raoul, a fost din pricină că te iubeam, că miera ruşine. Nu voiam să te mai văd cu nici un preţ şi totuşi nu mă gândeam decât cum aş putea să te revăd. Dacă am putut suporta grozăvia acelei nopţi şi toate chinurile care au urmat am îndurat totul pentru că m-ai ajutat.

Apăreai întotdeauna exact în momentul în care aveam nevoie de tine. O, Raoul, strânge-mă în braţe! Te iubesc atât de mult…

El o strânse cu patimă, în fond, nu se îndoise niciodată de această dragoste din moment ce ea îi răspunsese la sărut în noaptea aceea de groază. Acum aproape că îi era frică de fericirea pe care o simţea. Cuvintele pătimaşe ale fetei, răsuflarea ei caldă îl ameţeau. Neîmblânzita lui voinţă de a lupta aproape că-l părăsise. Dându-şi seama de starea lui, Aurélie îl trase şi mai aproape de ea.

— Să ne resemnăm, Raoul. Să acceptăm ceea ce e inevitabil. Alături de tine nu mă tem de moarte. Vreau însă ca ea să mă surprindă în braţele tale, sărutându-mă. Niciodată nu vom mai fi atât de fericiţi ca acum…

Braţele ei îl înlănţuiră ca un colier pe care nu şi-l mai putea desprinde, încet, încet obrazul ei se apropie de al lui. Raoul încă mai rezista. Să sărute acea gură care i se oferea însemna să accepte că e înfrânt şi aşa cum spunea ea, să se resemneze în faţa inevitabilului. Ori, el nu voia asta. Toată fiinţa lui se răzvrăti împotriva unei astfel de laşităţi.

— Te iubesc! murmură Aurélie. Nu refuza ceea ce ţi se oferă…

Buzele lor se uniră. Raoul gustă beţia unui sărut în care pusese toată ardoarea vieţii, precum şi înfricoşătoarea voluptate a morţii.

Noaptea îi învălui în beznele sale. În timp ce ei se lăsară toropiţi de dezmierdările fierbinţi ale iubirii, în jur apa creştea.

Slăbiciune trecătoare, din care Raoul se smulse cu gândul că acea făptură încântătoare, pe care o salvase de atâtea ori, avea să cunoască

înspăimintorul martiriu al apei care o s-o acopere, o să-i taie răsuflarea, o s-o ucidă, îl umplu de groază.

— Nu, strigă el, acest lucru nu se va întâmpla. Nu vei muri, iubito, mă voi strădui din toate puterile mele să te salvez!

Ea vru să-l reţină.

— Te rog, Raoul. Ce vrei să faci?

— Să te salvez, Aurélie şi să mă salvez şi pe mine!

— Acum e prea târziu…

— Prea târziu? Dar abia s-a întunecat.

Cum, să nu mai văd ochii tăi frumoşi? Buzele tale încântătoare? Să stau cu braţele încrucişate? Să nu fac nimic?

— Crezi că mai e ceva de făcut?

— Da, cred. Trebuie să existe undeva nişte robinete care permit scurgerea apei. Trebuie să le găsesc.

— Oh, te rog! Mă laşi singură în întunericul ăsta? Mi-e frică, Raoul! Mi-e frică!

— Nu, din moment ce nu ţi-a fost frică să mori, nu poate să-ţi fie frică să trăieşti. Apa nu poate ajunge până la tine înainte de două ceasuri. Şi până atunci eu voi fi înapoi. Îţi jur, iubita mea! Şi atunci sau vei fi salvată sau vom muri împreună!

Încet, încet, se desprinse din îmbrăţişarea ei. Apoi se aplecă spre ea şi-i spuse:

— Ai încredere în mine, iubita mea. De îndată ce voi reuşi, te voi anunţa printr-un semnal. Voi fluiera de două ori. Sau vei auzi două împuşcături.

Chiar când vei simţi că apa a ajuns până la tine, să nu-ţi pierzi încrederea în mine. Aurélie recăzu în hamac.

— Du-te, îi zise ea, din moment ce vrei acest lucru.

— Nu-ţi va fi frică?

— Nu, pentru că nici ţie nu-ţi va fi.

Raoul îşi scoase vesta, pantofii, îşi puse ceasul cu cadran fosforescent la gât şi sări în apă. Era întuneric beznă şi nu avea la el nici o armă.

Era ora opt.

CAPITOLUL XIII În întuneric Prima impresie a lui Raoul a fost groaznică.

O noapte fără stele, grea, implacabilă, o noapte de smoală acoperise lacul acum invizibil şi falezele ce nu mai puteau fi distinse. I se părea că orbise, fiindcă nu mai vedea nimic, că surzise, fiindcă nu mai auzea nimic. Nici

măcar zgomotul cascadelor, care fusese absorbit de apa lacului. Şi în acea prăpastie insondabilă, trebuia să vadă, să audă, să-şi atingă scopul.

Vanele căutate? Nici o secundă nu se gândise cu adevărat la ele Ar fi fost o nebunie să se joace cu moartea şi să le caute. Nu, scopul lui era să ajungă la cei doi bandiţi.

Numai că ei se ascunseseră. Temându-se să-şi atace direct adversarul, stăteau prudenţi, în întuneric, înarmaţi cu puşti şi cu toate simţurile la pândă. Unde să-i găsească?

Când ajunse pe marginea de sus a plajei, apa îngheţată îi acoperi pieptul, pricinuindu-i o asemenea suferinţă, încât se gândi cu groază că nu va putea înainta până la ecluză. Dealtfel cum ar fi putut manevra acea ecluză, dacă nu ştia unde era amplasat mecanismul?

O luă de-a lungul falezei până ajunse la treptele inundate şi nimeri lângă poteca ce urca de-a lungul peretelui. Ascensiunea era extrem de dificilă. În timp ce urca, se opri brusc.

Departe, prin ceaţa deasă, zări o luminiţă.

Unde? Era imposibil de precizat. Să fi fost pe lac? Pe faleza de sus? În orice caz era undeva în faţa lui, adică prin jurul defileului, deci cam în locul de unde trăseseră bandiţii şi unde probabil îşi aşezaseră tabăra de noapte.

Lumina nu putea fi văzută din grotă, fapt ce dovedea precauţiile pe care şi le luaseră.

Raoul şovăi. Dacă mergea pe potecă şi ocolea toate piscurile şi văile, căţărându-se pe stânci, putea pierde din vedere preţioasa lumină. Gândindu-se la Aurélie întemniţată în fundul acelui îngrozitor mormânt de granit, se hotăra brusc. Coborâ poteca alergând şi se aruncă în apă.

Avu impresia că se va sufoca. Răceala apei i se păru de neîndurat. Cu toate că nu avea de înotat decât cel mult două sute de metri, fu pe punctul de a renunţa, temându-se să nu clacheze. Dar gândul la Aurélie îi dădu curaj. O văzu sub bolta de piatră cu acea apă nemiloasă ce continua să urce şi pe care nimic n-o putea opri.

Îşi dublă eforturile călăuzit de acea lumină, ca de o stea binefăcătoare. Ochii lui o priveau cu înflăcărare, ca şi cum s-ar fi temut să nu se stingă brusc sub forţa malefică a acelei nopţi de smoală.

Apropiindu-se de mal, se simţi ceva mai bine datorită activităţii muşchilor suprasolicitaţi. Luminiţa crescu dublată de reflectarea ei în apele lacului.

Deasupra capului său, dar ceva mai spre stânga, auzi murmurul unor voci. Oare ce distanţă îl despărţea de Jodot şi Guillaume? Ce obstacol mai avea

de trecut? Iarăşi stânci de urcat sau o pantă mai accesibilă? Nici un indiciu. Trebuia totuşi să iasă din apă la nimereală. Odată afară, începu să-şi frece cu putere pulpele, picioarele şi pieptul cu nisipul uscat de jos. Apoi îşi stoarse veşmintele ude pe care şi le puse din nou pe el. Pe urmă, îşi încercă norocul.

În fata lui nu se afla nici zid de urcat, nici pantă accesibilă, ci nişte straturi de roci suprapuse, ca temelia unei construcţii ciclopice. Te puteai căţăra pe ele, dar cu ce eforturi, cu ce gimnastică primejdioasă! Pietrele de care se prindea cu degetele ieşeau din alveolele lor, plantele se rupeau cu rădăcini cu tot, iar sus glasurile se auzeau tot mai clar.

În plină zi, Raoul n-ar fi cutezat să întreprindă acea temerară ascensiune. Dar tictac-ul neîntrerupt al ceasului îl mâna cu o forţă de nebănuit. Fiecare secundă care bătea însemna o secundă din viaţa fetei. Trebuia să reuşească! Şi reuşi fiindcă la un moment dat nu mai avu în faţă nici un obstacol. Un ultim etaj de gazon înconjura edificiul. O lumină vagă se răspândi în întuneric, ca un nor albicios.

În faţa lui se adâncea o mică vale, un fel de lighean în mijlocul căruia se afla o coloană pe jumătate dărâmată. Pe un trunchi de copac fumega un felinar. În partea cealaltă, doi oameni întinşi pe burtă, cu puştile lângă ei, cercetau cu atenţie suprafaţa lacului. Alături se afla o lampă electrică a cărei lumină puternică o zărise Raoul.

Uitându-se la ceas, baronul de Limézy tresări. Expediţia sa durase cincizeci de minute. Deci mai mult decât îşi închipuise.

„Mai am cel mult o jumătate de oră ca să opresc inundaţia, îşi zise el. Dacă într-o jumătate de oră nu i-am smuls lui Jodot secretul vanelor, nu îmi rămâne decât să mă întorc lângă Aurélie şi să mor împreună cu ea!”

Începu să se târască în direcţia cabanei, ascuns de ierburile înalte. La vreo zece metri mai încolo, Jodot şi Guillaume discutau în deplină siguranţă, destul de tare pentru a le recunoaşte vocea, dar nu şi suficient pentru a auzi şi ce anume spuneau. Ce urma să facă?

Raoul venise fără un plan precis, hotărât să acţioneze după împrejurări. Neavând armă, socotea periculos să se angajeze într-o luptă ce se putea termina prost pentru el. Pe de altă, parte, se întreba dacă în caz de reuşită, constrângerea şi ameninţările ar determina un adversar ca Jodot să vorbească, adică să se declare învins şi să divulge secretul pe care urmărea să-l afle.

Continuă să se târască încet, cu infinite precauţii, în nădejdea că va surprinde totuşi un cuvânt din care va putea trage unele concluzii.

Mai făcu doi, apoi trei metri, în sfârşit, putu auzi ce vorbeau cei doi:

— Ei, nu te necăji, spuse Jodot. Când vom închide ecluza, nivelul apei va atinge cota cinci, adică apa va ajunge la tavanul grotei şi cum n-au putut ieşi până acum de acolo, înseamnă că s-a zis cu ei! Sunt tot atât de sigur, cum sunt sigur că doi şi cu doi fac patru!

— Totuşi, zise Guillaume, ar fi trebuit să ne aşezăm mult mai aproape de grotă şi să-i spionăm.

— De ce nu i-ai spionat tu, nătăfleţule!

— Eu, cu braţul meu încă ţeapăn? Cum puteam trage?

— Zii mai bine că-ţi era frică de ăla…

— Ca şi ţie, Jodot, ca şi ţie.

— Eu nu spun că nu mă tem de el. De aceea, am şi preferat să trag cu arma şi să inund grota. Noroc că am găsit însemnările lui Talençay.

— Oh, Jodot, nu mai rosti numele ăsta!

Jodot râse de Gullame:

— Curcă plouată ce eşti!

— Mai bine ţi-ai aduce aminte de ce ţi-a spus maică-mea, când ai venit să mă vezi la spital: „Mă rog, fie! Ai aflat unde a ascuns-o diavolul ăla de Limézy pe Aurélie. Pretinzi că-i vei urmări până ce veţi descoperi comoara. Fie şi asta. Vrei ca fiul meu să-ţi dea o mână de ajutor. Să-ţi dea, dar fără crime şi fără vărsare de sânge”.

— Dar nu se va vărsa nici o picătură de sânge, zise Jodot pe un ton glumeţ.

— Ştii prea bine ce vreau să spun! Când laşi în urmă un mort, ai înfăptuit o crimă. Vrei să spui că moartea lui Limézy şi a fetei nu-s crime?

— Atunci să fi lăsat baltă toată istoria asta? Crezi cumva că un tip ca Limézy ţi-ar fi îngăduit, pentru ochii tăi frumoşi, să înşfaci comoara? Doar ai văzut ce ţi-a făcut! Ţi-a rupt braţul! Cred că până la urmă ţi-ar fi rupt şi gâtul! Trebuia să alegem între el şi noi! Şi Aurélie?

— Ăştia doi fac o pereche potrivita. Dacă-l loveşti pe unul îl doare pe celălalt!

— Săraca de ea!

— Ascultă! Vrei sau nu comoara? Ce te tot văicăreşti atâta?

— Totuşi…

— N-ai văzut testamentul marchizului?

Aurélie era moştenitoarea întregului domeniu din Juvains. Atunci ce-ai mai fi făcut? Poate voiai să te însori cu ea? Numai că pentru asta trebuia să fie şi ea de acord, băiete…

— Atunci?

— Atunci, drăguţule, iată ce se va întâmpla.

Mâine, lacul din Juvains va redeveni ca înainte, nici mai mare, nici mai mic. Poimâine, nu mai curând, ciobanii vor porni să-l caute pe marchiz, îl vor găsi ţeapăn în urma căderii în ravină, fără ca cineva să bănuiască cum că o mână „caritabilă" i-a ars una, făcându-l să-şi piardă echilibrul şi să cadă în prăpastie. Deci, se va deschide succesiunea. Testament nu există, pentru că l-am înhăţat eu. Moştenitor nu există, pentru că omul nu avea pe nimeni.

Prin urmare, domeniul revine Statului. În şase luni Statul îl vinde, iar noi îl cumpărăm.

— Cu ce bani?

— În şase luni îi vom găsi, zise Jodot.

Dealtfel, cât valorează domeniul ăsta pentru unul care nu ştie despre ce e vorba?

— Şi dacă vom fi urmăriţi?

— De ce să fim urmăriţi?

— Păi din pricina celor doi: Aurélie şi Limézy.

— Aurélie şi Limézy înecaţi, dispăruţi, de negăsit

— De negăsit? Pe dracu. Îi vor găsi în grotă!

— Nu, pentru că mâine dimineaţă noi le vom atârna nişte pietroaie mari de picioare şi vor rămâne pe fundul lacului.

— Şi automobilul lui Limézy?

— După-amiază, o ştergem noi cu el, aşa că nimeni nu va şti nimic. Se va crede că domnişoara a fost răpită de iubitul ei şi că cei doi se plimbă cine ştie pe unde. Ei, ce zici de planul meu?

— Minunat, canalie bătrână! rosti o voce de lângă ei. Numai că există o piedică.

— Cei doi se întoarseră, tresărind de spaimă. La doi paşi de ei, stătea ghemuit un bărbat, un bărbat care repetă:

— Da, există o mare piedică: ce te faci dacă doamna şi domnul din grotă au spălat putina?

Mâinile celor doi căutară puştile, dar nu le mai găsiră.

— Căutaţi armele? Ce să faceţi cu ele?

Întrebă nou-sositul. Ce, eu am arme? N-am decât un pantalon ud şi o cămaşă udă. Arme, între nişte oameni de treabă ca noi?!

Jodot şi Guillaume încremeniseră. Pentru Jodot, acesta era omul din Nisa, care reapăruse; pentru Guillaume, omul din Toulouse, duşmanul de temut despre care credea că se înecase.

— Pe legea mea că sunt viu! zise Raoul, făcând pe nepăsătorul. Cota numărul cinci nu urcă până la tavanul grotei. Trăiesc, amice Jodot! Şi eu şi Aurélie. Fata e la adăpost, departe de grotă şi n-a udat-o un strop de apă.

Aşa că putem sta de vorbă. Dar scurt, doar câteva minute.

Jodot părea, speriat. Raoul îşi privi ceasul, liniştit, nepăsător şi ca şi cum nimic nu i s-ar fi întâmplat nici o spaimă, continuă:

— Deci, după cum vezi, planul tău nu ţine.

Din moment ce Aurélie n-a murit, va moşteni acest domeniu pe care te asigur că nu-l va vinde. Dacă o vei ucide şi domeniul va fi de vânzare, îl voi cumpăra eu. Dacă ţii cu tot dinadinsul să-l ai, va trebui să mă ucizi şi pe mine. Dar te avertizez că va fi cu neputinţă. Nu există decât o singură cale…

Raoul făcu o pauză. Jodot întinse gâtul ca să audă mai bine care era acea cale.

— Da, există o cale, rosti Raoul, una singură: să te înţelegi cu mine. Eşti de acord?

Jodot nu răspunse. Se ghemuise pe vine, la doi paşi de Raoul şi-l privea cu nişte ochi arzători.

— Nu-mi răspunzi, dar ochii îţi ard ca la fiarele care se pregătesc să atace. Crezi că dacă ţi-am propus acest lucru, am nevoie de tine? Nam! N-am avut niciodată nevoie de nimeni.

Urmăreşti o treabă încă de când erai tânăr şi ai hotărât să-ţi aperi drepturile indiferent prin ce mijloace, fie chiar şi prin crimă. Vreau să-ţi cumpăr aceste drepturi, căci doresc să fiu liniştit atât eu, cât şi Aurélie. Într-o zi sau alta vei găsi probabil mijlocul să ne dai o lovitură de copită şi nu vreau, pricepi? Cât ceri?

Jodot păru să se destindă. Mormăi:

— Propune o sumă.

— După cum ştii, zise Raoul, nu e vorba de nici o comoară, ci de o afacere care trebuie pusă pe picioare, de o exploatare ale cărei beneficii…

— Vor fi considerabile, zise Jodot.

— Sunt de acord cu tine. Aşa că oferta mea va fi pe măsură. Să zicem cinci mii de franci pe luna. Banditul tresări, surprins de acea cifră.

Pentru amândoi?

— Nu, doar pentru tine. Pentru Guillaume, două mii…

Guillaume strigă imediat:

— Primesc!

— Şi tu, Jodot?

— S-ar putea să fiu şi eu de acord. Dar vreau un avans…

— Dacă-ţi plătesc înainte pe un trimestru, eşti mulţumit? Mâine la ora trei ne întâlnim la Clermont-Ferrand în piaţa Jaude şi-ţi dau un cec.

— Da, zise Jodot doar cu jumătate de gură.

Dar cine mă asigură că mâine baronul de Limézy nu mă va aresta?

— Nu, pentru că m-ar aresta şi pe mine odată cu tine.

— Pe dumneata?

— Da, captura ar fi mult mai interesantă decât crezi.

— Dar cine eşti, omule?

— Arsène Lupin.

Numele avu efectul unui trăsnet asupra lui Jodot. Raoul repetă:

— Arsène Lupin, căutat de toate poliţiile din lume şi certat cu mai toţi marii comisari!

Vezi că suntem făcuţi să ne înţelegem?

Adineauri aş fi putut să-ţi zbor creierii. Dar vezi că prefer tranzacţia. Şi apoi, la nevoie, te-aş putea folosi. Ai cusururi, dar şi multe calităţi.

Uite, de pildă, încă nu mi-am dat seama cum m-ai urmărit până la Clermont-Ferrand. Îţi dau cuvântui meu de onoare şi cuvântul meu e… aur!

Jodot se consultă cu Guillame în şoaptă, apoi spuse:

— Da, suntem de acord. Ce vrei în schimb?

— Eu?! Nimic, amice! zise Raoul pe un ton nepăsător. Sunt un om care vrea linişte şi care plăteşte oricât ca s-o obţină. Vom deveni asociaţi. Nu-i de-ajuns? Dacă doreşti să vii şi tu cu ceva în asociaţia asta, cu atât mai bine. Ai nişte documente?

— Deosebit de importante. Instrucţiunile marchizului, rapoartele privind lacul…

— Da, din moment ce ai putut închide ecluza. Măcar sunt nişte instrucţiuni amănunţite?

— Da, cinci caiete scrise mărunt.

— Le ai la tine?

— Da. Am şi testamentul. E în favoarea domnişoarei Aurélie.
— Ia să le văd!
— Mâine, când îmi dai cecul, zise Jodot.
— Bun! Mâine contra cecurilor. Să ne strângem mâna. Gestul va pecetlui încheierea pactului.
Îşi strânseră mâna, apoi Raoul rosti un „Adio!” scurt.
Întrevederea se sfârşise şi totuşi adevărata bătălie abia acum începea. Toate cuvintele rostite până atunci, toate făgăduielile nu avuseseră alt scop decât să-l deruteze pe Jodot.
Esenţialul îl constituia amplasarea vanelor.
Oare Jodot va vorbi? Va ghici adevărata situaţie, îşi va da seama de viclenia lui Raoul?
Mai neliniştit ca niciodată, acesta spuse neglijent:
— Ştii, ce-ar fi să arăţi puţină încredere în faţa mea? Mi-ar fi plăcut daca ai putea să deschizi vanele de la ecluză şi să văd lacul înapoi. Poţi opri vanele?
Jodot obiectă:
— După caietele marchizului ar trebui şapte ore ca să se scurgă toată apa.
— Foarte bine, deschide-le. Mâine dimineaţă tu, Aurélie şi eu vom vedea aşa zisa „comoară”. Sper că vanele sunt aproape, nu-i aşa? Sub noi, presupun. Lângă ecluză.
— Da.
— Există un drum direct?
— Da.
— Ştii să mânuieşti robinetul?
— Da. E uşor. E scris în caiete.
— Să coborâm, zise Raoul. Vreau să-ţi dau o mână de ajutor.
Jodot se ridică şi luă lampa electrică. Nu sesizase capcana. Guillaume îi urmări. Zărind puştile pe care Raoul le sustrăsese, Jodot luă una dintre ele, iar Guillaume pe cealaltă.
„În sfârşit, am câştigat bătălia!” îşi spuse bucuros Raoul.
Coborâră la marginea lacului. Jodot se îndreptă spre un dig de pietre aflat pe faleză, ocoli o stâncă ce ascundea o adâncitură unde se afla o barcă, îngenunchie, mută din loc câteva pietre şi descoperi patru mânere mari de fier.
— Aici e. Alături de mânerul ecluzei. Şi Jodot trase de unul din mânere. După câteva minute în lac se auzi un fel de bolboroseală.

Apa începea să se retragă. Ceasul arăta ora douăzeci şi unu şi douăzeci şi cinci de minute.

Aurélie era salvată.

— Dă-mi puşca ta, zise Raoul. Sau nu, trage tu doua împuşcături în aer.

— De ce? întrebă Jodot.

— E un semnal.

— Un semnal?

— Da. Am lăsat-o pe Aurélie în grota plină pe jumătate cu apă şi cred că-ţi dai seama cât trebuie să fie de speriată. Când am plecat, am făgăduit s-o avertizez în vreun fel, ca să nu mai aibă de ce să-i fie teamă.

Jodot rămase stupefiat. Îndrăzneala lui Raoul făcu să crească prestigiul acestuia în ochii bătrânului. Jodot nu se gândi nici o secundă să profite de situaţie. Ecoul celor două împuşcături răsună până departe.

— Ai într-adevăr stofă de şef, domnule!

Spuse Jodot, plin de respect. Te vom asculta fără şovăială. Poftim caietele şi iată şi testamentul marchizului.

— O notă bună pentru voi, spuse Raoul vârând totul în buzunare. Voi face cineva din tine, Jodot! Nu un om cinstit, asta n-o voi putea face niciodată, ci un pungaş cât de cât acceptabil. N-ai nevoie de barca asta?

— Nu, domnule.

— Îmi va fi mai comod să ajung cu ea la Aurélie. Şi încă ceva: nu vă mai arătaţi pe aici.

Dacă aş fi în locul vostru, în noaptea asta aş şterge-o la Clermont-Ferrand. Pe mâine, aşa cum ne-am înţeles! Jodot desfăcu odgonul şi Raoul plecă, în câteva minute ajunse la grotă în care intră direct cu barca şi cu lanterna la prova.

— Am izbutit, Aurélie! Ai auzit împuşcăturile? Strigă el.

Dar Aurélie dormea liniştită în hamacul la care încă nu ajunsese apa. Încrezătoare în făgăduiala iubitului ei, convinsă că va reuşi, scăpată de groaza unei morţi înfricoşătoare, răpusă de oboseală, adormise.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, văzu în grota nişte lucruri care o surprinseră. Lumina zilei se amestecase cu lumina unei lanterne.

Apa dispăruse. Într-o barcă, lângă perete, Raoul, îmbrăcat cu o mantie largă ciobănească şi cu o pereche de pantaloni de pânză pe care le găsise probabil printre lucrurile bătrânului marchiz, pe undeva prin grotă, dormea atât de profund, cum dormise şi ea mai înainte.

Fata îl contemplă minute în şir. Cine era acest om deosebit, care cuteza să înfrunte soarta?

„Cine eşti tu, cel pe care-l iubesc mai mult decât însăşi viaţa mea? Se întrebă Aurélie. Cine eşti tu, cel care m-ai salvat tot timpul când eram în primejdie, ca şi cum asta ţi-ar fi fost menirea? Cine eşti?”

— Pasărea albastră!

Raoul se trezise şi cum întrebarea mută din ochii fetei era mai mult decât grăitoare, răspunse fără ezitare:

— Pasărea albastră, menită să aducă fericirea fetelor cuminţi şi încrezătoare, să le apere de căpcăuni şi de zâna cea rea şi să le conducă în regatul lor!

— Cum, am şi un regat, iubitule?

— Da. La vârsta de şase ani te-ai plimbat prin el. Astăzi, conform testamentului unui bătrân marchiz, acest regat îţi aparţine.

— Sunt sigură că vreau să-l văd!

— Sau mai întâi să mâncăm, zise el. Sunt mort de foame! Dealtfel, vizita nu va fi prea lungă şi nici nu trebuie să fie. Ceea ce a fost ascuns vreme de secole nu trebuie sa apară la lumina soarelui decât atunci când vei fi stăpâna acestui regat.

Ca de obicei, fata nu puse nici o întrebare.

Oare ce se întâmplase cu Jodot şi Guillaume?

Mai ştia ceva despre marchizul de Talençay?

Dar preferă să nu afle nimic şi să se lase călăuzită de el. Peste câteva minute ieşiră împreună din grotă şi Aurélie, răscolită de amintiri, îşi sprijini capul pe umărul lui Raoul, murmurând:

— O, Raoul, cât mă bucur să revăd aceste locuri pe care le-am văzut cândva, demult, împreună cu mama! …

CAPITOLUL XIV Fântâna tinereţii Ce spectacol straniu! Într-o arenă adâncă din care apa se retrăsese, pe tot acel spaţiu înconjurat de stânci se înălţau ruinele unor monumente şi temple încă în picioare, dar cu treptele sparte, coloanele retezate, peristilurile pe jumătate distruse, fără acoperişuri, fără frontoane, fără cornişe. O pădure decapitată de trăsnet, dar ai cărei arbori lipsiţi de viaţă îşi păstrează toată nobleţea şi frumuseţea de odinioară. Printre acele palate distruse de vreme şerpuia alea romană, calea triumfală mărginită de statui sparte, de temple de marmură albă, de picioarele unor arcuri de triumf, toate întinzându-se până la grota unde se aduceau pe vremuri, sacrificii zeilor. Totul era umed, strălucitor, îmbrăcat în vegetaţie

acvatică sau îngreunat de pietrificări. Pe jos, bucăţi de marmură sau fărâme de aur care străluceau în lumina soarelui iar în dreapta şi în stânga şiroiau cele două panglici argintii ale cascadelor.

— Forumul! rosti Raoul, care era puţin palid şi a cărui voce tremura de emoţie.

Forumul! Hârtiile bătrânului marchiz conţin un plan şi nişte explicaţii pe care le-am citit în cursul nopţii. Oraşul Juvains se afla pe vremuri aici, unde e acum lacul. În el se aflau termele şi templele consacrate zeilor sănătăţii şi puterii, construite în jurul Templului Tinereţii, cel cu coloanele circulare…

Ţinând-o pe Aurélie de talie, porniră pe calea romană. Dalele mari de piatră alunecau sub picioarele lor. Printre pietrele mici, rotunjite de ape şi printre plantele acvatice, văzură diverse monede. Raoul se aplecă şi luă două din ele: purtau efigia împăratului Constantin şi erau de aur. Ajunseră în faţa micului edificiu consacrat tinereţii. Ceea ce mai rămăsese din el era suficient ca să se poată reconstrui o rotondă superbă, înălţată pe câteva trepte, unde să se ridice acel bazin susţinut de patru copii dolofani, bazin unde urma să cadă apa minerală dătătoare de sănătate şi care trebuia să fie dominat de statuia Tinereţii. Dealtfel şi existau două astfel de statui de marmură, admirabile ca formă şi graţie.

Nişte tuburi mari de plumb, odinioară, desigur, ascunse, ce păreau să vină de undeva, de pe faleză, duceau acea faimoasă apă ce picura încet în bazinul susţinut de cei patru copii. La capătul unuia dintre jgheaburi fusese montat de curând, probabil de marchiz, un robinet.

— Apa tinereţii, zise Raoul, acea apă ce se afla în sticla găsită la căpătâiul bunicului tău şi pe a cărei etichetă erau trecute câteva din elementele pe care le conţinea.

Timp de două ceasuri tinerii se plimbară prin fabuloasa cetate. La ora zece clopotele din Clermont-Ferrand începură să sune, chemându-i pe credincioşi la slujbă, în partea cealaltă a defileului. Raoul şi Aurélie văzură cele două cascade curgând în patru vane uriaşe. Vizita se terminase. Raoul închise vanele de scurgere şi răsuci încet mânerul ecluzei pentru ca apa să intre treptat în lac.

Urcând pe poteca pe unde Raoul coborâse cu o noapte în urmă împreună cu cei doi bandiţi, tinerii văzură apele acoperind fundul lacului, învăluind treptat templele şi acea faimoasă fântână magică.

— Da, magică! zise Raoul. Ăsta e cuvântul folosit de bătrânul marchiz! Căci pe lângă elementele apelor din Royat, apa de aici conţine nişte

elemente ce stimulează energia, datorate, se pare, radioactivităţii uluitoare pe care le emană. Romanii din secolele trei şi patru veneau să bea apă din această fântână. Ultimul proconsul al Galiei, după moartea lui Teodosie şi căderea imperiului roman, a vrut să ascundă de ochii năvălitorilor barbari această fântână.

Dovada, inscripţia descoperită de marchiz şi care suna astfel: „Din voinţa lui Fabius Aralla, proconsul, apele lacului au acoperit zeii pe care-i iubeam, şi templele pe care le veneram, ca să le feresc de sciţi".

— De atunci au trecut cincisprezece secole, cinsprezece secole în timpul cărora capodoperele de piatră şi de marmură s-au deteriorat. Cincisprezece secole, care ar fi putut fi urmate de altele o sută, dacă bunicul tău n-ar fi descoperit, din întâmplare, mecanismul ecluzei. Împreună cu bunul său prieten, marchizul de Talençay, a reparat mecanismele stricate şi a pus în funcţiune ecluza, ridicând nivelul lacului în aşa fel, încât să acopere tot ce se află pe fundul lui.

— Iată, Aurélie, toată povestea acestor locuri şi iată tot ceea ce ai văzut tu când aveai doar şase ani. După ce a murit bunicul tău, marchizul nu şi-a mai părăsit domeniul şi s-a consacrat cu trup şi suflet acestor ruine romane. Cu ajutorul a doi ciobani cinstiţi a săpat, a netezit, a consolidat acest dar pe care ţi l-a lăsat moştenire. Un dar minunat, care nuţi va aduce numai o mare avere prin exploatarea izvorului de apă minerală, mult mai eficace decât cel din Royat şi Vichy, ci îţi oferă şi un ansamblu de opere şi de monumente cum nu mai există altele.

Aurélie tăcea. Mirat că nu împărtăşea entuziasmul lui, Raoul o întrebă ce are. În sfârşit, după o vreme, fata întrebă:

— Nu ştii ce s-a întâmplat cu marchizul de Talençay de n-a mai apărut?

— Nu! răspunse Raoul, nevrând s-o întristeze. Sunt convins că s-a întors în sat la el. Poate că nu se simţea bine, poate că a uitat că trebuia să se întâlnească cu noi…

Scuză cusută cu aţă albă. Aurélie nu crezu nimic din spusele lui.

— Să mergem! zise ea.

Urcară până la cabana pe jumătate dărâmata unde înnoptaseră Jodot şi Guillaume. De acolo, Raoul vru să iasă la poteca pe unde plecau ciobanii de pe domeniul marchizului. Dar iată că pe marginea falezei văzură un sac destul de voluminos, un sac în care mişca ceva. Rugând-o pe Aurélie să-l aştepte, Raoul dădu fuga până acolo, străfulgerat de un gând. Desfăcând sacul şi vârându-şi mâna în el, îl scoase afară pe micul complice al lui

Jodot. Copilul era pe jumătate adormit. Dându-şi seama cum descoperise Jodot ascunzătoarea lui din Clermont-Ferrand, Raoul, furios, îl zgâlţâi:

— Obraznicule! Tu ne-ai urmărit când am plecat din strada Courcelles, nu-i aşa? Jodot te-a vârât în portbagajul maşinii mele şi ai mers cu noi până la Clermont-Ferrand de unde i-ai trimis apoi o carte poştală. Vorbeşte, dacă nu vrei să te chelfănesc, neisprăvitule!

Copilul nu înţelegea prea bine ce i se întâmpla şi figura lui palidă de puşti viciat căpătă o expresie speriată. Murmură:

— Da. Aşa a vrut Tonton.

— Tonton?

— Da, unchiul meu, Jodot.

— Şi unde e acum unchiul tău?

— Am plecat noaptea trecută toţi trei, dar pe urmă ne-am întors.

— Şi după aceea?

— Dimineaţă, ei doi au coborât în lac, după ce a plecat apa şi au răscolit peste tot, adunând bani de aur.

— Înaintea mea?

— Da, înaintea dumneavoastră şi a domnişoarei. Când aţi ieşit din grotă, s-au ascuns, în dosul unui zid, acolo jos de unde a plecat apa, îi vedeam de aici unde mi-a zis Tonton să-i aştept.

— Şi acum unde sunt? întrebă Raoul.

— Nu ştiu. S-a făcut cald şi eu am adormit.

Când m-am trezit după puţin, ei se băteau…

— Se băteau?

— Da, pentru ceva pe care-l găsiseră… ceva mare care strălucea de-ţi lua ochii… cred că era ceva de aur… I-am văzut alunecând şi căzând…

Apoi Tonton a scos cuţitul şi apoi… Apoi nu mai ştiu, cred că am adormit. Am mai văzut doar cum s-a prăbuşit zidul şi i-a strivit pe amândoi…

— Cum? Ce tot spui? strigă Raoul îngrozit.

Răspunde, neisprăvitule! Unde s-a petrecut treaba asta şi când?

— Când sunau clopotele… Copilul se aplecă deasupra lacului.

— Oh, strigă el, s-a întors apa! Şi ei au rămas pe fundul lacului. N-au mai putut pleca… Tonton… Tonton…

Raoul îi acoperi gura cu mâna.

— Taci! şopti el.

Dar Aurélie se afla în faţa lor, cu chipul palid şi speriat. Auzise totul. Jodot şi Guillaume răniţi, leşinaţi, incapabili să se mişte sau să strige, fuseseră

acoperiţi de apă, sufocaţi, înecaţi. Un zid căzut peste ei, le pironise cadavrele pe fundul lacului.

— E îngrozitor! şopti ea. Ce supliciu pentru ei.

Copilul începu să plângă din ce în ce mai tare. Raoul îi dădu nişte bani

— Ţine, iată o sută de franci. Vei lua trenul spre Paris şi te vei prezenta la această adresă.

Cei de acolo vor avea grijă de tine…

Întoarcerea a fost tăcută. Ajungând în pragul casei din Clermont-Ferrand, cei doi iubiţi şi-au luat un rece rămas bun. Ultima întâmplare le pecetluise destinul.

— Să ne despărţim pentru câteva zile, zise Aurélie, îţi voi scrie…

— Să ne despărţim? protestă Raoul. Cei care se iubesc nu se despart.

— Cei care se iubesc nu se tem de o scurtă despărţire! zise Aurélie.

Raoul cedă. Nu fără amărăciune. Se simţea descumpănit. Peste o săptămână primi o scurtă scrisoare: „ Prietene, Mă simt răvăşită. Am aflat din întâmplare despre moartea tatălui meu vitreg, Brégeac.

Sinucidere, nu-i aşa? Ştiu de asemenea că a fost găsit marchizul de Talençay în ravina unde a căzut, se zice din neatenţie. Crimă, nu-i aşa?

Asasinat. Apoi moartea îngrozitoare a lui Jodot şi Guillaume. Atâţia morţi. Doamne! Miss Bakefield şi cei doi fraţi Loubeaux şi mai demult bunicul-meu d'Asteux…

Plec, Raoul. Nu încerca să afli unde sunt.

Nici eu nu ştiu încă unde mă voi duce. Simt nevoia să reflectez, să-mi cercetez viaţa, să iau unele hotărâri.

Te iubesc, dragul meu. Aşteaptă-mă şi iartămă. „

Raoul nu aşteptă. Şi el era la fel de mâhnit şi de descumpănit, ca şi Aurélie. Îşi zise că fata se retrăsese la mânăstirea Sfânta-Maria. Dar n-o găsi acolo. O căută pretutindeni, îşi mobiliză toţi prietenii. Eforturi inutile. Disperat, temându-se ca vreun rival să nu-i sucească minţile, petrecu două luni îngrozitoare. Apoi, într-o zi, primi o telegramă.

Aurélie îl ruga să vină a doua zi la Bruxelles, dându-i întâlnire în pădurea Cambre.

Bucuria lui Raoul nu mai cunoscu margini când o văzu venind, surâzătoare, hotărâtă, plină de dragoste şi cu un chip luminos eliberat de povara amintirilor.

Fata îi întinse mâna.

— M-ai iertat, Raoul? zise ea surâzând.

Merseră o vreme unul lângă altul, ca şi cum nu s-ar fi despărţit niciodată. Apoi Aurélie zise:

— Mi-ai spus odată că sunt urmărită de două destine care se luptă între ele. Unul care tinde spre destindere şi veselie, vrând să se bucure de viaţă şi celălalt care mă târăşte spre violenţă, moarte, doliu, catastrofe şi care mă persecută încă de când eram mică, încercând să mă împingă în prăpastia în care aş fi căzut de mult, dacă tu nu m-ai fi salvat. După cele două zile petrecute la Juvains, în ciuda iubirii dintre noi, mă simţeam atât de obosită, încât viaţa mă îngrozea. Toată acea poveste, care ţie ţi s-a părut minunată şi feerică, în ochii mei se asemuia cu infernul. Gândeşte-te la tot ce mi sa întâmplat, Raoul! Şi mai ales la tot ce am văzut! „Iată regatul tău!" mi-ai spus. Ei bine, nu-l mai vreau. Nu vreau să mai existe o legătură între mine şi trecut.

Dacă am trăit câteva săptămâni departe, am făcut-o pentru că trebuia să mă detaşez de acea întâmplare din care n-am scăpat decât eu.

După ani, după secole chiar, totul s-a încheiat cu mine. Socot deci că e de datoria mea să refuz acel domeniu. Dacă sunt moştenitoarea tuturor acelor bogăţii şi splendori, apoi sunt în egală măsură şi moştenitoarea tuturor acelor crime, a căror povară, crede-mă, n-o pot suporta.

— Şi cu testamentul marchizului, ce faci?

Întrebă Raoul, scoţându-l din buzunar.

Aurélie apucă foaia şi o rupse în bucăţi, care fură risipite de vânt…

— Ţi-o repet, Raoul, cu povestea asta s-a terminat. Mi-a fost teribil de frică să nu mai dea naştere la alte crime. Eu nu sunt o eroină!

— Dar ce eşti?

— O îndrăgostită, Raoul. Nimic altceva decât o îndrăgostită, care vrea să-şi refacă viaţa, care şi-a refăcut-o prin dragoste.

— O, domnişoară cu ochii verzi, e foarte grav să-ţi iei un astfel de angajament!

— Grav pentru mine, dar nu şi pentru tine, zise ea. Fii convins că, dacă-ţi ofer viaţa mea, nu vreau de la tine decât ceea ce poţi să-mi dai.

Poţi să-ţi păstrezi taina. Nu vreau să ştiu nici cine eşti, nici ce faci. Te accept aşa cum eşti. Şi dintre toţi bărbaţii pe care i-am întâlnit, tu eşti cel mai nobil şi cel mai seducător. Nu-ţi cer decât un lucru: să mă iubeşti atât cât vei putea.

— Toată viaţa, Aurélie.

— Nu, Raoul, tu nu eşti un bărbat care să iubeşti o femeie toată viaţa. Oricât de puţin va dura această dragoste, voi simţi totuşi atâta bucurie, încât nu voi avea dreptul să mă plâng.

Vino diseară la Teatrul Royal. Ţi-am rezervat o lojă.

Apoi se despărţiră.

Seara, Raoul se duse la teatru. Se juca Viaţă de boem, cu o nouă cântăreaţă angajată de curând: Lucie Gautier.

Lucie Gautier era Aurélie. Raoul înţelese.

Viaţa independentă a unei mari artiste îi îngăduia să treacă peste unele convenienţe. Iar Aurélie era liberă.

Reprezentaţia odată terminată – Doamne şi ce ropote de aplauze – Raoul se duse în loja artistei. Frumosul cap blond se aplecă şi cei doi tineri se sărutară cu patimă…

Aici se termină strania şi cumplita aventură din Juvains, care, vreme de aproape cincisprezece ani, a fost cauza atâtor crime şi disperări. Raoul l-a dat pe nepotul lui Jodot în grija văduvei Ancivel. Dar mama lui Guillaume, aflând de moartea fiului ei, s-a pus pe băut.

Copilul, corupt de mic, a început să bea şi el.

Până la urmă, văduva a fugit cu puştiul în America.

Cât despre Marescal, i-a luat locul lui Brégeac, continuându-şi şi mai asiduu cuceririle lui amoroase. Într-o zi a solicitat o audienţă la domnul Lenormand, celebrul şef al Securităţii. La terminarea discuţiei, domnul Lenormand se apropie de inferiorul său şi îi spuse cu o ţigare între buze „Un foc vă rog”cu un ton care-l făcu pe Marescal să se cutremure.

Imediat îl recunoscu pe Lupin.

L-a recunoscut şi în alte conjuncturi, sub alte măşti. Şi de fiecare dată avu parte de a auzi aceeaşi frază obsedantă, care-l paraliza.

„Un foc vă rog”

Raoul a cumpărat domeniul din Juvains.

Dar din respect faţă de domnişoara cu ochii verzi n-a divulgat nimănui secretul. Lacul Juvains şi Fântâna Tinereţii se numără printre numeroasele avuţii pe care Franţa le va moşteni de la Arsène Lupin…

SFÂRŞIT